

Брилянтна майсторка на бестселъра

Джоан Рос

Книга втора
Тайни грехове

Издателска къща „КОМПАС“

ДЖОАН РОС
ТАЙНИ ГРЕХОВЕ
КНИГА ВТОРА

Превод: Георги Димитров

chitanka.info

Един неистов опит да се покаже на този просмукан от греховност свят, че един мечтател също може да преуспее стига да е достатъчно непреклонен и заклет...

Една книга, която те прави по-добър...

Джоан Рос — една ненадмината авторка, чудна смесица между Сандра Браун и Джаки Колинс; едно име, запазило трайно място в списъка на бестселърите заради цветистия и пищен език, заради съвременното светоусещане за динамиката на живота.

1.

Март 1973 година

Когато заснемането на „Опасен“ най-после свърши, с двадесет и четири дена закъснение и с два милиона долара свръх бюджета, Лий беше в Торонто, за да оглежда местности, подходящи за снимки по проект, който беше още в начален стадий.

Питър Устинов^[1] бе възбудил интереса ѝ към този град, когато го описа като Ню Йорк, управляван от швейцарци. През последните няколко дена тя се бе убедила, че той има право. Торонто забележително приличаше на Ню Йорк сити. Дотолкова, че щеше да ѝ позволи да заснеме филма по-евтино, отколкото в Манхатън. Разбира се, щеше да се наложи филмовият екип да наруши някои сурови заповеди за водосточните улеи и за рисуването със спрейове по сградите — торонтчани, изглежда, бяха надарени с дълбоко заложено отвращение против графитите и сметта, но за сметка на това, нямаше да плаща на уличните банди да не пречат на снимките.

След като прекара един ден в тичане през киша и сняг и протри чифт калаеносиви ботушки Ферагамо, купени специално за това пътуване, Лий не беше в добро настроение. Тя вечеряше сама в апартамента си на осемнайсетия етаж на хотел „Сътънс палас“, когато Матю ѝ се обади от Франция. Бяха изминали повече от два месеца от Коледа. Шейсет и осем самотни дни и още по-самотни нощи.

— Как е най-съблазнителната жена в света? — избоботи дълбокият му глас през слабото свистене от хиляди километри.

Съблазнителна. Никой мъж не я бе наричал така дотогава. До Матю. Лий притисна слушалката по-близко до ухото си, като че ли можеше да съкрати разстоянието между тях:

— Мръзна. Прогнозата за утре е снежни вихрушки, така че днес цял ден тичах из Чайнатаун, Кабиджтаун и Кенсингтънския пазар.

— Жалко, че не съм там да те стопля.

— Жалко ли?

— Знаеш ли, рекламата на телефонната компания лъже.

— За какво?

— Отдалечеността не е най-доброто нещо, след като не можеш да си там.

— Зная — прошепна тя; по причина, която не можеше да разгадае, телефонните разговори с Матю бяха станали повече болезнени, отколкото утешителни.

— Хей, филмът е готов днес! Мога да дойда в Торонто утре следобед. Или най-късно вдругиден.

Тя замълча. Беше толкова изкушаващо. Колкото повече живееше в очакване на следващия от честите им телефонни разговори, толкова повече принудителната раздяла си взимаше своето.

— О, Матю! — Гърлото ѝ беше стегнато; очите ѝ пареха.

— Имаш работа...

Колко често бе чувал това извинение през последните месеци? Колко пъти планирани пътувания до Париж се бяха проваляли в последната минута заради някакъв неотложен случай в студиото? Твърде много. Решението ѝ да замине за Торонто тъкмо когато снимането на „Опасен“ отиваше към края си, само усили съмненията на Матю, че чувствата на Лий към него са започнали да излиняват.

— Няма да имаме време да бъдем заедно — каза тя. — А да знам, че си тук, и да не мога да съм с теб, ще е по-лошо, отколкото да знам, че те има някъде отвъд Атлантика. Разбираш, нали?

Не. *Не* разбираше. Дори Лий не можеше да работи нощем и според Матю колкото и малко време да имаха, щяха да го прекарат добре. Но като знаеше, че е безсмислено да обосновава своето схващане от такова разстояние (вече бяха разменяли твърде много доводи всеки път, когато тя отлагаше планираните си идвания в Париж), той излъга:

— Естествено.

— Защо не се възползваш от свободното си време и от новоспоходилата те заможност, и не видиш Европа? — запредумва го тя. — Работи толкова здраво, заслужаваш почивка.

— Да зяпам куп рушащи се църкви не ми иде отръки. Индивидуалният туризъм ми звучи още по-зле. Просто ще се върна в Калифорния и ще се хвана пак за работа.

— Можеш да посърфуваш. Сигурно ти е липсвало.

Матю многозначително дълго не пророни дума.

— Матю, наистина бих предпочела да съм с теб. Знаеш това, нали?

— Естествено. Слушай, Лий, ако ще летя до вкъщи, по-добре е да звънна да ми запазят билет. Ще се видим скоро, става ли?

— Връщам се в Ел Ей след две седмици — обеща тя. — Нито минута по-късно.

— Две седмици.

Той затвори пръв и остави Лий да къдне, че ако някога срещне Хелън Гърли Браун^[2], първото, което би направила, ще е да я попита за тайната на Космо-момичето, как жонглира между професионалния и личния си живот така добре.

Ескондидо, Мексико, беше рай за сърфистите. Разнообразието от големи бързи вълни осигуряваше по нещо за всеки вкус. Но когато Матю пристигна, знаменитото мексиканско поселище страдаше от липса на масивни вълни, огледалната повърхност на Тихия океан беше убедителна имитация на планинско езеро. Сърфистите посрещаха с луда радост и съответно атакуваха и най-слабия намек за вълна.

— Не знам защо, по дяволите, се оставих да ме натопиш в това! — изохка Матю; той беше в Мексико от три дена и за това време бе хванал за рогата четири нищо и никакви вълници.

— Защото Мексико е страхотен гот, човече — промърмори Джеф, загледан похотливо в миловидна млада сенъорита, която минаваше край тях. — И след всички тези седмици с онзи задник и нацист режисьора, отчаяно се нуждаем от сериозно забавление.

Миналата нощ Джеф бе пристигнал в бунгалото с две разгонени жени и четвърт галон „Хосе Куерво“. Когато Матю отказа да се присъедини към веселбата, Джеф изчезна в съседната спалня с двете. От начина, по който цяла нощ скърца пружината на леглото, Матю реши, че поне Джеф си е изкарал най-добрата част от екскурзията. Проблемът беше, че Матю не се интересуваше от някакво анонимно ваканционно чукане, и след като жената, която желаше, беше в Торонто, реши, че и той би могъл да се върне и да поработи.

— Смятам да си ходя вкъщи — обяви навъсено.

— Хей, човече, времето ще се оправи! Трябва да съм последният тъпак да бия толкоз път дотук и да си замина точно преди да се емнат

първокласните вълни.

Колкото и да не искаше да го признае, Джеф говореше разумно. Освен това, докато Лий беше в Торонто, никой не го очакваше вкъщи. Не че някога го е очаквал. Като си припомни, че винаги е бил обречен на самота, Матю сви рамене и надигна още една бутилка Корона.

— Струва ми се, че мога да се помотая още ден-два.

Джеф се ухили доволно:

— Ей това е градският купонджия, когото си спомням!

Бирата се лееше като вода по плажа този следобед. Сърфистите седяха, чакаха и си разправяха истории за класически вълни и чудовищни гребени. Екзотични местенца — Раротонга, Тасмания, Шри Ланка — бяха споменавани с тъжен копнеж, докато други, по-известни места — северният бряг на Оуаху и австралийският Уориууд — бяха прошепвани с благоговение.

Когато нощта падна над огледалната повърхност, осветена от луната, тълпата се размърда да се прибира. Бирата беше заместена от чаши маргарити, но разговорите си останаха същите. Падания. Страх от акули. Три-четириметрови вълни. Хотдог. Новите бикини от макраме.

Часове по-късно, когато след преливане с бира и маргарити Матю си бе легнал, трима униформени мексикански полицаи нахлуха в стаята с насочени автомати.

— Какво става, мамка му?

— Арестуван сте — тръсна единият; той се насочи право към сакчето на Матю и извади целофанена торбичка. — За притежаване на незаконен опиат.

Като тръсна глава, за да я проясни от съня и от алкохола, Матю се втренчи в марихуаната, сякаш никога преди това не я бе виждал. Така си и беше.

— Попаднали сте не на когото трябва.

— Вие сте Матю Сейнт Джеймс, си^[3]?

— Си, но...

— Ако вие сте Матю Сейнт Джеймс, сеньор, попаднали сме на когото трябва. Сложете си панталоните и елата с нас, пор фавор^[4].

През следващите десет дена Матю бързо откри неудобството да бъдеш арестуван в страна, чиито закони бяха предпоставени върху

Наполеоновия кодекс — да си обявен за задържан поради виновност, докато не докажеш, че си невинен.

Той беше непрестанно разпитван, събуждаха го ден и нощ. Когато най-накрая пристигна адвокат, Матю не бе окуражен, понеже разбра, че защитникът му е доведен брат на полицейския капитан. След като вече бе решил, че точно тази групичка полицаи бяха чисти горе-долу колкото застояла вода, той не беше изненадан, когато прокурорът обяви веществените доказателства за достатъчни Матю да бъде съден.

— И кога ще е процесът? — попита Матю защитата.

Мъжът повдигна рамене:

— Съдилищата са претоварени. Тъй като нашият закон позволява заподозреният да се държи година без съд, подозирам, че толкова и ще ви държат, преди да ви дадат възможност да представите версията си.

Изражението му не беше окуражаващо. И защо да е? Доказателството беше очеводно и макар че Матю продължаваше да потвърждава своята невинност, той знаеше, че дори собственият му защитник го осъжда и го смята за виновен.

— Ще бъда залостен тук цяла година, преди да бъда съден!

— Вероятно. Си.

— Искам да говоря с американския консул — поиска Матю не за първи път след своето арестуване.

— Вече му е обадено.

Матю не му вярваше. Нямаше и думица от американското консулство.

— Тогава, дявол го взел, искам да се обадя лично до Щатите!

Сигурно Корбет, играч от класа по рождение, ще намери начин да го измъкне от този кошмар.

— Боя се, че трябва да се отнесете до областния управител.

Чичото на полицейския капитан. Шайка от трима.

— Сигурен съм, че не са намерили другото момче, което бе дошло с мен тук.

— Не. Твоят приятел, изглежда, е изчезнал.

Не беше за чудене. Джеф бе известен като специалист по изпаряванията на мига, щом наоколо задушеха ченгета.

— Добре. Още един въпрос.

— Си?

— Ако решат, че съм виновен, каква присъда ме чака?

— Трябва да разберете, сеньор Сейнт Джеймс, в моята страна притежаването на наркотици е углавно престъпление. Не е изключено да получите и най-тежката присъда.

— И тя е...?

— Дванайсет години.

[1] По-вярно е Юстиноф: сър Питър Юстиноф (1921) — английски актьор, драматург и режисьор. — Б.пр. ↑

[2] Хелън Гърли Браун е създателка, главен редактор и директор на всички чуждоезични (около 25) издания на най-високотиражното списание за млади жени в света Космополитън (Космо); намекът за личния ѝ живот е свързан с помощта, която ѝ оказва съпругът ѝ Дейвид Браун — един от водещите американски филмови продуценти, известен с филми като „Ужилването“ и „Да возиш мис Дейзи“. — Б.пр.

↑

[3] Да (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Ако обичате. — Б.пр. ↑

2.

— Не разбирам!

— Доколкото схващам, пак говорим за Сейнт Джеймс. — Джошуа се излегна назад в креслото си.

Седяха в неговия кабинет и омерзението му от посоката, в която бе тръгнал разговорът, беше явно. Лий пийна глътка кафе. Откак се бе върнала в Лос Анджелис, за да установи, че Матю е заминал, тя я караше почти само на кофеин. Кофеин и изопнати нерви.

— Трябваше да се върне от Европа досега.

— Лий, ти си израснала в този бизнес; знаеш, че актьорите нямат чувство за отговорност. Те са импулсивни деца, които реагират по инстинкт. Спрямо всичко, което им носи наслада. Не можеш да задържиш вниманието им повече от заснемането на един филм. — Той сви рамене. — Изчезването, както настояваш да го наричаме, на Сейнт Джеймс е просто още един случай с незрял изпълнител, който се юрва да гуляйджийства веднага щом филмът е готов.

— Матю не е такъв!

— Повтаряш го през последните две седмици. — Джошуа впи очи в нея. — Ако не те познавах като изключително чувствителна млада жена, щях да се разтревожа, че този актьор така ти е объркал представите.

— Не е това, което си мислиш — неубедително излъга Лий. — Безпокоя се просто от начина, по който той сякаш се скри от лицето на земята. Ами ако е ранен? Или по-лошо?

— Тогава „Опасен“ ще нашуми и без реклама.

Лий знаеше, че баща ѝ е коравосърдечен, но този път думите му се забиха в сърцето ѝ като ледена кама.

— Това е гадно!

— Това е бизнес — рязко възропта той. — Не ми казвай, че си забравила за Джеймс Дийн! Мама му стара, за три години след смъртта му студиото на Дийн получи повече писма, адресирани до него, отколкото до която и да е жива звезда. Ако клетото копеле бе останало

живо, никога нямаше да доживее такава известност... Освен това твоето виждане на нещата е спорно. Сейнт Джеймс ще се върне — пророкува Джошуа. — Когато свърши с кинтите, къркачката и курвите.

Матю не беше такъв. Лий си го повтаряше, откакто бе пристигнала от Торонто и бе открила, че го няма. След четиринайсет дена тя почти бе успяла да си повярва.

Почти.

Мариса беше гола, пицните ѝ гърди се надигаха от бълбукащата топла вода на джакузито и приковаваха цялото внимание на мъжа, който седеше насреща ѝ — Бари Джеймс, последният кандидат, пробутван от отчаяна телевизионна мрежа в опит да бъде изместен от трона си царят на нощта Джони Карсън^[1].

Джеймс, доскоро — домакин на телевизионна викторина, имаше три общи неща с многогодишния среднощен домакин: хубавата момчешка външност, острия език и многократните женитби. Сегашният му развод беше мътна афера дори за Холивуд и подробности за нея се изнасяха всеки ден в заглавия на първите страници. Буквално миналата седмица го цитираха, че след пет провалили се брака, е скъсал с жените завинаги. Той и представа си нямаше, че подобно заявление е като да размахаш червено знаме пред бик.

Мариса, която току-що бе пристигнала от Париж, никога не устояваше на предизвикателствата. Макар Джеф да беше за продължаване на тяхната връзка, след като се бяха завърнали в Лос Анджелис на нея ѝ бе доскучало от предвидимостта на техните отношения.

Не един психиатър през последните години се бе мъчил да обясни на Джошуа, че отсъствието на обичливо същество от мъжки пол в живота ѝ бе направило Мариса нетърпима към покоя на една дълготрайна връзка. Тъй като имаше основание остро да се усеща пренебрегвана и наранена, потъмнееше ли лустрото на поредната нова страст, детската ѝ болка отново изскачаше на повърхността и я тласкаше да се спусне към наркотика на някоя нова любов. В мига, в който видя онова заглавие за Бари Джеймс, тя реши той да е новото ѝ завоевание.

През трите месеца, през които Бари беше домакин на среднощната говорилня, почти всички актриси от града се бяха появявали в програмата; някои от тях се бяха оказали звезди и в спалнята му. Неговото *Бари Джеймс шоу* може да не беше сигурна гаранция за кариерата му като *Тазнощното шоу*, но то наистина утвърди някаква известност и вдигаше шум, така сладък за ушите на вестникарите. Ако да спиш с домакина беше част от сделката, не една начеваща млада актриса просто свиваше рамене и решаваше, че тази работа е много ниска цена за един мигновен старт към звездите.

Бари дори не си задаваше въпроси около това свое открито излагане на ветровете; просто тази игра се играеше така. След като толкова години бе домакинствал на безчетни викторини за магарета, той се чувстваше като да си е платил всички дългове; беше време да жъне възнаграждението. За Бари сексът беше естествена, всекидневна част от живота, като яденето и спането. Беше трудно да го цени по-високо при такова обилно снабдяване.

— Записът мина добре — каза той с поглед, закован на капка влага, която блестеше върху нейното розово-червено зърно.

Всичките му жени бяха фини като манекенки, за да могат по най-елегантния начин да носят своите скъпо скроени дрехи. Той не можеше да си спомни откога съдбата не му бе дарявала чифт такива изумителни цици:

— Ти си родена звезда, хлапе!

— Наистина ли?

— Щях ли да те лъжа? Притежаваш комедийния усет за време на Монро и похотливото тяло на Мей Уест. Публиката те хареса.

— Щяха да ме харесат къде повече, ако твоят продуцент не беше подпъхнал онази гадна носна кърпа в деколтето ми.

Тя бе облякла блестяща черно-сребриста рокля, която сякаш бе излята по тялото ѝ.

— Цензорите на мрежата щяха да ни отрежат, ако си бяхме позволили да излезеш без нея.

— Купих тази рокля специално за теб — изчурулика мило Мариса; като отпусна глава върху ръба на ваната, тя остави изпружените си крака да плуват на повърхността.

Когато членът на Бари се втвърди при вида на това влажно огнено окосмяване, той удобно забрави последния си вопъл за

ергенлък.

— Изглеждаш фантастично, бейби! Като междугалактична кукла Барби. Не мога да повярвам, че си сестра на Лий Барън.

Лий беше от малцината жени, с които през тези години Бари бе ударил на камък, и не че не бе опитвал.

— Всяко семейство си има своята черна овца. Докато аз се родя, Лий вече бе поела ролята на добрата сестра.

Той се понадигна, приближи се към нея, за да налага зърното ѝ.

— Което те остави да играеш ролята на лошата сестра? — смотолели с уста, пълна с мокра копринена плът; като хвана дланта ѝ, той уви пръстите ѝ около пениса си.

Тя беше на седмото небе. Публиката я бе обикнала, и което беше дори по-важно — Бари я обичаше. Защо иначе щеше да отблъсне онази млада комедиантка и височайшата манекенка на бански костюми от „Спортс илюстрейтид“, превърната в актриса, и да посвети цялото си време на нея?

— Сладур, толкова ми е готино, че чак ми е хубаво.

Той енергично смучеше гърдите ѝ. Мариса затвори очи и си въобрази, че става шестата и последна мис Бари Джеймс, като покорно го доведе до върховната наслада.

Матю гледаше как пазачът гали гърдите на младата жена, седнала на тлъстия му скут. Жената работеше в кухнята, нейно задължение беше да носи двете дневни блюда в затвора. Енчилади, ориз, боб, тортили^[2] и бира за пазача; боб и вода за Матю.

В началото тя гневно бе отблъсквала непохватните ухажвания на мъжа, но по-късно бе започнала да флиртува с дебелия небръснат мъж. Започнала бе също да носи къси газени блузки, които пропускаха проникателния поглед до пълните ѝ мургави гърди.

Преди две нощи тя не се оплака, когато той я плесна по дупето, докато си отиваше.

Миналата нощ му позволи да я целуне.

Тази вечер, когато мъжът надигаше бирата с едната си тъмна ръка, докато с другата дърпаше блузата ѝ от раменете, Матю реши, че те наистина ще го направят, направо на онзи паянтов дървен стол.

Тя беше гола до кръста, полата ѝ бе набрана до ханша. Мечешката лапа на пазача си проправяше път под памучната пола, когато главата му внезапно клюмна. Като го прекрачи, жената вдигна блузата си и бездушно го погледа как бавно се свлича, сякаш без кости, на пода. После тя се обърна към Матю и притисна пръст върху устните си.

Матю не се и канеше да проронва дума.

Той я наблюдаваше как коленичи край пазача, как пръстите ѝ сръчно освобождават ключа, който той носеше на пояса си. Пресече стаята и отключи вратата на килията. Те настръхнаха, когато ръждясалата врата проскърца шумно, сякаш с намерение да заглуши ръмженето на изстребител, но за успокоение на Матю пазачът продължи да похърква. *Мики-финът*, който момичето бе сипало в *сервещата* на пазача май вършеше работа.

Докато се шмугваше бързо край мъжа в безсъзнание, Матю си нямаше и представа защо тази жена му помага да избяга, но след пет седмици във влажната, населена с плъхове килия на този мексикански затвор той бе прозрял зрънце истина в старата поговорка, че закъснялата справедливост е *низвергната* справедливост. А той бе низвергван дяволски дълго.

Тъкмо бяха стъпили на улицата, и вик разкъса тишината на нощния въздух. Миг по-късно куршум просвистя край главата на Матю. Той хвана ръката на жената и хукна.

Тичаха в здрача. Матю си напомни, че винаги е оцелявал. Нима не бе оцелял след дезертърството на майка си? Ами когато беше на дванайсет и живееше в дома на деветите си осиновители? Собственикът на къщата, треньор по борба в средно училище, бе направил грешката да пробва интимности под душа с него. И бързо бе променил решението си, когато се намери лице в лице с джобното му ножче.

Във Виетнам врагът обстрелваше частта им със сто и двадесет милиметрови минохвъргачки и артилерия. През време на проточилата се стрелба Матю скачаше от храст в храст, вършеше с калашника си и мяташе наоколо гранати, сякаш изхвърляше стари дрехи. Амунициите продължиха да се взривяват през цялата нощ и когато най-последна настъпи утрото, когато минохвъргачките замлъкнаха и виетнамците се оттеглиха обратно в гъсталака, преброяването на телата беше такова:

шестима убити и двайсет и деветима ранени, включително Матю, който се бе отървал с карабинен куршум в бедрото.

Метнаха го на хеликоптер и го откараха в Седемдесет и първи лазарет в Пейку, където беше зашит и умит тъкмо навреме за най-вълнуващото събитие: премръсното пристигане на онзи генерал (ведно с вечния контингент репортери) за раздаването на Пърпъл харт^[3]. Щом бе смогнал да преживее това долнопробно зрелище, реши Матю, можеше да преживее всичко. Дори това.

Внезапно отстрани го парна нещо жежко.

Матю продължи да тича.

[1] Джони Карсън (1925) — американски комик и телевизионен шоумен, водещ на предаването „Тазнощното шоу“, в чието начало дърпал дълги и много смешни речи, посветени най-често на текущи политически събития. — Б.пр. ↑

[2] Тортила — плоска тънка питка; енчилада — късчета месо или сирене, увити в тортила, полята с лют сос. — Б.пр. ↑

[3] Пурпурно сърце — висок боен американски орден. — Б.ред.
↑

3.

Май, 1973 година

Лий седеше до Ким, зад нея стоеше Кристофър Бърк и продуцентът и режисьорът наблюдаваха как монтажистката вършеше своето вълшебство на монтажната маса. Къси разговори насичаха непрестанното въртене и щракане на релсите. Зад тях радиото на Ким беше нагласено на станция, която излъчваше изслушванията по аферата Уотъргейт, които най-последно бяха започнали.

— Аз съм направо великолепен гений — обяви Бърк.

— И скромен при това — отбеляза Ким.

— Скромността е за несретниците.

— Е, такова описание наистина не ти приляга — обади се Лий; когато Матю се появи на малкия екран, тя усети как сърцето ѝ се сви. — Мисля, че те чака нов Оскар, Крис.

— Разбира се, любов моя. Означава ли този вот на доверие към мен, че вече не ми се сърдиш?

— Не ти се сърдех, просто отбелязах, че си надскочил бюджета.

— За да създам шедьовър.

Може би не шедьовър. Но режисьорът бе постигнал повече и от най-големите надежди на Лий.

— Добър е.

— Ще спечели наградата за най-добър филм. За най-добър режисьор. И — издума той, като се пресегна да разроши лъскавата черна коса на Ким — за най-добър монтажист.

— Благодаря за кокала — измърмори Ким, като върна нагоре лентата на сцената, където Райдър Лонг бива убит след продължителна престрелка с полицията, с Интерпол и с агента от ФБР, игран от Брендън Фаръдей, който проследява двойката до Барселона.

— Хей, миличка, ти си свършила забележителна работа. Разбира се, помогна ти това, че ти предоставих почти свършен филм от самото начало. — Златният му Ролекс извъня. — Съжалявам, госпожици, но трябва да изчезвам. Имам важна среща.

— Среца, друг път! — продума Ким, след като Бърк си бе отишъл. — Чух го да си уговаря чукалък с една от статистките в онзи космически боклук, дето се снима на седемнайсета площадка. Този човек е само една неспирна машина за чукане; изумена съм, че изобщо е в състояние да завърши филм.

— Мълвата е, че той ергенува по време на снимките, за да съхранява творческите си сили за работата.

— Нищо чудно, че е диктатор на снимачната площадка! А колкото до това, че ми дава свършен филм, при толкова километри лента, достатъчни да стигна до луната и да се върна, навярно този тип бърка каша повече от който и да е друг режисьор. Макар че трябва да призная: повечето кадри са блестящи. — Ким спря на сцената с Мариса, коленичила пред проснатото тяло на Матю, сълзите се лееха изобилно от искрящо зелените ѝ очи. — Вярваш ли, че Бърк може да устои на това?

— Има мъже, които могат да устоят на зова на сестра ми.

— Посочи ми поне трима, стига да не са гейове или евнуси.

— Ще посоча един. Матю.

— Той ще се върне, Лий.

Ким беше единствената, на която Лий бе разказала за романа си с Матю. Беше и единствената, която знаеше колко болезнено Лий преживява всичко.

— Минах край къщата му отново миналата вечер — призна тя.

— И?

— Съседката му — това разкошно същество, дето прилича на децата-цветя от шейсетте — седеше на верандата си и я попитах дали го е виждала. Тя ми каза, че е заминал за Мексико през деня, когато се е върнал от Европа... Май го познава добре.

— Точно колко добре?

— Достатъчно добре, за да проведем доста разпален разговор за нежеланието на Матю да се обвързва.

— Това между теб и Матю не е било обикновен флирт, Лий.

— Така смятах и аз. Но може би съм грешала. — Тя въздъхна. — Господ знае, че не съм специалистка по увлеченията, а по наше време всички приемат секса много по-нехайно.

Всички, освен нея, несъмнено.

— Питала ли си Корбет дали няма вести от Матю?

— Разбира се. Всичко, което той знае е, че Матю отказва да мисли за нови роли, казал е, че се връща към работа и че ще се обади на Корбет, когато има какво да му предложи за четене. Когато му разказах за Мексико, Корбет предположи, че Матю просто иска да се усамоти някъде, където би могъл да пише, без да се разсейва.

За това ли я смяташе? — питаше се Лий. — *За разсейване?* Като пренебрегна познатата болка, която стисна сърцето ѝ, тя отново се съсредоточи върху екрана.

— Нека видим това отново. Този път от празноглавото застрелване на Мариса.

— Какво, мамка ти, искаш да кажеш с това избягал е!?

Джошуа крачеше из своя кабинет, зачервеното му лице отразяваше гнева му.

— Хей, мистър шефе! — възкликна Джеф, като вдигна ръце в жест на самоотбрана. — Стига си пуфтял, става ли? Ченгетата го търсят. Не може да припари и на сто километра от границата.

— Ти по-добре се моли на дявола да е така — изръмжа Джошуа.

— Хей, ще прескоча и сам ще намеря градския, ако искаш!

— Искам да стоиш настрана от това, по дяволите! Ти си *накъкан*, Мартин.

И без това беше достатъчно лошо, че Лий бе разбрала за пътуването на Сейнт Джеймс до Мексико и се бе свързала с консулството; сега на практика тя обмисляше дали сама да не отиде до Ескондидо.

— Боже мой, не е моя вината, че проклетите мексиканчовци са го оставили да избяга! — оплака се Джеф и избърса нос с опакото на ръката си.

Шибаното хлапе беше слаба работа. Безсилно. Единственото, за което му пукаше, беше да си намери някой да го ослепи и да го води за ръчица. Беше глупост да се обръща за такова важно нещо към такава долна измет. Лицето на Джошуа потръпна от отвращение.

— Просто изчезвай отук! — изръмжа той. — Имам работа.

Веднага щом остана сам, Джошуа извади найлоново шише „Маалокс“ от чекмеджето на бюрото си и изля съдържанието в гърлото си. После посегна към телефона.

Къде ли щеше да е днес, ако не беше научил колко е важно винаги да има резервен план!

Дрян. Бум. Бам. Прииждащата артилерия стенеше от кървавочервеното небе. Маймуните и птичките пищяха по дърветата, обхванати от пламъци; всички край него крещяха от болка. Мърморкото до него бе улучен от шрапнел в лицето и Матю с ужас гледаше как чертите на селското момче от Айова се превръщат в буца червена глина.

Потеше се. Дрехите му бяха вир-вода; струи солена влага се стичаха по лицето му. Матю зърна мъж и жена да спорят разгорещено. Но нещо не беше в синхрон. Те говореха на испански, не на вьетнамски. Преди да схване какво става, тъмен облак помрачи съзнанието на Матю и кошмарът продължи. Ярко оцветен.

От отпътуването на Матю бяха изминали три месеца, когато Лий отново спря пред къщата му. Щом видя паркираната на пътеката кола, сърцето ѝ потъна. Беше нова Тъндърбърд с гюрук, с мексикански номер от Соноран.

— Си? — Жената, която отвори вратата, беше мексиканка на около двацет и пет, оформеното ѝ тяло беше облечено със стегнати бели джинси и с червено пончо. Косата ѝ представляваше объркана маса от черни къдри, очите ѝ имаха цвета на прясно препечено кафе. Тя се намръщи, когато зърна Лий, рязка и строга в кремавия си костюм от Шанел, застанала на прага.

— Тук съм, за да се видя с Матю.

— Матю не си е вкъщи. Довиждане.

Тя се опита да хлопне страничната врата, но Лий беше по-бърза и сграбчи вратата за рамката.

— Почакайте!

— Казах ви, Матю не си е вкъщи.

Първата мисъл на Лий беше, че Матю е използвал част от новозаработените си пари, за да си наеме прислужница. Но в тази жена имаше нещо, нещо в стила на обличане, нещо в свойското произнасяне на името му, което предизвика надигаща се тревога в гърдите ѝ.

— Но той в града ли е?

— Си. Но не си е вкъщи.

— Може ли да вляза и да почакам?

Жената не помръдна:

— Какво искате от ми *еспозо*!

Макар Лий да бе работила с испанския, беше сигурна, че не е дочула добре:

— От вашия *какъв*?

— Матю е ми *еспозо*. Мой съпруг.

Не. Не можеше да бъде.

— Не вярвам!

— Ес вердад^[1]. — Младата жена съчувствено поклати глава. — Почакайте!

Тя се скри в къщата и остави Лий главозамаяна на прага. Долу на плажа група темпераментни волейболисти си подвикваха приятелски закачки един другиму, гласовете им отекваха като далечно ехо в ушите ѝ. След миг жената се върна.

— Това е съпругът ми — натърти тя, като пъкна една снимка в ръката на Лий.

Сякаш времето бе спряло в този миг. Миг от филм, помисли Лий, вторачена в двойката от фотографията. Жената беше облечена с надиплена конфекционна сватбена рокля, с корона от цветя върху тъмната си коса. Очите ѝ, вдигнати нагоре към Матю, преливаха от любов. До Матю беше още един мъж, явно свещеник, ако се съдеше по черната му риза и по високата му бяла яка.

Действителността се стовари върху Лий със силата на сеизмичен трясък.

— Съжалявам, че ви притесних — успя да смъкне тя през стиснати зъби.

Усещаше главата си лека. Сякаш щеше да припадне. Но това беше смешно! Тя никога през живота си не беше припадала!

Жената сви рамене:

— Няма проблеми. Ще кажа на съпруга си, че сте идвала да го видите. — Тъмните ѝ очи се разходиха продължително и преценяващо по Лий. — Не знам името ви.

— Няма значение — смъкна Лий, докато слизаше по фасадното стълбище; чувстваше се странно изгубена, сякаш вече не можеше да

познае къщата на Матю и не можеше да проумее как се е озовала тук. — От сега нататък няма значение.

Беше само кошмар, каза си Лий в колата. Един от онези ужасяващи кошмари, в които демони те преследват в тъмата и а-ха да те сграбчат, ти се събуждаш здрав и читав в собственото си легло.

По-късно през същата тази вечер, докато седеше на балкона си и съзерцаваше как осветените от луната води безмилостно шляпат пясъка, Лий уви ръце около себе си в напразен опит да задържи болката и самотата вън, а сълзите — вътре.

Въпреки популярността на бляскавите премиери, Лий предпочиташе малките предварителни прожекции. Предпочиташе филмите ѝ да се гледат първо от човеци със сърца — от истински хора, които са си платили с истински пари. Като се промъкна на задния ред на едно кино в Портлънд, Орегон, Лий нервно очакваше реакцията на публиката спрямо „Опасен“.

Когато любопитството им беше задействано от първата сцена, макар още да вървяха началните надписи, Лий започна да диша малко по-леко. Вниманието им остана приковано към екрана, а деветдесет минути по-късно, когато престъпникът Райдър Лонг и неговата вече доброволна заложница (която използваше пушка с рязана цев) успешно ограбваха френския филиал на Кредитната швейцарска банка, настроението беше съвсем наелектризирано.

Тогава дойде сцената, която успя да омагьоса — прецени Лий — цялата зала.

— Не мога да повярвам, че го направихме! — възкликна Мариса/Марилин, когато тя и Райдър влязоха в спалното купе на нощния влак, който щеше да ги отведе от Париж в Барселона. — Не мога да повярвам, че аз го направих! Господи, беше чудесно! Това беше най-вълнуващото нещо, което някога съм вършила!

Очите на Мариса блестяха като току-що шлифовани изумруди, лицето ѝ руменееше и тя трептеше от възбуда като породист кон на старт.

Матю/Райдър се бе облегнал назад със скръстени на гърдите ръце и я гледаше как танцува във възтрасното купе:

— Мислех, че чуването с мен е най-вълнуващото нещо, което някога си вършила.

— Е, разбира се — съгласи се тя, докато дърпаше ципа на кожената чанта, а влакът потегляше от гарата. — Това се разбира от само себе си. Но обирването на банки определено е съвсем близо до него. — Тя обърна чантата и я раздруса; изсипа се водопад от цветни банкноти, който заля тясната койка. — Само погледни това, Райдър! — въодушеви се тя, като вдигаше с шепи парите и ги пресяваше през пръсти като пясък. — Тук трябва да са един милион франка! Най-малко. — Тя захвана да рови из тях. — Искаш ли да делим сега? Или по-късно? След като се настаним в хотела в Барселона?

Райдър вдигна рамене:

— Не съм толкова сигурен, че трябва да ги делим.

— Но ти обеща! Поравно, така каза.

Отново раменете му, наметнати с черен рибарски потник, се повдигнаха и отпуснаха.

— Смятах, че ще ни бъде по-забавно, ако се поборим за тях.

— Да се борим? Канадска борба?

— Ъъ. Истинско боричкане.

— Добро хрумване — засмя се Марилин, убедена, че той я поднася. — В кал или на тепих?

— Всъщност мислех си за койката. Или за пода. Но съм готов да приема всичко, което би могла да предложиш.

Очите ѝ се разшириха. Учудване, поръбено с тревожно изкушение, се занадига в живите им зелени дълбини.

— Не се шегуваш, нали?

— Би трябвало досега да си ме опознала достатъчно добре, за да знаеш, че никога не се шегувам — каза кротко той. — Особено, когато става дума за пари. И тъй, какво ще кажеш? Един туш. Победителят взима всичко.

Последва дълго, умислено мълчание, нарушавано само от трепането на колелата по релсите.

— Но аз не знам да се боря! — Тя се изсмя късо и нервно. — Нямахме такава точка в класа ни в „Танцовата академия“ на мадам Фонтейн.

— Не се безпокой! — Той свали потника си през глава. — Веднага ще му хванеш цаката. Много прилича на секса. Само че този път

заплащането е по-добро.

— Все пак не смятам...

— Единственият проблем е, че си много навлечена.

Марилин не помръдваше. Той бързо, сърчно разкопча блузата ѝ, смъкна я и я захвърли на пода. Когато Райдър се пресегна, тя отрони къса въздишка в очакване на неговото докосване, но вместо това ръката му я подмина и загреба цяла шепа банкноти от парите, разстлани по койката.

— Само си помисли! — предложи той меко, като галеше шията ѝ със стиската. — Всичко това може да е твое. — Прокара парите надолу по склона на гърдите ѝ, по бродирания ръб на копринения ѝ комбинезон. — Всичко, което трябва да направиш, е да ме тушираш. Веднъж.

— Но ти си много по-силен! — оплака се тя, треперееща от нетърпение и страст. — Няма да е честна битка.

Като допря с пръст рамото ѝ, той отметна една от презрамките на комбинезона ѝ.

— Ще използвам само едната си ръка.

Той беше леворък. Тя вдигна поглед към него, после го сведе към парите.

— Ако използваш дясната, смятай сделката за сключена.

Устните му издърпаха и другата презрамка; коприната с цвят на слонова кост се плъзна малко надолу.

— Закоравяла си, лейди.

Дишането на Марилин беше учестено.

— Имах добър учител.

— Я да видим точно колко добър.

Без предупреждение той я събори грубо върху койката, мушна дясната си ръка в косата ѝ и я целуна дълбоко и продължително. Тя сякаш бе на ръба да се подчини на страстта, която растеше в нея от мига, когато подкараха лудо от банката към гарата, но изведнъж си спомни предизвикателството на Райдър.

— Не е честно да ме разсейваш!

Като се изтръгна, тя подпря с всички сили гръдния кош на Райдър, силейки се да го повали по гръб. Когато го възседна и започна да натиска с длани раменете му, полата ѝ се запретна високо по голите ѝ бедра.

— Победих! — извика тържествуващо тя.

— Така си мислиш!

Само с едно движение, толкова гъвкаво, толкова бързо, че бе неуловимо, Райдър се обърна и я просна. Като я захвана в ножиците на краката си, той провери ръка под полата ѝ и изтръгна тихо мъркане на удоволствие.

— Урок номер едно — каза той: — прекомерното доверие може да се окаже голяма грешка.

— Райдър, моля те!

Тя дишаше тежко като звяр, докато той беше като скала; но Марилин още не бе готова да се предаде. Зад големия прозорец френският пейзаж проблясваше в движение, призрачноблед под лунната светлина.

— Дай ми само минутка да си поема дъх! — примоли се тя мило.

— Предай се, и ще имаш време колкото щеш!

Той разхлаби менгемето на хватката си достатъчно, за да може тя да се изплъзне.

— Веднъж един ми каза, че прекомерното доверие може да се окаже голяма грешка — задъхано каза тя. — Не си победител, Райдър. Още не!

Тя беше коленичила, косата ѝ — дива влажна бъркотия върху голите ѝ рамене, гърдите ѝ се надигаха от напрежение. Кожата ѝ, намазнена от потта, блестеше перлено на струящата лунна светлина. Очите им се кръстосаха.

Един мъж, през две места от Лий, изохка. Зад нея една млада жена въздъхна.

Като пое дълбоко дъх на пресекулки, Марилин изкреця и се хвърли към Райдър като дива котка.

Те се вкопчиха и се затъркаляха върху юргана на койката, сякаш оковани един за друг, пъргава плетеница от ръце и крака. Плът о плът, страст, която извира от всяка блещукаща пора. Уста в уста: гореци, отворени, жадни. Новополепнали банкноти покриваха кожата им. Острата брада на Райдър дращеше меката кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ; дългите нокти на Марилин очертаваха червени дири по гърба му. Като се подрусваше и тресеше, и се накланяше на завоите, влакът препускаше неотвратимо към Пиренеите.

За дълго, неизмеримо дълго, обективът на камерата не се застоя на едно място. Скачаше от Райдър на Марилин и обратно. Дълъг кадър. Райдър в близък план. Марилин в близък план. Кратко задържане върху шестоъгълното огледало над мивката, което отразяваше синусуидните движения, напомнящи танц, докато двойката се гърчеше, извърещаше, сливаше, разделяше, създаваше нови форми, нови проекции в ослепяващ калейдоскоп от образи и усещания.

И макар да бе виждала снимките безброй пъти и да бе седяла покрай Ким, докато тя превръщаше натрапчивите еротични кадри в ослепително чувствени сцени, Лий се улови, че е обзета от общото настроение. В киното беше тихо. Но нещо жужеше във въздуха. Въдворено, почти предкритично напрежение.

Марилин беше на четири крака и се полюшваше в съзвучие с вагона, когато Райдър я възседна като грамаден лъв. Царят на животните, помисли си Лий с познатата болезнена захапка на сърцето.

— Победих! — изръмжа той.

Като надвеси войнственото си тяло с отведен еднорък натиск, той притисна измореното ѝ, простряно по очи тяло върху юргана; искаше подчинение.

— Да. — Като се мъчеше да напълни дробовете си с въздух, тя се гърчеше под него, умоляваща, предумваща, смееща се и мъркаща едновременно. — Дяволите да те вземат, Райдър Лонг, знаех си, че това няма да е честно състезание!

— Кажу го!

— Ти победи, да му се не види! Стига ли?

— Стига.

Само това чакаше. Като я обърна по гръб, той приклепи ръцете ѝ над главата ѝ с дясната си ръка. С лявата си загреба шепи смачкани банкноти и ги пръсна отгоре ѝ. Очите му бяха напрегнати, тъмни, опасни. После, като смъкна ципа на полата ѝ, той започна да я изхлузва надолу.

Когато сцената притъмня до черно (нещо, против което Кристофър Бърк буйно бе протестираше, но за чиято необходимост Лий бе настояла, за да предпази филма от класифицирането му с някой убийствен хикс^[2]), омаяната публика най-после въздъхна дълбоко и облекчено.

Когато след петнайсет минути напускаше киното, Лий знаеше, че мечтата на сестра ѝ, която Мариса бе лелеяла цял живот, се бе сбъднала. Защото вече нямаше съмнение: когато „Опасен“ тръгне ударно по екраните, Мариса Барън ще е звезда.

Две седмици след предварителната прожекция в Портланд, Лий изскочи от леглото си като зомби. Беше обичайно топла калифорнийска пролет, но на нея ѝ беше по-студено откогато и да било. Студено и вцепеняващо. Кошмарите се бяха върнали отново, поживи, по-плашещи от всякога.

— Тревожа се за теб — каза Джошуа, когато тя спря ягуара си до неговото порше на паркинга на „Барън студиоуз“.

— Тревожиш се за мен? — попита тя отчуждено, осъзнавайки, че не може да си спомни как се стига до студиото откъм Санта Моника.

— Не си на себе си.

— Глупости! Само бях малко разсеяна.

— Беше твърде очеводно. Вчера следобед ми се обади Ед Дейвидсън.

— Ед? Застрахователят ни?

— Каза ми, че са ти друснали много глоби за превишена скорост през последните четиринайсет дена.

— Три, ако броим и тази от снощи.

— Три глоби за две седмици!?

Лий сви рамене.

— В Калифорния всички карат бързо.

— Но ти не го правеше.

— Може би наваксам пропиляното време — подхвърли тя, като не искаше да признае, че се бе изненадвала всеки път, когато червените и сините лампи на пътната полиция се появяваха в огледалцето ѝ за обратно виждане.

Сякаш караше на автопилот, усещане, явно споделяно миналата нощ и от полицаия, който изиска от нея да даде алкохолна проба. Не беше пила, разбира се. Лий нямаше нужда от изкуствени опиати, мозъкът ѝ беше напълно годен сам да си въздейства вцепенително.

Джошуа я гледа дълго.

— Добре, ако караш както напоследък, ще останеш без шофьорска книжка. Или ще свършиш в моргата. Струва ми се, че имаш нужда да се махнеш.

Същото ѝ говореше Ким от сума време.

— Не искам отпуск.

Тя не добави, че работата бе единственото, което я опазваше от умопомрачение.

— Кой говори за отпуск? Говорех за работа.

— Каква работа?

— Трябва ми продуцент на място за снимките на „Арабски нощи“.

„Арабски нощи“ беше филм по историята на Аме Дюбюк де Ривери, обикновено момиче, заловено от корсари и хвърлено в харема на Големия турчин. Беше от старомодните епоси, с които „Барън студиоуз“ бе известно. Бяха планирали да го снимат в Египет, когато избухна шестдневната война и задържа принудително проекта на рафта шест години. Докато Лий не възроди идеята за филма, като предложи да го снимат в Обединените арабски емирства, новооснована, богата на петрол федерация край Персийския залив.

— Какво се е случило с Питър Фаулър?

— Проклетият глупак получи сърдечен удар.

— Това е ужасно! Надявам се, че не е било фатално.

— Не. Но предполагам, че след излизането му от болницата ще му се прииска да е умрял. Оказа се, че е лудувал в подземията, което той и Фрида бяха построили под сутерена на къщата си до „Пасифик палисейдс“ с една гримьорка от „Парамаунт“. Из града се говори, че когато Фрида се добрала до нея, момичето останало без пукнат косъм на главата си.

Макар да предполагаше, че историята е силно преувеличена, Лий не би искала да бъде нападната от такава яка бивша актриса. Темпераментът на Фрида Фаулър беше пословично известен. Както и колекцията ѝ от краварски камшици.

— Наистина съм в затруднение, принцесо. Снимките за филма по график трябва да започнат до пет дена, а ето че нямам продуцент на място.

Продуцент на място беше кръстоска между надзорен продуцент, или продуцентски мениджър, и гувернантка, отговорна за всички

дребни ежби, които възникват по време на снимането на филм. Беше невероятно трудна работа, която изискваше продължително внимание към детайлите. А точно това ѝ трябваше, реши Лий.

— Добре. Приемам.

— Ти ми спасяваш живота! — Джошуа се усмихна със задоволство. — Запазих си свободата да подбера някакъв символичен жест, с който да те възнаградя.

— Знаеше, че ще се съглася, нали?

— Знаех, че никога няма да наскърбиш своя старец.

Увитото в синя опаковъчна хартия пакетче съдържаше съвършено кръгъл пръстен с черна перла, която подхождаше на обиците, които Джошуа ѝ бе подарил миналото лято. Като сложи пръстена на ръката си, Лий не си даде труда да отговори на изключително доверителното изявление на Джошуа.

Нямаше нужда; така или иначе си беше самата истина.

[1] Истина е. — Б.пр. ↑

[2] В случая X е знак, който се поставя, за да класифицира филма като еротичен. — Б.пр. ↑

4.

Обезумялото стълпотворение на летището в Абу Даби беше нещо средно между римски цирк и китайско гасене на пожар. На шумния терминал Лий се оглеждаше за шофьора, който Иърин Макмърфи, режисьорката на филма, ѝ бе обещала да я посрещне.

— Мис Барън?

Дълбок глас отдясно привлече вниманието ѝ и Лий се обърна, за да се окаже лице в лице с един от най-пленителните мъже, които някога бе виждала. Изглеждаше на около трийсет и пет — четирийсет години и тъмните му очи ѝ напомняха за обсидиан, само че без бездушната му твърдост. Мургавото му лице — цялото изваяно от вдлъбнатини и изпъкналости — беше увенчано с прав, леко провиснал нос и със стиснати устни под черен мустак. С красивите си черти той изглеждаше суров и недостъпен, докато не се усмихна ослепително:

— Вие ли сте мис Барън, или не сте?

— Аз съм.

— Аз съм Халил Ал-Таджир. — Под неразбиращия поглед на Лий той се допредстави: — Заместник-министър по културата.

Човекът, за когото се бяха договорили с правителството да бъде свързка между екипа на „Барън студиоуз“ и местния филмов екип, спомни си Лий. Осъзнаваше, че се е опулила, но не можеше да превъзмogne себе си. Той беше висок, превъзходен, със страхотно присъствие, но нещо у него намекваше за мистика. Нещо, което извикваше в съзнанието лица-видения от романтичните арабски ноци. Тя се улови, че си го представя в дълги одежди и с куфия.

Като подложи дланта си под лакътя ѝ, той я поведе през тъпканицата далеч от дългите редици, плъзнали из терминала.

— Ако дойдете с мен, мис Барън, ще улесня преминаването ви през митницата.

Той я поведе надолу към дълъг коридор до тясна врата.

— Сигурно ще стоят там три-четири часа — изкоментира водачът ѝ.

Ако преди бе благодарна на Халил за превеждането през тълпата, сега му беше два пъти по-признателна. Той щракна с пръсти и, сякаш излязъл от вълшебната лампа на Аладин, един портиер се появи с багажа ѝ. До бордюра чакаше дълъг ролс-ройс с включен климатик. Стъклата на лимузината имаха дебели завески, за да не пропускат горещината.

Пътното движение беше тежко, колите — калник до калник. Шофьорите сякаш бяха решили да затъкнат всеки сантиметър свободна площ. Лий наблюдаваше как младо момиче, облечено със сини джинси и тениска на райета, със силен смях премина край тях на мотоциклет, провесило трупа на заклана коза върху рамката, докато си прокарваше път между навалищата от тойоти и ландроувъри.

— Йърин каза, че ще прати хамалин да ме посрещне.

— Това беше първоначалното ѝ намерение, но тъй като един обикновен хамалин нямаше да може да облекчи преминаването ви през митницата, почувствах, че ще одобрите личната ми намеса.

— Така е. Благодаря.

— Беше удоволствие за мен.

Халил изобщо не би допуснал когото и да е друго да посрещне американската филмопроизводителка. През студентските си години в Оксфорд той бе виждал портрета на Лий в едно британско списание. По него време тя беше дванайсетгодишна и макар майка му да се бе омъжила точно на тази възраст, Халил знаеше, че в Америка тя е смятана за малко дете. Това познание не му попречи да се заинтригува от тайните, които сметна, че открива в строгите ѝ сиви очи.

Когато тя влезе в терминала днес, свежа и хладна, с широки ленени панталони с цвят на слонова кост и с бяла копринена риза, той реши, че преди да приключи пребиваването ѝ в Абу Даби, той и прелестната Лий Барън ще са любовници.

Абу Даби беше омагьосваща смес от древен Изток и съвременен Запад. Стари джамии и минарета извисяваха силуети на фона на блестящи стъклени кули. Тротоарите бяха претъпкани като улиците, прелестни млади момичета с оскъдни парижки миниполички чакаха на автобусните спирки редом със забулени жени, които се движеха като сенки под диплите на обемни черни чадори.

— Невероятно! — отрони Лий.

— Само преди тринайсет години Абу Даби беше тихо рибарско поселище край залива. После печалбите му полетяха към небето и шейх Заид взе да харчи милиони, за да създаде този истински град. Аз учех в Англия, когато за първи път потече петрол; когато се върнах, едва успях да позная града. Все още ми се случва да карам по някоя улица и да зърна небостъргач, който не съм забелязал преди, сякаш е поникнал в пустинята посред нощ.

Той посочи едно бедуинско семейство, което живееше в палатка от кози кожи, макар предоставеният им от правителството дом да бе в съседство.

— Толкова неща се променят — продължи той; мекият му тон накара Лий да се попита дали одобрява бързото *озападняване*. — И макар че петролните запаси може би са знак за щедростта на Аллах, трябва още работа, за да бъде прието построеното. Иншала^[1] ще се научим как да употребяваме новооткритото благосъстояние, без да разрушаваме обществото. Само се моля тези златни богатства на бъдещето да се вплетат в древните прежди на миналото ни и да сътворят незиблем^[2] гоблен.

— Ако това, което сте постигнали досега, е някакво знамение, струва ми се, че ще е повече от незиблем. Ще е изящен.

— Целта е да надминем блясъка на бейрутското пристанище; смятаме да го осъществим, без да губим връзка с миналото си.

— Иншала — отекна Лий с новозаучения термин и си спечели одобрителния поглед на Халил. — От Абу Даби ли си, кореняк?

— Не, аз съм бедуин. Не само че бях първият в рода, който дойде в града, но бях и първият, който се изучи зад граница.

— Това трябва да ти е докарало страшно осъждане.

— Беше изключително трудно в началото — призна той. — Когато се завърнах след следването на право в Оксфорд, загубих три нервни седмици в опити да установя къде е семейството ми. — Той тихо се засмя при този отдавнашен спомен. — Боях се онзи непрестанен английски дъжд да не е разрушил пустинните ми инстинкти.

— Но все пак си ги намерил.

— Разбира се.

Разбира се, повтори си Лий тихичко; от онова, което бе видяла дотук, той беше мъж, който винаги постига каквото е решил да

постигне.

Тя се загледа навън от прозореца, като дете, което току-що е зърнало Оз отблизо. Магарешки каручки и мотоциклети се бореха за пространство с камионетки, натоварени с цимент и стомана, бучащи таратайки, тежкотоварни камиони и автобуси, натъпкани с пакистански строителни работници. Амбулантни търговци с тюрбани бяха провесили своите стоки — фурми и ядки, медни съдове, кожени дрехи, току-що заклани тлъсти гълъби — на същите улици, по които често се срещаха бизнесмени, облечени с тъмни европейски костюми. Сякаш осемнайсети, деветнайсети и двайсети век се бяха омешали в тъканта на някакво научнофантастично време. Всичко и всички, изглежда, *съ-съществуваха* на това странно, чудно място.

— Ще се обидите ли, ако ви кажа, че повечето ми представи за вашата част на света идват от американските филми?

— Не мога да си представя, че ще бъда обиден от каквото и да било, което вие кажете. Или направите.

Одобрителната му интонация и топлата му усмивка я предразположиха да се разкрие пред него.

— Когато бях на осем години, учителката ми в трети клас сестра Люк ни попита какви искаме да бъдем, когато пораснем. Всички дадоха обичайните отговори: доктор, медицинска сестра, пожарник, полицай, учителка, мама, филмова звезда...

— Нима да бъдеш филмова звезда, е обичайно желание в Америка?

— Е, поне в Бевърли хилс. Мисля, че обидих деликатната чувствителност на сестра Люк, когато заявих, че смятам да стана танцовачка на кючек в Казба. — Тя усети, че бузите ѝ поруменяват. — Знаете ли, на никого не съм разказвала тази история.

Халил разбиращо се засмя.

— В такъв случай се чувствам двойно привилегирован. И въпреки вълнуващия облик, който безспорно има, чувствам се длъжен да отбележа, че Абу Даби е град, който не може да бъде опознат от пръв поглед. Той се разкрива постепенно, пласт след пласт. Както и хората му.

Макар неговият тон да си остана учтиво разговорен, когато тъмните му очи срещнаха нейните и се задържаха, Лий усети смътно, далечно пропърхване някъде дълбоко в себе си.

— Този сценарий е боклук! Като всички останали.

Мариса метна листите върху тухления бордюр на плувния басейн. Тя си бе купила къщата в Лоръл каниън със спечеленото от „Опасен“.

— Не е толкова лош — оспори Корбет.

— По дяволите, как да не е! Вече ти казах, Корбет: не искам да бъда поредният чифт цици.

Когато тя се наведе към него и гърдите ѝ преляха от плетената горница на бикините ѝ, Корбет реши, че никой не би сметнал Марисините цици просто за поредния чифт:

— Бих казал, че сама се заключи в тази роля, когато отиде в онова *Бари Джеймс шоу*. По дяволите, Мариса, изглеждаше така, като че ли искаш да изядеш онзи тип по националната телевизия.

— Публиката ме хареса.

— И ще продължи да те харесва в тази ти роля.

— Това е експлоатация!

Корбет се чудеше защо актриси, които използваха телата си, за да се докопат до някоя роля, толкова често бяха първите, които опищяваха света, че са били експлоатирани. Не се реши да спомене, че нейната сестра ѝ бе дала отлична възможност да избегне клиширането ѝ в определен типаж с ролята в „Опасен“. Не беше виновна Лий, че Мариса се появи по телевизията и изпъчи цомби пред лицето на цяла Америка.

— Това е комедия, нова възстановка на един френски фарс. Ще бъдеш страхотна.

Тя задържа един от оръфаните си нокти и погледна надолу към сценария:

— Наистина ли смяташ, че публиката ще ме хареса в тази роля?

Когато погледът ѝ се върна на лицето му, тя внезапно бе заприличала на плахото момиченце, което Корбет познаваше. Това беше главната причина да вземе Мариса за клиент, с риска да получи мълчаливото неодобрение на Тина. Някой трябваше да се погрижи за момичето, някой, който ще се интересува за нещо повече от своите десет процента:

— Ще те харесат — повтори той. — И по времето, когато ще завършиш снимките по този филм, „Опасен“ ще е на екран и, кой знае, може и да те затрупат със сценарии, в които има по-сериозни роли.

— Искан ми се да играя в нещо като Клут — замисли се тя.

Миналогодишният *Оскар* беше издигнал Джейн Фонда от редиците на многото мацета и боркини против войната, в главна сила в Холивуд. Самата Мариса се бе обзаложила, че Фонда никога няма да надскочи Барбарела.

— Нека просто я караме филм подир филм — посъветва Корбет.

— Значи смяташ, че би трябвало да подпиша?

— Смятам, че ще е добре за теб да се захванеш отново с работа.

Корбет бе забелязал, че Мариса е неуправляема, когато не работи. Последните два пъти, когато бе посещавал дома ѝ, посоката на течението, по което се носеше момичето, го бе разтревожила.

— Добре, ще подпиша. Ами участието на Джеф?

Той погледна отгатак басейна, където Джеф Мартин лежеше гол върху надувен дюшек. След като краткотрайното записване с Бари Джеймс бе отжужало, Мартин се бе появил отново.

— Баща ти не иска Джеф да работи повече за Барън.

— Защо не?

— Не знам — честно отговори агентът. — Но изглежда твърд в решението си да не му дава роли.

— Мамка му!

Мариса се протегна към една брезентова торба на ивици, извади пудриера и малка стъкленница с бял прах. Като пренебрегна неодобрителния поглед на Корбет, тя намаза на пръста си и нарони праха върху огледалцето, подреди го в две чисти линии и го вдъхна. Проникването беше мигновено, съзнанието ѝ се проясни, позволи ѝ да измисли как да отвърне на баща си.

— Добре — кимна тя, — ще постъпим другояче. Сложи разходи за още един гримьор в договора и ще подпиша.

— Става.

Корбет отлично знаеше кой ще е този излишен гримьор. Раздуванията на щата бяха правило в този бизнес. Когато се правеше бюджет, съветът беше да се добави още една трета за сметта, като под смет се разбираше антуражът на звездите. Ами че той току-що бе приключил преговорите за договор с „Парамаунт“, който включваше

възнаграждения за личния фризьор на звездата, за хомосексуалния партньор на фризьора, за две секретарки, за личния ѝ треньор, за астролога ѝ и за физкултурника-шофьор, който напоследък чукаше звездата. Отгоре на всичко студиото се бе съгласило да наеме личната кола с ремарке на звездата на двойно по-голяма цена, отколкото би платило, ако ги вземеше под наем от някой посредник.

Така се играеше играта във високата лига. Мариса бе израсла на игрището и добре бе научила невидимите тънкости на играта.

Като прибра листите, той се наклони да си тръгва.

— Още нещо.

Мариса вдигна глава.

— Да?

— Онзи прах е кофти работа.

— Ти си мой агент, а не мой *пазач*! — Когато грабна тъмните очила от темето си и заслони очите си, хубавото ѝ младо лице стана сурово. — Довиждане, Корбет. Сигурна съм, че знаеш как да излезеш.

Докато подкарваше колата по нанадолнището на криволичещия път през каньона, през главата на Корбет мина мисълта, че колкото и да го отричаше баща ѝ, тъкмо напротив — Мариса много приличаше на Джошуа. И двамата можеха да бъдат твърдоглави като скали.

Силният, непогрешимо отчетлив аромат на кафе го събуди. Матю се надигна на лакти и огледа стаята, която му беше едновременно позната и непозната.

— Ето че се събуди! — Жената, която седеше до леглото му, се усмихна.

— Така ми се струва. Освен ако не си втори сън.

Но сънищата му бяха кошмарни. Тази млада жена беше видение.

— Не е сън, сеньор. Бяхте много болен.

Той потърка лице и бе прободен от болка, предизвикана от лекото размърдване.

— Беше прострелян — отвърна тя на въпросителния му поглед.

Матю се отпусна обратно на възглавниците, като се опитваше да си припомни нещичко през мъглата от кошмари.

— Някой ме преследваше. Полицията?

— Не, един стар приятел. — Тя му се усмихна извинително. — Когато се напие и ме види с друг мъж, става малко локо. Луд, нали разбираш?

Матю се смръщи, като се мъчеше да седне. Сякаш целият му гръден мускул бе разпорен.

— И какво оръжие използва? Пушка за слонове?

— Наистина не знам, сеньор.

Той започна да си спомня.

— Ти си момичето от кухнята. Дето ме измъкна от затвора.

— Си.

— Защо?

— В кухнята разправяха, че си филмова звезда.

— Всъщност не съм.

— Но работиш в Холивуд, нали? Във филмите?

— Да, май е така. — Смешно как все още не можеше да се възприеме като актьор!

Тя му подаде купчина рисунки.

— Аз съм шивачка и дизайнерка на дрехи. Мечтата ми е да работя в Холивуд, във филмите. Може би познаваш някого, който ще ми уреди пропуск?

— Сигурно можем да направим нещо. Знаеше ли, че съм арестуван за наркотици?

— Си.

— Тогава трябва да знаеш и че съм невинен.

— Но ес импорта^[3]. — Тя повдигна рамене. — Ми хермано каза, че трябва много да си ядосал някого, защото полицията те държеше в тайна.

Брат й. Матю смътно си спомни един спор.

— Той ти забрани да викаш доктор, понеже не искаше да привлича вниманието на полицията. — Той прихвана рамото си, като изучаваше нещо навития бинт. — Май си се наложила в спора.

— Не. Боя се, че не.

— Тогава кой извади куршума? Със сигурност не ти.

— Не. Братовчед ми следва медицина в университета. Той махна куршума и ме научи как да се грижа за теб. — Широките й тъмни очи станаха тъжни. — Бяхте много болен, сеньор. Имахте треска.

Още един спомен го навести. Някаква жена — ангел — увива пламналата му плът с хладни чаршафи. Матю изведнъж осъзна, че е без дрехи.

— Как се казваш?

— Розария, сеньор — меко каза тя. — Розария Рамирес.

— Е, Розария, благодарен съм за всичко, което си направила — каза той; уви горния чаршаф около себе си като тога и се отдалечи от леглото. — И обещавам да ти се отплатя за всичките неприятности веднага щом се върна у дома.

Той тъкмо щеше да попита какво е станало с дрехите му, когато в стаята влетя мъж. В ръката му имаше револвер тридесет и осми калибър, насочен към Матю:

— Колкото и да ми се иска сестра ми да бъде възнаградена за щедрите ѝ добродейния, страхувам се, че не мога да ви пусна да си отидете, сеньор.

[1] По Божия воля. — Б.пр. ↑

[2] Устойчив, непоколебим (остар.) — Б.ред. ↑

[3] Не е важно; няма значение. — Б.пр. ↑

5.

Каньонът Заната, на двадесет и три километра южно от Сан Диего, беше каменисто гранично сметище. Непрестъпният каньон бе най-просторният и всъщност единствен маршрут за незаконно проникване в Съединените щати. Лос Анджелис, целта на Матю, беше двеста и двадесет километра и един цял свят отвъд.

Въпреки продънените колиби от Втората световна война, които се бяха килнали към стоманените ограждения, в прашния каньон атмосферата беше празнична! Тезгяси, изобилно отрупани с храна, покрай маси, на които се продаваха джинсови якета като предпазни облекла за през студените тихоокеански нощи. Малко момче, навярно около единайсет, продаваше топографски карти, явно откраднати от някоя шевронска бензиностанция. Сан Диего. Лос Анджелис. Провинция Ориндж. Сакраменто. Фресно. Модесто. Земи на надеждата за тези, които желяеха да вършат тежката физическа работа, която нортамериканосите^[1] не искаха да вършат.

Бяха минали повече от пет месеца от ареста на Матю. Пет дълги и влудяващи месеци. Търпеливостта не беше силната му страна; сега, когато съзираше страната си отвъд онова проклето заграждение, той искаше само да си е вкъщи.

В началото Хесус Рамирес, братът на Розария, не искаше нищо от Матю. Професионален контрабандист, той си бе уредил комфортен живот, като пренасяше от Мексико в Съединените щати работници и злато от Акапулко, а по обратния път прекарваше през границата шевролети. Макар да се отплащаше с желание на местните власти, все пак не искаше да привлича нездравия интерес на федералните. А подслоняването на американски беглец под покрива му щеше да стори точно това.

Но тогава раната на Матю се инфектира и Розария, като прояви същото упорство, което бе обезкуражило не един мъж от селото да й направи предложение, отказа да го пусне, преди да може да пътува сам. А дотогава Матю престоя твърде дълго в къщата, за да се

превърне в заплаха за Хесус, ако бъде хванат, така че контрабандистът осъзна колко по-добре е за него сам да помогне на грингото да се върне в Америка. И дори ако това не беше достатъчна подбуда, хилядата американски долара, които прати Корбет Маршал, бяха споили сделката.

— И така, какво ще правим сега? — попита Матю.

— Ще чакаме.

Хесус спря пред очукан син пикап, от двете страни на чиято каросерия с блажна боя бе написано *ТАКОС ВАРИОС*. След кратък спор със собственика Хесус купи две бобени буритос^[2] и бутилка бира.

— Какво да чакаме?

— Нощта, какво друго? — отекна Хесус с пълна уста. — Когато ще можем да се промъкнем край *ла мигра*.

Не от имиграционните власти се боеше Матю, а от мексиканската полиция. Ако имаше писмена заповед за арестуването му, той можеше да бъде захвърлен обратно в бавноподвижната мексиканска правораздавателна система за цели години.

— Ами полицията?

Хесус сви рамене.

— Полицията не е проблем — каза той нехайно и това прибави нов довод към убеждението, че някои членове на силите на реда работеха за *койотите* или за контрабандистите на хора.

Също предполагаемо в един отбор с *койотите* бяха бандитите, които се таяха в мрака, нападаха и ограбваха всеки нарушител на закона, който бе сглупил да пресича границата без придружител. Това си беше, реши Матю, съвършеният охранителен рекет.

Повече от двеста емигранти — повечето мъже, само някоя и друга жена или някое дете — се бяха струпали по огражденията и гледаха. *Чакаха*. Както го бяха правили години. Тъй като бе израсъл в Южна Калифорния, Матю беше наясно с незаконната игра *Хвани ме, ако можеш*, която те играеха с граничния патрул на САЩ. Но сега, когато наблюдаваше множеството тежковъоръжени мъже, които очакваха да падне нощта, той разбра, че играта е станала много опасна.

Ето защо не беше казал на Корбет какво прави. Като обеща, че ще му обясни всичко, само да се върне в Лос Анджелис, той бе

помолил агента си да изпрати хиляда долара на Хесус. И настоя Корбет да не казва на никого, че му се е обаждал. Тъй като сега беше избягал углавен престъпник, макар и невинен, той не искаше да въвлича Корбет в нещо незаконно. Освен това съществуваше немислимата възможност нещата да потръгнат зле. Ако това се случеше, не искаше да дава на Лий каквато и да е измамна надежда.

Слънцето бавно залязваше. Въздухът на Баха застудя. Хората започнаха да се придвижват към портите, изсечени в стоманената бодлива тел.

— Скоро — обеща Хесус. — Скоро, гринго, ще си вкъщи.

Когато една полицейска кола се завъртя наоколо, Матю изведнъж се усети така, сякаш отново бе в центъра на военни действия. Стомахът му се сви на топка и тежък сладникав мирис на смърт изпълни ноздрите му: остатъчен обонятелен спомен от Виетнам.

Когато мексиканските ченгета се отдалечиха, Матю отново си напомни, че *винаги* е оцелявал.

Джошуа наблюдаваше как Мариса утешава нараненото его на един студент по компютрите, чиято приятелка го бе зарязала заради някакъв неграмотен мускулест футболист. Безгрижният момък се навърташе около млада жена, която бе наета за гувернантка на калифорнийски братя. Макар помещението да беше възтрасно, движението на камерата беше така замислено, че да разкрие почти всеки квадратен сантиметър от забележителните атрибути на Мариса.

Когато режисьорът извика *Стоп!*, Джошуа без изненада установи, че очилата на младия мъж бяха замъглени.

Мариса бе усетила присъствието на баща си още в мига, когато той пристигна. Разбира се, че го очакваше; режисьорът я бе предупредил, че Джошуа ще навести снимките. Който знае, той се въоръжава, и след два малки сини валиума и яка доза водка Абсолют, която беше мушнала на скришно в съблекалнята си, Мариса беше готова да се срещне с него лице в лице. Беше дала всичко, на което е способна в тази сцена. Сега, когато крачеше към Джошуа с доверителна усмивка на лице, тя се мъчеше да разгадае изражението му.

— Е? Как ти се струва?

— Не е зле.

Мариса грейна. Това беше най-близкия до комплимент израз, който бе чувала от баща си.

— Мислеше си, че ще обърна всичко в поредния порно боклук, нали?

— Нямаше да ти е за първи път.

— Направих го само за да привлека вниманието ти.

— Е, дяволски убедително успя.

— Тъкмо ти винаги си казвал, че трябва да се поемат рискове.

Той я прониза с поглед, учуден, че хвърлят собствените му думи в неговата градина:

— Малко припря с репликите си към края. И изхвърляше на втори план това клето хлапе при всяка възможност. Но така или иначе извлече от сцената повече, отколкото очаквах.

— Корбет казва, че имам сериозно бъдеще в романтичната комедия.

— Корбет е твоят агент; на него му плащат, за да приказва такива неща.

— Но и ти каза, че съм добра.

— Казах, че не си зле. Има разлика.

Не искаше да го каже! Мариса бе видяла онзи неохотен проблясък на възхищение в очите му. Като знаеше, че на него никак не му се искаше да хареса изпълнението ѝ, неговото одобрение стопли още по-силно сърцето ѝ.

— Мистър Барън? — Младият помощник-оператор изглеждаше изключително нервен, че прекъсва разговора между главата на студиото и звездата на филма. — Съжалявам, че ви притеснявам, сър, но се обажда дъщеря ви. Можете да използвате телефона ето там.

Лицето на Джошуа светна като ласвегаски неон. Като обърна гръб на по-малката си дъщеря, сякаш бе забравил за съществуването ѝ, той се втурна към слушалката.

— Принцесо — поздрави той въодушевено Лий, — кога, по дяволите, се връщаш у дома? Нещата тук не са същите без теб, скъпа...

По дяволите, по дяволите, по дяволите! За първи път от толкова много време (Мариса не можеше да си спомни откога) баща ѝ беше изцяло неин. И чудото беше, че те всъщност започваха да се

спогаждат. Докато тая кучка Лий не бе звъннала и не бе разтурила всичко.

Тя стоеше съвсем сама в здрача и гледаше как сърдечно се смее Джошуа на нещо, което Лий казваше. Мариса почти се задави от парещо-горчивия вкус на ревността, която се надигна в гърлото ѝ.

Абу Даби беше град, издигнат сякаш върху подвижни пясъци. Прах навсякъде. Застилаше тесните улици, провираше се през задните алеи и се посипваше върху месото и портокалите на пазара. Дори сградите бяха с цвета на прах — кафяви, екрю, кехлибар. Понякога Лий намираще немилостивата горещина и прахоляка за затъпяващи. И сега, дори след банята, тя имаше усещането, че във всяка нейна пора се крие прах.

— По това време другата седмица ще лежиш на плажа в Калифорния — подхвърли Халил ободрително.

Седяха във фойето на нейния хотел и пиеха вездесъщия пресладен горещ чай. По график последните кадри на „Арабски нощи“ трябваше да се заснемат до три дена. И колкото и да се искаше на Лий да загърби потискащата горещина на Абу Даби, тя знаеше, че ще остави тук и частичка от самата себе си. Беше изнервящ, пренаселен, на места — зловонен, дори окаян. И същевременно — един от най-пленителните градове, които някога бе виждала.

— Знаеш ли — отрони тя с протяжна усмивка, — понякога ми се струва, че ми четеш мислите.

Колко пъти през последните два месеца тя беше чувствала, че копнее за нещо, само за да пристигне Халил с него в ръце, като по чудо, няколко минути по-късно? Той облекчи много работата ѝ, включително чрез пълните си с пиастри джобове за бакшиши, тези почерпки и подкупи, които съпътстваха всяка покупко-продажба. Въпреки обичайните случаи на диария, които поваляха американските членове на екипа, снимките бяха минали забележително добре. Дори сцените, заснети навън в пустинята, бяха преминали без произшествия, ако не броим плюещите камили и пясъчните бури.

Халил се усмихна:

— Колкото и да ми се иска да обявя, че притежавам някакъв източен мистицизъм, твоето прелестно лице твърде често е като

отворена книга.

— Колко интересно, че го казваш! — смънка тя. — Хората обикновено ме обвиняват, че съм дразнещо загадъчна.

— Те не те познават.

— А ти ме познаваш, така ли?

— Да. — Тъмните му очи срещнаха нейните. — Познавам те.

Колко странно беше, че той ѝ напомня твърде много за Матю, помисли си Лий, като изпитваше неволна сексуална тяга, която беше едновременно болезнена и вълнуваща.

— Е, определено не ти липсва самоувереност — подметна тя, като симулира внезапен интерес към стареца с червен фес, който методично помиташе стария персийски килим с перест палмов лист.

Хотелът ѝ в просторната, новозастроена зона „Корниче“ запазваше тихия уют, който напомняше за колониалния период на града. Вентилатори, виснали от тавана, разклащаха въздуха, разлистени палми растяха в ярки пиринчени съдове и в бедуински кошове, мебелите бяха солидни и натруфени. В пристроеното кафене кръг мъже седяха със скръстени крака на пода, пушеха наргилета и играеха карти. И като още един пример за широките промени, на които петролните запаси бяха дали ход, до самия хотел, под навес на бели и червени ивици, един изрязан в цял ръст портрет на Полковник Сандърс^[3] подканяше нетърпеливи гладници на вечеря с Кентъки фрай чикен — пържените кокошчици, от които можеш да си оближеш пръстите.

— Знам, че страдаш — продължи Халил. — Повече, отколкото искаш да признаеш.

— Никои не изживява живота си без поне няколко драскотини — извърна погледа си тя.

От благоприятното си място край висок, зарешетен прозорец (решетките, бе ѝ обяснил Халил, бяха измислени, за да защитават жените от чужди погледи) тя имаше ослепителен изглед към залива, където всекидневно пристигаха кораби от всички кътчета на света, чиито хамбари бяха натоварени с ябълки от щата Вашингтон, с консервирано холандско мляко, с китайски ръчни колички, с корейски автомобилни гуми. До кея се люшкаха дървени даута, докато докерите разтоварваха дъги от коприна, искряща мед и злато, килими и перли.

— Казано от истинска американка. Очаквам да пуснеш онзи овехтял лаф, че каквото било — било.

— Наистина ме познаваш, нали? — пророни тя с лека усмивка.

— Не колкото ми се иска. — Преди Лий да успее да отвърне, Халил бързо смени темата и я остави да се пита дали не е припознала внезапната интимност в интонацията му. — Днес мина добре, струва ми се.

Бяха прекарали деня в снимане на няколко различни пазари и Лий беше почти омагьосана от излъчването на една прелестна златна огърлица. Но когато старата продавачка със златна висулка на носа и татуировка на брадичката претегли огърлицата на чифт фини везни, умножи цената по грамовете на японски калкулатор, като отбеляза, че за Лий ще направи най-щедра отстъпка, цената стигна хиляда и петстотин долара. Повече, отколкото бе готова да плати Лий.

— От добре по-добре. Не мога да ти се отблагодаря, че поговори с онзи мъж да ни позволи да го снимаме.

В мига, в който бе зърнала брадатия търгаш на пазара за камили, Лий разбра, че трябва да го заснеме на лента. За зла участ той нямаше желание да сътрудничи. Докато Халил не пристъпи напред и не измърмори няколко думи. Една монета смени притежателя си. Сделката бе сключена.

— Много от по-възрастните хора смятат, че фотографиите представляват заплаха за Божиите творения.

— Ако наистина е вярвал в това, съмнявам се, че щеше да успееш с подкупа.

— Това не беше вярване, а оправданието му за пазарлъка — поправи я меко Халил. — Обратно на общото мнение, Лий, не всичко и не всеки в Абу Даби е за продан. Ние, арабите, сме оцелели хилядолетия не с друго, а само с вярата в Аллах, нашата силна вяра в неговата щедрост и в силата на нашите родове и племена. Всичкият този петрол, тъй както неотвратимо разрушава земята, не ни е променил в същността. В сърцевината.

Лий се изчерви и се загледа в дланите си:

— Аз не исках да се заяждам...

— И аз не исках да чета конско. — Халил тръсна глава. — Съжалявам, но понякога се уморявам от назиданията на западниците, които не дават пет пари за тази част на света, докато не им потрябват

нашите петролни запаси. — Той се пресегна, сякаш искаше да хване ръката ѝ; после, като реши, че има и по-добри начини, се отказа. — Ти, от друга страна, си образец за дипломатичност, Лий Барън. Ако чиновниците в щатския департамент и шефовете на петролни компании притежаваха поне частичка от твоята дискретност, светът щеше да е поне малко по-добро място за живеене. — Когато се преместиха върху лицето ѝ, очите му потъмняха от мъжка възвита. — Да не казвам и по-прелестно място...

Още веднъж Лий усети, че се изчервява. Но този път не похвалата накара меката руменина да плъзне към бузите ѝ.

— Благодаря. Много мило, че го каза.

— Това си е истината. И сега, когато днешната работа е приключена, имам предложение за теб.

— О?

— Какво ще кажеш за малко езда?

— Днес?

Лий погледна невъодушевано през прозореца навън, където блестящото жълто слънце още се разхождаше високо в небето.

— Довечера. Отглеждам арабски коне в двора на къщата си извън града; ще се радвам да ти ги покажа.

Възможността да излезе извън града беше повече от привлекателна.

— И аз ще се радвам да ги видя. Много.

— Чудесно. — Като се надигна от своя натруфен стол, той ѝ се усмихна. — Ще те взема в седем. Не е далеч с кола.

Като пое ръката ѝ, Халил я вдигна към устните си с онзи старосветски жест, който му подхождаше идеално. Лекото отъркване на черните му мустаци о кожата ѝ беше като разпалване на искри, но преди да успее да я издърпа, той освободи ръката ѝ и се насочи навън от хотела, като остави Лий да се чуди на какво точно се бе съгласила току-що.

Грамаден немаркиран товарен камион удари спирачки зад отдалечена фабрика за дюшеци в складовата зона на Ел Ей. Шофьорът, едро сложен, тъмно замесен мъж на неопределена възраст, се насочи към задницата на камиона, отключи го, после изчезна зад ъгъла. Миг

по-късно петдесет души, които размахваха ръчно рисувани карти от роднини — жители на района, се разпръснаха във всички посоки. Матю напусна последен. Той премигна, като се мъчеше да нагоди очите си към яркото калифорнийско слънце. Заедно с останалите бе престоял в камиона осемнайсет часа.

Престоят му в килията и близкият повей на смъртта му бяха дали много време да преоцени живота си. И макар да не бе намерил отговор, той знаеше, че през повечето време бе мислил за Лий. Желаше я. Липсваше му. Обичаше я. Това, от което се нуждаеха, беше време, бе заключил той. Време да се опознаят един другото без външни влияния, като студиото, неговите стремежи, огромните разлики във възпитанието им.

Първото, което си бе обещал, че ще направи, ако преживее това кошмарно изпитание, бе да заведе Лий на някой отдалечен тропичен остров, където да прекарат дълги лениви дни, да се пекат на слънце и да се хранят един другото със сладък, сочен плод.

Плодът на страстта.

Когато zakрачи към Венеция, Матю се усмихна за първи път от месеци насам.

Вдъхновен галоп в хладна безоблачна нощ е незабравимо преживяване. Сякаш бяха на хиляди километри от цивилизацията; подвижните пясъци, напъстрени с петролни кладенци, които бяха боядисани като ярки птици, сякаш се простираха до безкрайността. Окръглена луна висеше във високото широко небе над тях и осветяваше света с неземан бял отблясък. Като пришпорваше нейната бяла арабска кобила напред, Лий бе пронизана от чувство за свобода — никога не беше изпитвала нещо подобно. До нея, облечен с бежови бричове, с широка бяла плътна риза и черни ботушки, яхнал великолепен черен жребец, Халил беше безспорно пленителна фигура.

— Къде отиваме? — попита тя, след като бяха яздили около трийсет минути.

— До едно специално място, където успявам да поддържам връзка със своето минало — обясни той. — Когато изпитам нужда да избягам от непрестанния бумтеж и врява на големия град, идвам тук. Мисля, че ще ти хареса.

Неспособна да измисли нещо, което не би ѝ харесало в такава нощ, Лий отвърна на усмивката му.

Не след дълго я видя. Голяма шатра в бяло и черно, самотна сред сякаш безкрайни мили безлюдна пустиня.

— Изумена съм, че можа да я откриеш.

— Може да съм приел западните дрехи и маниери, но все още притежавам някои бедуински инстинкти.

Той дръпна юздите на коня си и скочи.

— Радвам се — каза тя, като му подаваше своите юзди.

Макар че можеше спокойно да скочи от седлото, Лий не се възпротиви, когато Халил я сграбчи през кръста и я свали.

— Наистина ли?

— Наистина. Добавя мъничко загадъчност.

Той се усмихна на това:

— Така ли мислиш?

— Определено. Още първия път, когато те видях, реших, че в теб има нещо мистично. Изминалите два месеца само задълбочиха тези мои чувства.

— Радвам се да го чуя. — Той отметна плата от входа на палатката и ѝ направи знак да влезе. — Защото моите чувства към теб се съграждат вече четиринайсет години.

— Четиринайсет години! — Лий спря и заоглежда интериора на шатрата; ориенталски килимчета и бродирани възглавнички от марокански гоблени със сребърни и златни нишки покриваха пода. — Но ти ме познаваш само от два месеца!

— Аха, но бях видял твоя снимка още като студент в Оксфорд. Облечена бе с дълга бяла рокля с розов атлазен шарф. Косата ти бе прибрана отзад с розова панделка, за да открие чифт естествени перли, които украсяваха изящните ти уши.

— Беше вечерта, когато раздаваха Академичните награди — спомни си Лий, впечатлена от подробното му описание; дори тя самата бе забравила за перлите — първите, които баща ѝ изобщо ѝ бе подарявал. — Мисля, бях тринайсетгодишна.

— Беше на дванайсет. И, струва ми се, точно тогава се влюбих в теб.

Думите му увиснаха между тях в очакване Лий да се хване за тях. Тя знаеше, че той оставя на нея да реши. Можеше да загърби това,

което той ѝ предлага и като знаеше какъв джентълмен е Халил, никога повече да не го споменават. Или можеше да се предаде на тези сексуални подтици, които изпитваше все по-често, откакто бе дошла в Абу Даби.

За човек, който никога не е обръщал много внимание на секса, Лий бе потресена да открие, че е станала свръх чувствена. Сякаш Матю бе отворил тайна вратичка и бе разкрил стаени желания, незначителни потребности.

— Не вярвам, че ме обичаш — каза тя.

Нощта беше хладна; Халил натъкми и запали малък мангал в ъгъла на шатрата.

— Защо не? — попита той, докато кадеше тамян в медна купичка; Лий бе научила, че каденето на тамян е традиционен начин за забавляване на гостите. — Ти си красива, интелигентна, чувствителна...

— Но ти каза, че си се влюбил в мен, когато съм била момиченце!

— Аз се влюбих в жената, която видях в очите на онова момиченце.

— Трябва да ти кажа нещо важно.

Той ѝ се усмихна, като я гледаше изотдолу:

— Смяташ ли, че ще можеш да споделиш тази важна информация седнала? Или си планирала да стоиш до входа на шатрата права цяла нощ и да изобразяваш човек, готов да офейка и при най-лекия досег?

Лий влезе в шатрата и потъна в копринения уют на възглавниците. Халил легна до нея. Напук на пустинната топлина, тя беше увила косата си на плитка и я бе привързала с бяла панделка, като бе оставила един копринено рус кичур, който Халил отметна с прелъстително докосване от бузата към шията ѝ. Погледът му не се откъсваше от очите на Лий, докато той леко подръпваше панделката. След миг тя лежеше на кървавочервеното килимче. Като че ли развълнуван от сложната френска плетка, той прокара пръст по плитката.

Лий си каза, че трябва да настоя Халил да спре да промушва пръсти в плитката ѝ, и без това я беше развързал. Но ропотът ѝ остана загърбен.

— Трябва да разбереш — промълви меко тя, — не ми е лесно.

— Знам.

Той освободи косата ѝ от плитката и я разпусна по раменете ѝ.

— Съвсем доскоро криех чувствата си. Където бяха в безопасност. Защитени. Но тогава срещнах — (Тя се помая, като не желаше или не можеше да произнесе името на Матю) — ... един мъж.

— Мъжът, който те е наранил. — Ръцете му се спуснаха по мекия овал на гърдата ѝ, докато подреждаше сребристорусите кичури по свой вкус; дори да бе чул как Лий задържа дъха си, той не го коментира. — Мъжът, когото дойде да забравиш в Абу Даби.

— Да.

— И сега се боиш да отдадеш сърцето си отново.

— Да.

Като сви коленете си, тя ги обгърна здраво с ръце.

— Никога не съм насилвал жена, Лий. И със сигурност няма да започна с теб. — Той наведе глава и притисна устни в нейните. — Но те моля да ми имаш доверие. За тази нощ.

Той разтвори пръстите ѝ, първо — на едната ръка, после на другата, докато мънкаше утешителни, съблазняващи думи на арабски. После повдигна дясната ѝ ръка към устните си и бавно зацелува всяко свито пръстче, преди да притисне предизвикателно устни към дланта ѝ.

На желанията ѝ твърде дълго бе отказван изход, месеците стаяван копнеж накараха свръхчувствителната ѝ кожа да пламне. Подробностите се размесиха, когато Лий бавно се предаде, наслаждавайки се на чистото удоволствие, затоплената ѝ кожа да се отърква в коприна. През водовъртежа на чувствата си тя усещаше как Халил обсипва гъвкавото ѝ тяло с мокри целувки с отворена уста. Пламът от устата му се вливаше в кръвта ѝ и предизвикваше обгарящи припламвания на наслада.

Ръцете и устните му не знаеха покой, разхождаха се по плътта ѝ, пробуждаха искри. Където и да я докоснеха устните му, тя гореше... където ѝ да я погалваха ръцете му, тя пламтеше. Тялото ѝ бе разтопено и плуваше накъдето я водеше той. Въздухът покрай тях се сгъсти от огън, дим и пламенни страсти.

Устата на Халил се маеше от вътрешната страна на едното ѝ бедро, после на другото, и събуждаше потребности, които ставаха все

по-непоносими. С пръсти, зъби и език той я възбуждаше все по-силно, като безмилостно я довеждаше до разпване след потръпващо разпване, докато тялото ѝ не се разтърси от хиляди чудни разтърсвания и устните му не овлажняха от оргазмите ѝ.

Докато Лий все още не можеше да си поеме дъх, а нейното налюбено тяло се повдигаше, Халил нахлу в нея. Той се движеше бързо и мощно и тя се отдаде на могъщия му ритъм. Като се стовари по гръб, той я вдигна върху себе си и я окуражаваше да го яха диво, а дългите му тъмни пръсти сграбчиха бедрата ѝ и ги стиснаха здраво. Макар да не вярваше, че е възможно, докато Халил я полюшваше напред-назад, Лий изпита още един разтърсващ оргазъм.

Когато усети могъщите ѝ вътрешни конвулсии, той изригна с взривен вик, който отекна в огромната пустинна пустош.

Усещането за острите, горещи иглици на течащата вода пронизваше тялото му. Първото нещо, което Матю направи, когато се върна вкъщи, беше да си вземе продължителен горещ душ. Второто нещо беше да се обади в „Барън студиоуз“.

— Съжалявам, мистър Сейнт Джеймс — отговори непознат глас, — но мис Барън не е в страната.

Така че какво ново? Макар да би искал Лий отчаяно да очаква неговото позвъняване, Матю отсъди и прие, че тя все пак има да управлява студио. Може би е разбрала, че е в Мексико и е тръгнала да го търси. Реши, че тази представа го устройва.

— Къде е този път?

Той сякаш долови моментно помайване:

— В Абу Даби.

Какво, по дяволите, правеше тя в Абу Даби! Не си спомняше Лий да е споменавала за предстоящо пътуване в Близкия изток.

— Моля ви, бихте ли ми дали телефонния ѝ номер там?

Този път мълчанието беше недвусмислено.

— Съжалявам, сър — проточи жената след дълга, многозначителна пауза, — но мис Барън ми нареди да не давам този номер на никого.

— Но...

— Съжалявам.

— Бих искал да говоря с мистър Барън.

— Съжалявам. Мистър Барън също е извън града.

— И той ли е в Абу Даби?

— Не, мистър Сейнт Джеймс. Той е в Лас Вегас.

— И, предполагам, нямате номера му там?

— Така е, сър — неубедително излъга секретарката.

— Естествено. — Мозъкът му работеше на пълни обороти, мъчеше се да измисли как да отмести този последен камък от пътя. — Добре, да опитаме с Мередит.

— Мередит?

— Мередит Уорд. Секретарката на мис Барън.

— Мис Уорд вече не работи в „Барън студиоуз“. Аз съм новата секретарка на мис Барън.

Кръгът бе затворен.

— И ви е наредено да не ми давате номера ѝ?

Отново последва тази конфузна малка пауза.

— Да, мистър Сейнт Джеймс. Ужасно съжалявам.

— И двамата съжаляваме, скъпа.

Е, това беше. Знаеше си, че нещата между тях бяха изтънели, ето защо си бе мечтал да отиде някъде само с Лий — някъде, където нямаше да чувстват проклетия натиск на студиото.

Матю разбираше стремежа на Лий към успех. Дори го уважаваше. Но амбицията беше едно, а сляпата амбиция — съвсем друго. Когато приседна в мрака и видя сметката на една бутилка бърбън, старите чувства започнаха да бълбукат към повърхността. Негодувание, безверие и несигурност, която никога не бе признавал, дори пред себе си.

Усещаше се предаден, че Лий го бе зарязала, без дори да хвърли поглед през рамо. По времето, когато слънцето се издигна над близките планини, Матю вече се бе заклел, че нищо — и никой — повече няма да обърква плановете му.

Сега, когато имаше достатъчно пари, за да се съсредоточи върху работата си, той щеше да стане най-добрият прокълнат сценарист в занаята. И доколкото го засягаше „Барън студиоуз“, Джошуа Барън, и особено Лий Барън, можеха да вървят по дяволите.

Защото хич не му трябваша.

На Матю Сейнт Джеймс не му трябваше никой.

Той беше, както сбито бе изразено в песенния текст, отново сам.
По рождение.

[1] Северноамериканците. — Б.пр. ↑

[2] Бурито — вил топъл сандвич от тортила, увита около месо или около боб и сирене. — Б.пр. ↑

[3] Полковник Сандърс с името на човека, който усъвършенства рецептата за пържените пилета на ресторантите за бързо хранене (фастфуд), чието пълно име е Конън Сандърс Кентъки фрай чикен, известни вече и в България. — Б.пр. ↑

6.

— Заминаваш...

Лий се протегна й хвана ръката на Халил през масата на закуска.

— Местните снимки на „Арабски нощи“ завършиха преди три седмици — напомни му тя. — Още тогава трябваше да съм се върнала.

Със свободната си ръка той погали косата й, като се наслаждаваше на копринения й допир до дланта му.

— Аха, но само си помисли какво би пропуснала!

— Да.

През тези изминали месеци Халил й бе станал невероятно скъп. Щеше да й липсва. Страшно. Но не бе влюбена в него, макар на няколко пъти през тези пълни с наслада седмици да й се бе приисквало да се влюби.

— Ти ме направи толкова щастлива — тихо отрони тя.

Повече от щастлива. Кошмарите изчезнаха, затрупани в някакъв тъмен, далечен ъгъл на съзнанието й.

Лицето му беше стълпотворение от емоции, твърде сложни, за да могат лесно да бъдат разгадани от Лий.

— Както и ти мен. — Дланта му милваше бузата й. — Ще ме направиш още по-щастлив, ако се съгласиш да останеш.

— С удоволствие бих останала, но твърде дълго си играх на криеница. Трябва да се връщам на работа.

— Към работата ли си толкова нетърпелива да се върнеш? Или към Матю Сейнт Джеймс?

Тя му бе разказала за Матю всичко на сутринта, след като за първи път се бяха любили. Оттогава никой не бе споменавал името му.

— Към работата си, разбира се. Това, което имаше между Матю и мен — или което си мислех, че има — е минало.

— В такъв случай чувствата ти към него не би трябвало да ти попречат да станеш моя жена.

Вцепенена от прискъръбното му предложение, Лий погрешно взе думите му за още една от разведряващите му задявки, които бяха

подслаждали връзката им от самото начало.

— Искаш да кажеш, първата ти жена.

— Коранът само позволява на мъжа четири жени, докато е способен да се отнася равноправно към всички — което значи не само да разпределя храната, но и времето си между тях поравно. — Той се усмихна. — При такова положение моногамията се налага като правило. Омъжи се за мен, Лий, и ми позволи да се грижа за теб така, както го заслужаваш.

Той наистина говореше сериозно, проумя Лий.

— И какво ще рече това?

— Като за принцеса. Не — поправи се той, — като за кралица. Равна на краля във всичко.

Дори да повярваше, че е възможно такова поведение от страна на мъж, закърмен с арабските традиции, Лий знаеше, че никога няма да обича Халил така, както я обичаше той. Накрая щеше да го нарани по същия начин, по който бе наранена самата тя. А тя държеше твърде много на него, за да му причини такава болка.

— Аз наистина те обичам, Халил. Но не по този начин.

— Казвал ли съм ти, че родителите ми са имали уреден брак?

— Не.

— Така е. Кое то, разбира се, е обичайно за нашата култура. Майка ми е била на дванайсет, баща ми — на двайсет и три. За първи път се срещнали в деня на годежа преди трийсет и осем години. Днес няма да откриеш други двама, които така да се обичат.

— Да не искаш да кажеш, че мога да се науча да те обичам?

— Известно е, че се е случвало. В края на краищата, с риск да мина за суетен, не съм мъж, в когото изобщо не биха могли да се влюбят.

— Ти си най-милият мъж, когото някога съм срещала — честно призна тя. — И един от най-красивите. И най-умният, а прекрасният начин, по който се чувствах, когато се любехме, е...

— Почакай! — засмя се Халил, като вдигна ръка. — Ако съм, както казвате в Америка, такова парче, защо не ме грабнеш?

— Не знам.

Тя си играеше с огърлицата. Златният полумесец беше същият, за който се бе надлъгвала преди три седмици на пазара и за който

неохотно бе решила, че е твърде скъп. Халил я бе изненадал с огърлицата на сутринта, след като се бяха любили в пустинята.

Като събра пръстите си под брадичката ѝ, Халил повдигна склонените ѝ надолу очи към своите. Когато се осмели да срещне погледа му, Лий видя в абаносовите му очи нежна привързаност, поръсена с неприкрито съчувствие.

— Мисля — промълви той меко, — че си още влюбена в този тип Матю Сейнт Джеймс.

— Това е смешно! Та аз...

Той сложи пръст на устните ѝ и прекъсна думите ѝ:

— Мисля също, че винаги ще го обичаш.

Не! Думите му се стовариха като проклятие и панически отекнаха в съзнанието ѝ. Той грешеше, увери себе си Лий.

Тя беше превъзможнала Матю.

Напълно.

Нали?

7.

АПРИЛ, 1974 ГОДИНА

Калифорнийското слънце изгриваше във величествени, обрамчени от смог, розови и алени пламъци. В късата война на премиерите над „Сънсет булевард“ се извисяваха дъски с обяви и безсрамно просеяха гласове за *Оскар*. Запалени кинаджии опасваха бетонния каньон на лосанджелиския център и се тълпяха на амфитеатралните пейки, нетърпеливи да зърнат поне за миг своите любими звезди; ескадра хеликоптери тътнеха над главите им, а операторите и операторките отвътре снимаха сцената. Петролната криза бе забравена, когато триста черни лимузини (наети, още преди година от Филмовата академия за царствената процесия до киносалона) си запробиваха път по хълма до двореца от стъкло и бетон на Лосанджелиския музикален център за церемонията по връчването на годишните награди.

Пристигналите слизаха от лимузините си на червения килим, който ги отвеждаше вътре. Репортерите подвикваха, фотосветкавиците избухваха, филмовите запалянковци пищяха. От другата страна на улицата групичка заядливици размахваха ръчно изписани плакати с цитати от Светото писание и анатемосваха звездите, че са се съюзили с дявола.

Дълга бяла лимузина удари спирачки на завоя и шофьорът в ливрея, достатъчно красив, за да бъде водеща фигура във всяко голямо студио, изскочи отвътре и направи нисък, почтителен поклон, който напомняше за падане в царски нозе, и отвори широката врата. Съвършено сложен крак, обгърнат от блестящ златист чорап, се измъкна от колата. Изминаха няколко секунди, преди да се подаде част от пищно бедро. С приковано внимание, тълпата затаи дъх. Когато Мариса, разкошно облечена с блестяща рокля от златисто ламе, общита с черни ловджийски мъниста, най-последно се отскубна от луксозната задна седалка на лимузината и се появи в светлината на

прожекторите, зрителите по пейките зареваха от възторг. Като отметна грижливо разрошената си медноцветна коса, Мариса се усмихна и помахна. Запалянковците пощуряха.

В контраст със златистия плам на Мариса, Лий се появи царствено недостъпна. Като бе загърбила холивудския обичай да е с нови, единствени по рода си одежди, шити специално за да бъдат запомнени още на влизане, тя бе облякла същата рокля, която си бе купила за премиерата на „Безразборна стрелба“. Носеше сребристосиния копринен Валентино, като първия път, когато Матю я бе целунал, и въпреки че дрехата извикваше болезнени спомени, Лий се държеше да не потъне в тях. За разлика от онази нощ, когато косата ѝ бе пусната, понеже Матю я бе помолил, тази вечер тя я бе увила в изящна плитка на тила, за да се вижда отиващият на дрехата ѝ чифт бледосини диаманти, които проблясваха като късчета лед на ушите ѝ.

Седнал пет реда зад нея, Матю осъзна, че тя му напомня героиня от Калевала, националния фински епос, който бе чел наскоро: Ловиатар, Девицата на болката, защитник на земята на Похьолоа. Красива, съблазнителна, макар и в крайна сметка смъртоносна блондинка, ледената кама на Ловиатар я правеше неподатлива на всяко вълшебно заклинание, което човек би могъл да използва против нея. Ако някой някога решише да филмира Калевала, размишляваше Матю, Лий щеше естествено да се впише в ролята.

Хладнокръвието ѝ винаги го вълнуваше и вбесяваше. Матю знаеше, че би трябвало да е нервна — по дяволите, дори той бе обхванат от възбуда, когато ставаше дума за *Оскар*, — но външно тя си оставаше дразнещо спокойна. Като гледаше как Лий вежливо приема поздравления от върховни режисьори като Майк Никълс и Франсис Форд Копола, той изведнъж почувства, че го сърби да скочи през седалките, да ги раздели и да я раздруса. Или да я целуне. Единственото затруднение беше, че Матю си даваше сметка: поддаде ли се на кой да е от тези подтици, после нямаше да може да спре. Раната, която тя му бе нанесла, беше още прясна.

Въпреки че бе официално замислено като най-голямото зрелище в Холивуд, раздаването на Академичните награди можеше по-точно да се опише като четиричасова серия от протяжни следвечерни тостове, разведрена тази година от внезапната поява на една голотия, която пресече на спринт сцената.

Все пак досадата на вечерта не можеше с нищо да развали настроението на Лий, след като Академията бе номинирала нейната работа. Откак преди два месеца Патриша Хърст^[1] беше отвлечена от Съборната освободителна армия, „Опасен“, който вече беше получил добър прием от критиката и от публиката, беше станал темата на деня в града. Лий гледаше гордо как нейният проект-галеник събира *Оскар* в осем категории, включително за най-добър филм, за най-добър режисьор и за най-добър актьор. И макар че Мариса бе победена от Елин Бърнстин като най-добра актриса, всички присъстващи знаеха, че малката сестра Барън беше най-новата, най-ярката звезда на холивудския небосклон.

Бяха изминали петнайсет месеца, откак Лий не бе виждала Матю. Макар той твърдо да бе отказал (чрез Корбет) да обявява наляво-надясно, че филмът е най-добрият, членовете на Академията бяха единодушни, че неговото изпълнение е впечатляващо — както мислеше и Лий през онзи много отдавнашен ден преди почти две години, когато той за първи път се бе явил на прослушване за ролята.

Като наблюдаваше как Матю приема поздравления от лауреатите Шърли Маклейн и Уорън Бийти, бе невъзможно да не долови силата, която го обвиваше като аура. Когато вдигна излятата златна статуетка за фотографите, като едновременно приемаше гръмовните ръкопляскания на своите почитатели и изглеждаше сякаш незасегнат, Лий проумя, че той е все още онзи вгълбен самотник. Но вместо да работи против него в този град на установеното и на стадното, такова отношение само го правеше по-интригуващ.

Погледът на Матю обходи залата и безпогрешно се установи на Лий. За секунда очите им се срещнаха и задържаха и поток от кипящи, горчиво-сладки спомени я заля. Точно в този миг Лий осъзна, че неволно е лъгала Халил. Твърде дълго бе бягала от истината; време беше да признае, поне пред себе си, че никога не ще може напълно да се освободи от чувствата си към Матю.

Той неотвратимо бе променил живота ѝ. Беше я въвел в един свят на чувственост, беше събудил в нея глад, за чието съществуване тя не бе и предполагала, и когато го бе извикал на бял свят, подбудил и разпалвал на една първична, изразителна висота, той ѝ бе показал безразсъдното блаженство на споделеното притежание.

Матю Сейнт Джеймс я бе довеждал до най-високите върхове на екстаза и после (накрая) пак той ѝ бе предал основния урок за човешката анатомия.

Че никоя жена не е умряла от разбито сърце.

Беше време на фойерверки и на музиканти, които свирят като състава на Джон Филип Соуса. Време, когато празненствата около двестагодишнината на Америка служеха като катарзис след събитията от последните години: Уотъргейт, сексскандалите на Капитолия, Виетнам, президентското падане, енергийната криза, банкрутиралите градове, бунтовете, стачките и рецесията.

Беше и чудесно време да бъдеш жена. Все повече и повече независими духове се изтръгваха на свобода от пасивния, домошарски стереотип и получаваха признание от едно общество, в което стойностите и стандартите задълго бяха определяни от мъжете.

Бойната Бела Абзъг, известна с грамадните си шапки и с дрезгавия си глас, разпиля патинираните от времето традиции, жените (и новите членове на Конгреса) да бъдат оглеждани, но не и изслушвани, а новата Първа дама, Бети Форд, открито вербуваше конгресмени в полза на законова добавка за равните права. Сара Колдуел, бивша арканзаска мързеланка, известна като Божествената Сара, стана първата жена, дирижирала някога в Метрополитън, в Ню Йорк, с умение, което накара заглавията за събитието да обиколят целия свят. Ей Би Си похарчиха безпрецедентните пет милиона долара, за да отгласнат бившата фото звезда на „Тудей“ Барбара Уолтърс далеч от конкурентната телевизионна мрежа Ен Би Си.

В Холивуд през тази втора половина на бушуващите седемдесет, да притежаваш собствена продуцентска фирма беше явно доказателство за сила и престиж. На това се гледаше като на Свещен граал. След зашеметяващия успех на „Опасен“ Лий заяви своята независимост, като си издайства собствена фирма в рамките на „Барън студиоуз“. Осемнайсет месеца по-късно за всички бе очевидно, че Лий преуспява в своята напредничава автономна фирма „Съндаун продъкшън“. Макар да се носеха всякакви слухове около избора на наименованието, само Лий си знаеше, че един от адвокатите на студиото ѝ звънеше на всеки пет минути с настояване тя да измисли

някакво, какво да е, име на компанията си, за да може той да свърши с проектодокументацията. След като изтормози мозъка си за подходящо име, когато по радиото прозвуча предаването на Гордън Лайтфут „Съндаун“, Лий с чиста съвест си присвои заглавието му.

Като рискува да е независим и като настояваше, че единственият начин да запази идеите си в тайна, е да ги държи в главата си, Матю бе режисирал и продуцирал мъчителна история за невинна виетнамска перачка, убита от американски артилеристи. „Приятелски огън“ спечели *Оскар* за най-добър късометражен филм.

— Кога ще употребиш малко от парите, които заработваш, за да си купиш една прилична къща?

Корбет седеше с Матю на предната веранда на наетата, нашарена като ръжен хляб, къщица във Венеция.

— Тук ми харесва — сви рамене Матю. — И съм абсолютно сигурен, че не можеш да ми предложиш по-добър изглед — секна той, когато една почерняла като върба жена изпрати покрай тях на ролкови кънки, облечена с флуоресциращи жълти бикини.

— Смятам, че си е твоя работа; щом искаш да живееш като някое изкопаемо от шейсетте... — заключи Корбет. — Всъщност това пасва на репутацията ти на човек, който плюе на всичко, която бързо си спечелваш. И като говорим за това — миналата вечер се оглеждаха за теб...

— След като не съм един от вътрешните в тази тълпа, съмнявам се някой да е забелязал отсъствието ми!

— Адски се забеляза, когато трябваше да се кача на сцената, за да получа твоя Оскар.

Матю долови негодуванието в гласа на Корбет и въпреки че разбираше чувствата на своя агент, не можеше да бъде друг. *Друго*.

— Виж какво, послушах те и присъствах на онзи трирундов цирк преди две години. Стига ми.

— Добре, колкото и да настояваш, че не си от вътрешните, смятам, че това ще те разубеди — каза Корбет и вдигна златната статуетка. — Роуна Барет те обяви за новия вундеркинд на Холивуд.

— Догодина ще се закачи за другиго. На Холивуд никога не са му липсвали момчета-чудо — тръсна Матю и сви рамене. — Орсън Уелс

беше само на двайсет и три, когато му дадоха четири номинации. Аз съм на трийсет и две и този филм не е „Гражданинът Кейн“.

— Следващият ти може и да бъде.

За първи път, откак Корбет бе дошъл да донесе наградата, Матю изглеждаше заинтересуван:

— Харесал ти е...

— „Частни разследвания“ е най-доброто, което някога съм чел.

Матю долови несигурността в гласа му:

— Но...?

— Но няма да успееш да го направиш сам.

— Е, с абсолютна сигурност няма да дам на някое търгашеско студио да му сложи ръка. Виждам какво става с пишещите в този град, Корбет. Те стават роби на това, което съчиняват, мъчат се да изстискат от него всичко, което могат. После дават своята обична работа в ръцете на филистерите, които не устояват и започват да човъркат в нея, докато престане дори да напомня за първоначалната история... Накрая, след цялото това шибано чоплене, филмът излиза на бял свят и сценаристът е принуден да изпита болката, че неговият филм никога няма да бъде заснет. Вместо това, ей го този друг филм, който в повечето случаи е страшен боклук. — Матю стисна зъби. — По-скоро ще оставя „Частни разследвания“ да престои цяла вечност в чекмеджето на бюрото ми, вместо да се оставя някакъв скапан изпълнителен продуцент, с джобен калкулатор вместо с мозък, да го прецака.

— И аз не искам това да се случва — съгласи се Корбет. — Но щем, не щем, убийственият, ако не и най-убийственият, проблем в правенето на филм днес е колко ще струва. А за да проходи тази твоя рожба, ще са нужни повече пари, отколкото можеш да измолиш сам, Матю. Така че защо не ми позволиш поне да го покажа на няколко души, на които вярвам?

— Имаш ли конкретно някого наум?

— Още не. Нека помисля.

За първи път в живота си Корбет лъжеше клиент и ненавиждаше дори самия факт, че му се бе наложило. Още повече, Матю не беше просто клиент, а приятел.

Докато караше по „Сънсет булевард“ към къщи, Корбет си каза, че в този случай крайните резултати оправдават средствата. Но след като бе изшикалкавил, от това не му стана по-добре.

Лий беше на върха на щастието. Беше утрото след връчването на Академичните награди и лосанджелиското слънце доблестно бе успяло да прониже смога и бе разбило небето на парченца блестящо злато. Чистотата на яркия пролетен ден усилваше притегателността на пейзажа пред нейния градински апартамент с канцеларии и въпреки че климатикът имаше преднина пред отварянето на френските прозорци, Лий си представи, че долавя силния аромат на набол розмарин, който се разнасяше от глинени мексикански саксии.

Като повечето от бегълците извън града, Лий би трябвало да се коси, че наивно се е предоверила на времето. Само през такива дни човек можеше да се поспре и да се хвърли под калифорнийското слънце, и макар никога да не бе смятала себе си за суверена, тя не можеше да се въздържа и да не си помисли, че този прекрасен ден е бремени с надежда.

Миналата нощ беше чела един сценарий, всъщност, за нея не беше нещо необичайно. Но този беше различен; никога не ѝ се бе случвало да прекара цялата нощ, без да може да се откъсне от четивото си.

Една от принципните причини Лий да основе „Съндаун продъкшън“ беше да снима филми, които иначе не биха били снимани. Миналата година пет финансово успешни филма — „Кръстникът“, „Дявол в тялото“, „Земетресение“, „Ад в небето“ и „Челюсти“ — бяха променили насоката на филмопроизводството. Впечатлени от касовите печалби, всички големи студиа бяха скокнали от печелившата страна на шокиращите изкормвания, за да възтържествуват на екрана кръвта и съсиреците.

„Частни разследвания“ — историята на неутешимо седемгодишно сираче, решено да преодолее обидата, нанесена му от прекалено суровите възпитателки, от бездушните бюрократи и от небрежните, често жестоки осиновители — подчертано се извисяваше над онова, което Лий смяташе за потискащо течение. Момчето оцеляваше от нещастното си съществуване, като се криеше в притъмнени киносалони през неделните следобедни матинета и ставаше изгнаник във въображаем живот, където си представяше себе

си като *Могъщия Мъж* — поправител на несъвършенствата, покорител на злото.

Когато го дочете, Лий беше в сълзи. И решена „Съндаун продъкшън“ да направи филма.

Тя сама се обади, твърде нетърпелива, за да си играе на шеф и да кара своята секретарка да звъни на секретарката на Корбет.

— Добрутро, Корбет — поздравя Лий топло.

— Добрутро, Лий — отвърна агентът. — Май си в добро настроение. Май е имало пламенна нощ след купона по повод Академичните награди, а?

От вниманието на Корбет не беше убягнало, че тя бе напуснала увеселението на баща си по случай *Оскарите* минути, след като пристигна. Джошуа, като смотолеви нещо за дезертъорство, се цупи цялата вечер.

— Май, ама не би. Не, четох. Както обикновено.

Корбет не предупреди Лий за необходимостта да поддържа равновесие в живота си; тя не бе го послушала безчет пъти и той се съмняваше, че ще го послуша днес.

— Чела ли си добри сценарии напоследък? — попита я той с престомена официалност.

— Би могло да се каже — отвърна тя, като се нагаждаше към нехайния му тон; после, неспособна повече да удържа въодушевлянето си, додаде: — Ти си знаел, че няма да устоя на „Частни разследвания“!

— Харесала си го...

— Влюбих се в него. Точно това търсех.

— Няма да е най-касовият филм, който са правили някога в „Барън студиоуз“ — предупреди я Корбет.

— Не. Но със сигурност ще е един от *най-добрите*. Колко студиа го оглеждат?

— Само „Барън“. Засега.

Лий въздъхна с облекчение. Колкото и решително настроена да беше за войни и ежби с конкурентите, тя беше много по-загрижена от това, да не загуби сценария. Нещо, което не биваше да се случи.

— Кога можем да се срещнем?

Корбет замълча, изглежда, обмисляше въпроса:

— Какво ще кажеш за един обяд утре?

— Какво ще кажеш за вечеря днес?

— Убедена ли си, че ти се ще да си толкова трескава?

— Никога не съм си играла на котка и мишка, Корбет, и с абсолютна сигурност няма да започна играта сега. Този нов писател, когото си намерил, има рядък, самобитен талант; не искам да му дам да ми се изплъзне.

— Довечера ще стане ясно. Къде?

— В „Ма мезон“? В осем?

— Страхотно. — Той помълча, после добави, сякаш му бе хрумнало в последния миг. — Как ти се струва да доведе и автора?

— Ще се радвам.

Лий затвори телефона усмихната. Беше свършен, великолепен ден.

Усмивката на Лий се стопи, когато ѝ се обади Райън Макинтайър, режисьор на новия филм на Мариса. Макар да не бе сполучила да спечели *Оскар* за изпълнението си в „Опасен“, Мариса си бе извоювала свое място в романтичните комедии и беше непрекъснато търсена въпреки растящата ѝ слава на трудна актриса. Лий пропиляваше доста време, за да успокоява гневни режисьори.

— Сега пък какво има? — попита тя.

— Заклучила се е в съблекалнята и охка, че ѝ е дошло.

— Вероятно наистина не се чувства добре.

— Лий, за трети път през последните две седмици си търси същото оправдание. Колко шибани мензиса може да има една жена през един-единствен месец?!

Лий си спомни как, когато Мариса беше първокурсничка в средното училище, тя бе повикана в училището от декана на момичетата, за да обсъдят редовните отсъствия на по-малката ѝ сестра от часовете по физическо възпитание, уж поради менструални болки. Тогава, както и сега, Мариса беше взела да поставя невъзможни биологични рекорди с по три до пет мензиса на месец.

— Множко, наистина... — измърмори тя.

— Добре, трябва да направиш нещо. Тя е там вътре, надула е тази проклета диско музика по стереото, тъпче се с „Маломари“... и като стана дума, дрехите ѝ отново трябваше да се отпускат миналата

седмица — ако хлапачката не спре да излива сладкиши в устата си, ще се надуе до размерите на Шели Уинтърс и може да се прости с кариерата си на сексбогиня.

— Ти лично ли изиска нейното присъствие на снимките?

— Шегуваш ли се! И ти като мен чудесно знаеш, че това е въпрос на протокол, Лий. Режисьорът би трябвало да е безспорният шеф на снимачната площадка. И като режисьор, моето място също е там. На снимачната площадка. Ако тръгна да се разправам с негодницата, равновесието на силите ще се разклати и тогава всички ще сме за кенефа... Пращах помощник-режисьора. Три пъти. Тя така и не отвори проклетата врата. Както и да е — заключи той, след като си пое така необходимия му въздух, — всички знаят, че ти си единствената, която можеш да я върнеш на работа, когато е такава.

— Дай ми двамайсет минути да разместя някои уговорени срещи, и съм на линия.

Лий затвори и въздъхна. Е, беше чудесен ден до някое време. Поне ѝ оставаше да си мисли с упование за вечерята с Корбет и с новото му откритие.

„Ма мезон“ бе отворило врати с фанфари преди три години и бързо се бе превърнало в Мека за големите клечки от Бевърли хилс, които искаха да се поглезят с първокласни ястия, без задължително да си слагат вратовръзки. Беше осем без пет, когато Лий стъпи в ресторанта, получи въздушна целувка по ръката от възторжения управител и мигновено бе провряна край чакащите вкусотиини до масата, където Корбет беше вече седнал.

— От ден на ден ставаш все по-хубава — усмихна ѝ се агентът. — Ако бе избрала да бъдеш от другата страна на камерата, можеш да те представлявам и да натрупаме състояние.

— Бих казала, че никой мъж на света не би могъл да се справи с повече от една сестра Барън — отмери сухо Лий, докато се настаняваше; след като си поръча питие на сервитьора, тя съзря сребърната кофичка до масата, където в гнездо от натрошен лед, бе кацнала бутилка „Мое е шандон“. — Не е като да броиш пиленцата си, Корбет.

— А, но имам добри предчувствия за тази сделка — каза той. —
Нещо ми подсказва, че ти и моят клиент веднага ще направите удар.

Тя скръсти ръце върху масата:

— Харесвам сценария, Корбет. И искам да направя този филм.
Но нямам желание и да прахосам всичките си запаси, за да го сторя.

— Сигурен съм, че ще се споразумеем, Лий. Имай ми доверие.

Винаги му бе имала доверие. Но имаше нещо странно у Корбет тази вечер. Някакво дяволско пламъче в очите му, което никога преди не бе виждала.

— Криеш ли нещо от мен?

— Кой, аз!? — Той сложи ръка на сърце. — Та всеки в този град
знае, че аз съм като отворена книга!

— Всеки знае също, че не би се отказал от мъничка
манипулация, когато си тръгнал да сключваш сделка. Така че какво си
намислил този път?

Преди той да успее да отвърне, нещо зад рамото на Лий прикова
вниманието му.

— А, ето го и него!

Лий се обърна и се вцепени: Матю пресичаше ресторанта.
Когато очите им се сблъскаха със силата на парен чук, който троши
кристал, нееднозначни чувства се надигнаха в нея — суровата болка от
дезертьорството му и несъвместимата радост, че го вижда отново. За
късмет сервитьорът избра точно този миг, за да ѝ донесе питието. Тя се
подкрепи с глътка водка с тоник.

Матю изглеждаше сепнат и изключително непохватен:

— Здравей, Лий.

Не се бе променил, но Лий се запита защо пък трябваше да се е
променил. Почти против волята си, миналата вечер тя се бе уловила, че
го търси на церемонията по връчването на Академичните награди.
Всъщност не беше изненадана, че той не присъства; Матю си
печелеше славата на най-затворения чудака в Холивуд.

— Здравей, Матю. Това е голяма изненада.

Матю прониза Корбет с тъмен поглед.

— Нали?

— Добре, ще си призная — смънка Корбет. — Аз нагласих
цялата тази работа. Но си имам сериозно основание.

— Бих искал да го чуя — каза Матю, като се настаняваше на стола си; коленете им леко се отъркаха и предизвикаха шок от неволното желание и у двамата.

— И аз — добави Лий.

Матю я погледна:

— Ти не си знаела, че ще бъда тук тази вечер, така ли?

— Разбира се, че не! Тук съм, понеже Корбет ми обеща да ми представи мъжа, написал „Частни разследвания“.

— „Частни разследвания“! Ти си чела сценария ми?

Тя се наежи на обвинителния му тон:

— Не знаех, че е *твой*! Заглавната страница сочеше за автор Уилиъм Сиймор. — Тя отпи още една укрепителна глътка от питието си — за *холандски кураж*, както казваше баща ѝ. — Мога ли да запитам защо си използвал псевдоним? Толкова уплашен ли беше, че ще отхвърля проекта ти след всичко, което ми причини?

— По дяволите, госпожице, аз дори не знаех, че Корбет ще ти даде да четеш проклетото писание! Много отдавна съм му казал, че не искам да имам нищо общо с „Барън студиоуз“, и особено с твоята драгоценна „Съндаун продъкшън“... Какво съм ти причинил?

— Изчезна така, че полудях, и се върна със съпруга, за която нямаше мъжество поне да ми кажеш... Защо не искаш „Барън студиоуз“ да направи филма ти?

— Съпруга? Какви ми ги говориш, по дяволите! — Като осъзна, че току-що е събрал погледите на околните, Матю сниши глас. — Нямам никаква съпруга.

— Тогава коя беше жената, с която те видях на връчването на Академичните награди?

— Не бях на връчването на проклетите награди!

— Не миналата вечер. Преди две години. Когато взе Оскар за „Опасен“.

Матю се помъчи да си спомни.

— Това беше Розария.

— И коя по-точно е Розария?

— Не че е твоя работа, но тя ми е приятел. Тя спаси живота ми в Мексико, така че когато се върнах в Щатите, помолих Корбет да ѝ помогне да си намери работа.

— Така е — потвърди Корбет. — Тя започна като шивачка в „Метро Голдуин Майер“, но си проби път до помощник-дизайнер на костюми.

Лий не даваше пет пари за кройческите способности на неприсъстващата Розария. Нещо друго бе привлякло вниманието ѝ:

— Спасила ти е живота?

— Тя ме измъкна от затвора, а после се грижи за мен, когато огнестрелната ми рана се инфектира.

Лий се чувстваше като в капан за зайци.

— Огнестрелната ти рана? Стреляли са по теб? И какво си правел в затвора?

— Това е дълга история...

— Исках да ти кажа, Лий, но Матю ме закле да пазя тайна — вклини се Корбет. — Щом трябва да съм съвсем искрен, ако ме бе притиснала, аз вероятно щях да поддам и да ти кажа истината, но когато ти се върна от Абу Даби и отказа всякакви разговори за Матю, реших, че каквото и да се е случило между вас двамата, то си е ваша работа... Но има лични работи и професионална работа — продължи той. — И тук аз тегля чертата. Сложих псевдоним върху страниците, които ти изпратих, Лий, защото знаех, че сценарият на Матю е нещо по-особено и исках да го прочетеш без предразсъдъци. А по това, че не бях напълно честен с теб, Матю... Боях се, че ако знаеш кой ще оценява историята ти, ще откажеш да ѝ я продадеш... Давам си сметка, че поведението ми е непрофесионално, но този филм заслужава да бъде направен от сериозно студио. „Барън студиоуз“ е най-голямото и понастоящем — най-печелившото, благодарение до известна степен и на компанията на Лий „Съндаун продъкшън“. И защото се смятам за приятел и на двамата ви, мисля, че е време да разрешите противоречията си. Свършил с речите, той се надигна. — Порадвайте се на шампанското. Сметките са уредени; ще звънна и на двамата ви утре сутринта. — Проникновеният му поглед мина от Матю на Лий и се върна обратно. — Не, ще го сторя утре следобед.

Докато той си отиваше, те мълчаха.

— Корбет се изръсва — каза най-после Лий. — Той винаги твърдо е вярвал, че студиото трябва да плати сметката.

— Както каза той, има лични работи и професионална работа. Имам усещането, че този жест е изключително личен.

— И аз мисля така. — Тя помълча. — Поздравления за *Оскара*.

Матю сви рамене:

— Исках само да се пробвам и да направя добър филм. Ако перифразирам Ричард Бъртън, *Оскарите* са само гадно конно състезание. И да ти кажа истината, странно е да правиш филм за военна трагедия и накрая да получиш златна статуетка. Някак си не се съотнася.

Лий се радваше, че Матю не бе заслепен от златната светлина на *Оскара*, че успехът не бе го променил. След това ѝ дойде наум друго и тя се зачуди защо си е мислела, че това би могло да се случи. Той винаги бе имал вярна представа накъде върви.

— Това ми припомня нещо, което четох някога — каза тя. — В Барселона имат годишно поетично състезание. Третата награда е сребърна роза, втората награда е златна роза, а авторът на най-доброто стихотворение получава истинска роза.

— Май са наясно с нещата.

— По него време и аз смятах така... „Приятелски огън“ беше великолепен филм. Ще ме сметнеш ли за безнадежден случай, ако ти кажа, че го гледах три пъти, и всеки път плачех и плачех?

Матю се усмихна.

— Това за мен е по-ценно от всеки *Оскар*.

— Наистина беше ужасно, нали? Във Виетнам?

Канеше се да подмине въпросите ѝ, както го бе правил толкова пъти преди. Но нещо го подтикна да каже истината:

— Да, беше трудно. Но аз много отдавна бях разбрал, че животът не ти поднася на тепсия златно кюлче като гаранция.

— Наистина ли не си бил женен?

— Никога.

Лий го погледна през широка бездна неувереност:

— Но аз ходих до твоята къща. Там имаше жена, млада мексиканка, която ми каза, че е твоя съпруга. Дори ми показа сватбената ви снимка.

— Шегуваш се!

— Не ми е до шеги, Матю.

— Лий, казвам ти за последен път, не съм и никога не съм бил женен.

Искаше да му повярва. Мили боже, как искаше да повярва, че не я бе използвал за свои цели и не я бе захвърлил, след като ги бе постигнал!

— Но защо някой изобщо ще лъже за такова нещо?

Матю имаше своите подозрения от самото начало, но нямаше доказателства:

— Нямам си представа. Може да е била една от недодяланите шегги на Джеф.

— Джеф? Не Джеф Мартин, нали?

— Познаваш ли го?

— Разбира се. Той и Мариса ту живеят, ту не живеят заедно, откак... — Гласът ѝ заглъхна.

— От онова лято, през което се срещнахме.

— Да.

Непритеснено мълчание се установи на масата. Лий беше вцепенена от откритието, колко хубаво беше да е отново с Матю.

— Наистина много харесах „Частни разследвания“. Историята е разтърсваща и е написана в чудесно сбит, драматичен стил, който ще се хареса на режисьора и на актьорите.

Те си говореха за работа, но очите им говореха на друг, интимен, припомнен свой си език.

— Същия сбит драматичен стил, който продуцентите и изпълнителните директори не могат да разберат — каза Матю с лека усмивка.

— Повечето изпълнителни директори.

— Така е. Ти си от малцината хора на работа в студио, които обичат киното.

Тя бе споделила с него чувствата си през нощта на премиерата, която бяха посетили заедно, преди почти четири години. Понякога ѝ се струваше, че онова добро старо лято е било преди сто години. А понякога — че е било вчера.

— Учудвам се, че си спомняш.

— О, имам добра памет, Лий. Спомням си всичко.

Двамата се погледнаха и в един дълъг, томителен миг годините се изнизиха и те се върнаха в онова благословено време, когато животът беше злато, а любовта им — по-ярка от калифорнийското слънце.

— Откъде ти дойде идеята за „Частни разследвания“! — попита тя, след като се помъчи да измисли нещо, какво да е, което да каже.

— Струва ми се, че мога да пийна нещо. — Матю вдигна бутилката шампанско от леда и наля по чаша за двамата; след като жадно изпи своята, той отново я напълни. — Да ти кажа, не искам Джанет Бриджис да го превърне в част от рекламата. Това — в случай че реша „Барън“ да прави филма...

— Съгласна.

— Дори Корбет не знае.

Лий положи длан на ръката му:

— Матю, обещавам да не казвам на жива душа.

Той погледна надолу към дланта ѝ и сякаш изучаваше как бледите овали на пръстите ѝ светят върху ръкава му. Когато се пробуди споменът за тези изящни ръце върху неговото тяло, които предизвикваха опустошения във всяка пора, той въздъхна дълбоко:

— Автобиографично е.

Лий се опита да отнесе този забележително успяващ, самоуверен мъж към онова самотно малко момче.

— Не знаех. Не говореше много за детството си.

— Изобщо не говорехме много — припомни ѝ Матю. — Повечето от времето си прекарвахме в леглото.

— Може би това беше част от проблема.

— Може би. — Като взе ръката ѝ в своята, Матю погледна Лий така, сякаш четеше всичките ѝ най-най-съкровени тайни; споменът за страстта се разпали, толкова наелектризиращ, че тя потрепери. — Много ли си гладна?

Тя си мислеше за всички пропилені ноци и седмици, и години, защото, веднъж наранени, те и двамата се бяха оттеглили зад привидната безопасност на своите емоционални барикади. Дори напомняйки си, че може да бъде наранена отново, тя не можа да устои:

— За храна?

Матю се засмя. Дълбок, гърлен смях, който Лий си мислеше, че никога повече няма да чуе.

— Изпреварваш ме.

Сърцето ѝ туптеше така силно, че тя се удивляваше как така цялата зала не го чува.

— Трябва да поговорим.

— Абсолютно. — Той докосна косите ѝ. — При теб или при мен?
— Къде живееш сега?
— Все още съм наемател на моята къщичка във Венеция.
— Тогава при мен — реши Лий. — По-наблизо е.

[1] Става дума дъщерята на милионера Уилиъм Рандолф Хърст (1863–1951), собственик на много популярни вестници в Америка и смятан за прототип на героя от „Гражданинът Кейн“ на Орсън Уелс, която не само бе отвлечена от анархистката групировка, но и подобно на героинята на „Опасен“, след това доброволно се присъедини към нея. — Б. пр. ↑

8.

Придвижването до Санта Моника продължи сякаш вечност. Нито Лий, нито Матю проговориха. Нямаше нужда.

— О, мамка му! — смотолеви Матю, когато се заизкачваха към вратата.

Лий вдигна очи към него.

— Какво има?

— Когато отивах към ресторанта тази вечер, си мислех... Предполагах, че ще е работна вечеря... По дяволите, не си нося тъкмо гумено цилиндърче в портфейла като някое напраскано средношколче, което се надява да му излезе късметът.

Винаги бе толкова настоятелен да я пази. Това беше само една от причините, поради които се бе влюбила в него.

— Не се притеснявай!

Челюстите му се заклешиха.

— Желая те, Лий. Но...

— Аз съм на хапче.

— О!

Колкото ѝ омразна да му бе идеята, че Лий е имала и други мъже, Матю си припомни, че и той никак не бе ергенувал по време на тяхната раздяла. Но, дявол го взел, макар да знаеше, че ще бъде разпнат от феминистките по света за такава сексологична мисъл, обичайният секс беше различен при жените. Не беше ли? Добре, може би не беше. Но това все още не значеше, че трябва да му се нрави представата за Лий в ръцете на друг мъж. Или още по-лошо — в леглото на друг мъж.

Като долови неудобството му, тя го погали по бузата.

— Цикълът ми винаги е бил капризен, помниш ли? Докторът ми предписа хапчета, за да бъда редовна.

— Хвала на Господа за капризните цикли! Защото не съм сигурен, че можех да си отида просто така. Не и след всичкото това време.

Като склони глава, той я целуна с години сдържан копнеж.

В мига, в който влязоха в къщата, те паднаха в прегръдките си и се целуваха с бездиханна стръвност, която изненада и двамата. Струваше им се, че за да стигнат до спалнята, трябва да пресекат цели мили огледално-бяла теракота. Пътят беше твърде дълъг, тяхната жажда — твърде ненаситна. Потънаха в мекия бял козяк под краката си.

Нямаше думи, нито нежни любовни въздишки. Само безсъзнателни движения, разпокъсани усети, заслепяваща страст. Лий чу как се къса коприната на дрехата ѝ и приветства събитието; като дръпна ципа на панталоните му, тя освободи напрегнатия пенис на Матю и прокара горещия си език по дължината му. Млечнобяла капчица блестеше върху тъмния, виолетов крайчец. Тя я близна, после го налага дълбоко, като смучеше така енергично, че Матю едва не експлодира.

Те се любиха, без да се събличат: необуздано, автоматично любене, пронизано от животинска похот. Като разтвори краката ѝ с длани, той проникна в нея, дългите му удари бяха дълбоки и мощни и се разбиваха в самото ѝ сърце. Соковете ѝ потекоха в отговор на неговите тласъци и оргазмът ѝ придойде като наниз от силни разтърсвания. Когато тялото ѝ се вкопчи в него, Матю изгуби и последния намек за самообладание. Той се вля в нея и изрече името ѝ, нежно, отново и отново, сякаш беше молитва.

Мариса беше в гадно настроение. Не беше спала цяла нощ заради препирни с Джеф. По време на маратонската битка той я бе нарекъл егоистична, еблива кучка; тя му отвърна с изстрела, че той не е нищо повече от едно издухано жиголо. Точно тогава той изфуча от къщата, взе поршето и я остави с мерцедеса, който знаеше, че тя мрази да кара, защото беше с ръчни скорости. Веднага след като той си бе заминал, тя установи, че е откъснал със себе си тайното им пакетче с опиати.

Не че тя имаше нужда от тях. Взимаше само по един „Декседрин“ сутрин, колкото да започне бодро, един-два „Валиума“, когато гадният ѝ режисьор се държеше като Адолф Хитлер, още няколко оранжеви дексита, преди да излезе и няколко „Куелюдз“ или

малко трева преди лягане, за да се успокои. И от време на време — малко кока, просто за да нагорещи още секса. *Всеки* го правеше. Това беше начинът на живот през седемдесетте — годините на фармацевтиката.

Като караше безцелно, а яростта бумтеше в нея с ритъма на древни тимпани, тя се оказа на брега, без спомен да е карала насам. Някаква дървена таверна прикова погледа ѝ; имаше нужда от едно питие; вкара колата в паркинга. Тъй като идваше от яркото слънце, на очите ѝ бяха потребни няколко минути, за да свикнат с тъмнината. От джубокса Таня Тъкър точеше темпераментния припев на „Delta Dawn“.

Когато вече можеше да вижда, Мариса поразгледа мястото. Облак цигарен дим се стелеше из стаята като рояк насекоми. На отсрещната стена имаше две ярко оцветени игрални машинки и стенен телефон. Средата на пода бе заета от зелени маси за бiliarд, а от тавана висеше игра с електромерник. Зад бара в редица бяха подредени бутилки, бирените етикети блещукаха смътно през димната завеса.

Клиентелата на „Дрифтуудс“, изглежда, се състоеше от хора, слезли от корабите пристанали отвън. Небръснатите мъже изглеждаха силни и груби. Когато погледът ѝ се разходи по тях, те срещаха очите ѝ със смесица от любопитство и похот.

Един тип особено привлече вниманието ѝ. Седнал в далечния край на бара, той явно не беше от шефовете. Носът му беше плосък и кривнат наляво, като да беше чупен повече от един път. Имаше черна цяла брада, дълга мазна коса и насечен белег, който се виеше от гърбицата на същия този сплескан нос до ъгълчето на окоето му. Носеше черна тениска с отпрани ръкави и на единия му здравеняшки бицепс се мъдреше татуировка на гола жена, а на другия — дракон, обхванат от пламъци. Той имаше, забеляза тя като леко пое дъх, и най-опасните черни очи, които някога бе виждала. Идеално.

Като закрачи право към него с туптящ адреналин във вените си, Мариса изпита най-силния порив, който я бе спохождал от години. Тя реши, че това е по-добро дори от опиятите.

Не беше лесно да изкопчиш нещо от Матю, но когато той започна да навързва разкази за своето минало, Лий взе да проумява, че неговото, често грубиянско поведение е резултат от неустроеното му

детство. Матю никога не бе изпитвал семейна близост и се усещаше неуютно, когато хората се сближаваха твърде много. Познанието за неговото минало ѝ помогна също да разбере защо той толкова трудно се доверява.

— И така — каза тя, докато лежаха през една ленива неделна утрин, две седмици след своето сдобряване, — какво ти се прави днес?

Той се протегна и прокара пръст по възвишението на гърдата ѝ; изглеждаше очарован от начина, по който зърното ѝ трепна при неговия допир.

— Можем да прекараме деня ей тук.

Как бе възможно, толкова скоро след всичко, което бяха споделяли цяла нощ тя отново да го желае!

— Можем. Но съществува възможността и да умрем от глад, ако ще правим само това.

Устните му последваха дирята, която бе оставила възглавничката на пръста му.

— Можем да се обадим за пици. Много, много по-късно.

— Винаги съм обичала пици.

— А можем да прескочим и до Вегас.

— Лас Вегас? — Нито тя, нито Матю обичаха комара; в правенето на филми имаше достатъчно риск. — Какво има в Лас Вегас?

— Синатра. — Езикът му остави влажна следа върху плътта ѝ.

— Смятам да мина без него.

— Уейн Нютън.

— Също — едва отекна тя точно когато той взе зърното ѝ между зъбите си и го подръпна.

— Параклисът на светлината.

— Това пък какво е? Някоя нова рок група?

— Това е сватбен параклис. Казвал ли съм ти, че обичам вкуса на кожата ти?

— Сватбен параклис. Като при бракосъчетание?

— М-да. Исусе, колко си сладка! Като изкушение. Топла, влажна...

— Матю! — Тя го сграбчи за косата и повдигна главата му. — Това да не беше предложение?

— Всъщност сега, като го спомена, май че беше. Трябва ли да падна на колене?

— Не. Искам да кажа — да.

— Да, в смисъл че е трябвало да ти направя предложение на колене? Или да, в смисъл че ще се омъжиш за мен?

— Да, ще се омъжа за теб. — Лий обви ръцете си около врата му. — Да, да, да!

Като се облякоха бързо, на път за летището те спряха само колкото да подберат Ким и изненаданите, но радостни Тина и Корбет.

Почти четири години, след като за първи път се бяха срещнали очи в очи, Матю и Лий се ожениха в Параклиса на светлината. Въпреки припряността, въпреки че музиката беше механична, а свещеникът се правеше и той на Елвис, сватбата си беше истинска сватба. Булката, облечена в кремава дълга рокля на Живанши, носеше букет от рози „Америкън бютти“ и беше хубава, а младоженецът беше красив. Когато се заклеха един на другото, любовта, която споделяха, светеше ярко в очите им.

Позвъняването беше на другата сутрин. Като затвори, Джошуа се вторачи в телефона — дълго и безмълвно. Не можеше да бъде! Тя никога не го бе напускала.

Всички, но не и неговата принцеса. Не и Лий.

Но го беше сторила. Беше обърнала гръб на всичко, което бяха градили заедно и беше хукнала след този гаден писач като разгонена кучка. Той си ги представи като двойка заклещени кучета. После, за да запамети видението, отиде в библиотеката и се напи до безпаметност.

Мариса току-що се бе върнала у дома след един следобед, през който се търкаля в спално купе с шофьор от Лоуди. Той беше голям подлец, очевидно свикнал да покрусява жени, но тя го въртя на пръста си като опитна проститутка. Три прекрасни часа тя напълно се владееше.

Владеене. Господи, как обичаше тази дума!

Тя беше на седмото небе, докато не й звънна Лий и не я приземи с отчетлив трясък. Със свит от ревност стомах, Мариса се качи пак на

колата си. Но вместо да се върне в „Дрифтуудс“, чиято редовна посетителка бе станала, тя потегли към хотел Бевърли хилс. Там, изопнати покрай басейна, по оскъдни плувки бяха богатшите, които работеха върху медния си загар, след като през тях бяха минали проекти за милиони долари още предобед.

Очите ѝ изучаваха наличната група могъщи мъже. Тя забеляза един френски филмов режисьор, известен с вкуса си към пълнички червенокоски и че си пада по кожарските изделия. Като облиза устни, Мариса грабна една маргарита от подноса на минаващия сервитьор и закрачи към масата на французина.

Две седмици, след като извести за брака на Лий и Матю, Роуна Барет отново прогласи лошата новина на всички нещастни мъже по света: царственият секссимвол на „Барън стюдиоуз“, актрисата, която според читателите на Плейбой бе най-предпочитаната партия, която биха взели със себе си на пустинен остров, беше вече *мисис Филип Корбие*.

— Какво те е прихванало?

Лий вдигна глава, за да види как баща ѝ връхлита в кабинета ѝ. Макар че по принцип беше още в медения си месец, тя се бе отбила, за да прегледа кореспонденцията.

— Добро утро и на теб.

— Не ме добросвай, момиченце! Искам да знам защо избяга с това копеле!

Сивите очи на Лий станаха студени като лед.

— Аз съм на двайсет и девет години, което е доста отдалечен намек за момиченце, и ти няма да говориш втори път по този начин за съпруга ми.

Съпруг. Думата пламна в стомаха му като киселина.

— Защо не? След като е точно такъв.

Ядна руменина плъзна по скулите ѝ:

— Тогава е нечестно. Матю не може да бъде държан отговорен за поведението на своите родители.

— Ами наркотиците, които е пробутвал? Може ли да бъде държан отговорен за това? Или не ти е казвал?

— Каза ми. И ми даде доклада на частния детектив, който Корбет наел да разследва ареста?

— Корбет е наемал детектив?

За него беше новост. Джошуа се зачуди защо старият му приятел не бе споменал поне веднъж нищо за никакъв детектив.

— Да, и се оказва, че Матю е бил тикнат в затвора под чуждо име, което ме кара да вярвам на убеждението му, че е бил изигран.

Джошуа усети как студена пот се стича изпод мишниците му:

— Той може да твърди това, но има ли някакво доказателство?

— Не му трябват доказателства. Аз му вярвам.

— Ако дори малко от тази работа с наркотиците излезе наяве, момчето ще се затрие в този град, Лий. Не искам никой в студиото да се обвързва с него. Лично или професионално.

Лий пресрещна неговите раздразнени очи със своя спокоен, уравновесен поглед:

— Съжалявам, че се чувстваш така. Защото аз не просто обичам Матю, а планирам да произведа новия му филм.

— Забранявам! — Гръмовержната ярост в очите на Джошуа можеше да изпепели някоя по-слаба жена. — Дори ако само посмее да стъпи на територията на „Барън студиоуз“, ще го арестувам за взлом.

Лий беше подготвена за разправията. Но въпреки това дълбочината на бащината ѝ враждебност я изненада. Не че имаше каквото и да е намерение да пада по гръб. Тя бе прекарала детството си в игра на покер с филмови екипи. Лий можеше да работи с най-добрите от тях.

— Чудесно. Щом не искаш Матю тук, не искаш и мен. — Тя захвана да изпразва бюрото си. — Да се обадя ли в отдела за връзки с обществеността с новината, че ще правя независима продукция със съпруга си, или ти ще се справиш със съобщението за печата?

Лий бе израсла в „Барън студиоуз“. Джошуа знаеше, че тя никога няма да осъществи заплахата си за напускане, но не смееше да я подлага на изпитание. В нея имаше твърде много от упоритата гордост на Уолтър Барън, и ако оставеше личните чувства настрана, тя беше твърде ценна за студиото, че да рискува да я загуби.

— Добре — избъбри той великодушно. — Сейнт Джеймс може да остане. Докато носи печалби.

Напрежението между тях леко намаля. Лий заобиколи бюрото си и обви ръце около баща си:

— Не се безпокой, тате — каза тя, като отметна назад глава, за да му отправи ослепителна усмивка, — Матю ще бъде най-доброто нещо, което се е случвало на „Барън студиоуз“, откакто ти го пое след смъртта на дядо.

При споменаването на своя баща Джошуа си припомни драконовата власт, която последният титан на студиото обладаваше през целия си живот. Уолтър Барън щеше радостно да стъпче Матю Сейнт Джеймс, без дори да се обърне да погледне какво е стъпкал. И макар самият Джошуа да предпочиташе да стори точно това, знаеше, че не може: страхуваше се да не загуби Лий. Той неохотно реши да не предприема нищо. Засега.

Освен това, увери себе си той, когато се върна в кабинета си и се налока с пиячка, женитбата ще свърши, несъмнено като повечето останали бракове в Холивуд — с развод.

Ами ако не станеше така? Джошуа се закле да направи каквото трябва, но да си върне Лий, и изгълта още едно шишенце малцово уиски.

Лий потъна в креслото си и положи глава в ръцете си. Тя бе излязла от разправията победоносно. Сега бе потресена от откритието, колко близко бе стигнала до необходимостта да избира между двамата най-важни мъже в живота ѝ.

Тя напусна кабинета и се върна в празния си дом, където я чакаше бележка от Матю:

Скъпа моя. Обади се Тина. Тя е приключила пазарлъка за онази къща в каньона Топанга и тъй като Корбет е в Ню Йорк, на нея ѝ се щеше да отпразнува събитието с някого. Ние сме на обяд в „Ла Чоло“, защо не се присъединиш? А още по-добре — започни да стопляш леглото. Ще съм вкъщи около три.

Колкото и да обожаваше Матю, след шест дена съвместен живот Лий тайно се зарадва, че има малко време да остане насаме със себе си. Тя прекара следващите два часа, като се разхождаше по брега и мислеше за отминалите години.

Никога не бе имала приятели на своята възраст; беше прекарвала всичките си свободни часове след училище в студиото, като следваше баща си от снимачна площадка на снимачна площадка; като седеше в някой ъгъл и наблюдаваше в захлас легиони от световноизвестни филмови звезди, които правеха пътека до и от неговия кабинет. Докато другите момичета поглъщаха мистериите на Нанси Дру^[1], тя четеше „Варайъти“ и „Холивуд рипортър“.

Когато нейните съученици се развихряха в Америкън бандстанд и репетираха последните танцови стъпки пред телевизора, тя се учеше на верния тон по време на търгове. И когато същите тези кискащи се момичета прекарваха съботите в „Ниймън-Маркъс“, за да пробват рокля след рокля в търсене на най-съвършената, която да носят на вечерната танцова забава, тя стоеше пред някое кино в Уестууд и раздаваше на публиката въпросници за съответната предварителна прожекция.

Животът ѝ, откакто се помнеше, бе неразривно свързан с живота на студиото. И с Джошуа. Лий си спомни за всички трудности, които бяха преодолели заедно, за всички победи, които бяха споделили.

Тя обичаше баща си. Но обичаше и Матю. За зла участ тяхната антипатия един към другото беше твърде явна. Като се свлече на топлия пясък, Лий се загледа в слънчевата светлина, която се отразяваше върху проблясващите води, и ѝ се дощя да не е толкова раздвоена.

[1] Нанси Дру е популярна героиня от серия детски книжки — детективка, която разгадава мистерии. Основен автор на повечето книги от серията е американската писателка Каролин Кийни. — Б.пр. ↑

9.

Хиляда деветстотин седемдесет и осма беше година на недоволството.

Женските движения бяха паролата на седемдесетте, точно както гражданските права определяха вихъра на шейсетте, но сега, когато десетилетието отиваше към края си, нацията сякаш навлизаше във време на икономии и равносметка. Сякаш хората искаха да се поспрат и да си поемат дъх, да преценят докъде са стигнали и точно накъде отиват.

В Холивуд парите продължаваха да са главният мотиватор, след като властта на студиата започна да се разяжда още и още от новопръкнали се финансисти, от готови за скок инвеститори, които търсеха бързата далавера с един удар. Огромното количество долари, което се въртеше из града, даде възможност на нова партия филмови звезди да изискат (и да се сдобият с) договорени суми откъд и най-ненаситните мечти на Тайрън Пауър и Норма Шиърър.

Никой не се изненада, че непрестанно извисяващият се гребен на доларовата вълна се разпротря и извън стените на студиата. В Родео драйв — този световноизвестен олтар на подозрителното свръх потребление, цените се вдигнаха до стратосферата, след като потребностите на съвременния живот се преобразуваха в символи на благосъстоянието за матроните на Бевърли хилс, които умираха да пръскаат хиляди филмови долари за египетски памучни пешкири, копринени чаршафи, палта от лемури. Пазаренето се превърна в нещо повече от губивреме: беше мания, като новобогаташките се мъчеха да наддават коя от коя повече, за да изкупят шика на старобогаташите (или поне измамната холивудска представа за него).

Дизайнерите на очила непрестанно предлагаха нови модели (снабдени с обикновени стъкла за тези, които имаха здраво зрение, и направени от леки алуминиеви рамки, украсени с диаманти и с други скъпоценни камъни), както и Гучи или Джорджо. Посланието, извезано с копринени конци върху бяла памучна тениска за шейсет и

пет долара, разположена под жълто-белия навес на витрината на „Джорджо“, казваше всичко: *Победител е този, който умре с най-много играчки.*

Пазаренето не беше единствената мания; употребата на възстановителни наркотици беше нещо обичайно, а сексът беше популярен както винаги и осигуряваше непрестанно мливо за клюкарските мелници.

Лий беше слисана, че се появиха не една и две жълти статийки в клюкарските колонки през изминалите месеци за безразсъдното поведение на Мариса.

Какво цвъртящо секс тиганче бе видяно да язди към залеза на задната седалка на мотоциклет Харли Дейвидсън миналата седмица? Около рокерските барчета се говори, че с тази два пъти разведена звезда не е лесно да се язди.

През майската утрин, когато същата тази мътва заля улиците, Лий беше принудена да се юрне към болницата, където Мариса бе току-що приета.

— Това трябва да спре!

Лий хвана ръката на Мариса, като тайно проверяваше за белези от инжекции, и си отдъхна като не видя никакви.

Ядосана от загрижеността, която съзря в очите на Лий, Мариса извърна глава към стената:

— Не знам за какво говориш. Имах малко произшествие, това е всичко.

— Това е официалното заявление на студиото. Но ние знаем истината. Мариса, била си бита. Можеше да бъдеш *убита!*

— Не бъди толкова мелодраматична!

— Не съм мелодраматична. Боже мой, миличка, виждала ли си се в огледалото!

Докторът от спешната медицинска помощ я бе предупредил, че нараняванията на сестра ѝ изглеждат много по-сериозни, отколкото са в действителност. Но Лий не бе успяла да преодолее шока, когато влезе в болничната стая и видя посиненото лице на Мариса. И двете ѝ очи бяха оброчени с напъстрено мораво, едното беше така подуто, че не

можеше да се отвори. Бузите и челюстта ѝ бяха нашарени в черно и синьо и грозна редица от фини черни бодове прорязваше горната ѝ устна.

Мариса стрелна Лий с по-здравото си око:

— Няма защо да се преструваш на толкова разстроена. И двете знаем, че винаги си ми завиждала за външния вид, за начина, по който мъжете ме пият с очи. Сега ти можеш да си хубавата сестра.

— Никога не съм ти завиждала, Мар! Никога. От първия ден, през който мама и татко те доведоха от болницата, аз те обикнах. Ъ все още те обичам.

— Ти не си способна да обичаш никого. Не истински. Всъщност, ако не си нащрек, ще изгубиш и съпруга си, мила сестрице. Матю не е от типа мъже, които ще се оставят да свирят втора цигулка след друг мъж.

— Няма друг мъж в живота ми.

— Така ли? — Напуканите устни на Мариса се извиха в крива, жестока усмивка. — Ами нашето скъпо татенце?

— Матю разбира, че аз и татко работим заедно; това не го притеснява — възрази Лий, не много убедително. — Защо да го притеснява?

— Наистина, защо? — измънка Мариса.

Тя се пресегна и включи транзисторния радиоприемник, който Лий бе донесла в болницата. Когато „Stayin’ Alive“ гръмна в ефира, Лий си помисли отвеяно колко хора в този град, включително и нейният баща, бяха решили, че „Треска в събота вечер“ е само едно *симпатично сюжетче*. Какво ли не би дала Лий за такова безспорно попадение с такива навалици пред касите!

— Като говорим за татето — наруши мислите ѝ Мариса, — предполагам, че не би трябвало да очаквам визита?

Точно от задаването на този въпрос най-много се бе страхувала Лий.

— Знаеш какъв натоварен ден е днес — промълви тя, като се мъчеше да прикрие гнева си към Джошуа за отказа му да дойде в болницата. — Ами Академичните награди тази вечер и забавата след това... — Гласът ѝ трепна. — О, по дяволите, Мар, толкова съжалявам!

Мариса повдигна рамене и смръщи, когато движението породило болка в потрошените ѝ ребра.

— Няма нищо. Не е тайна, че той и аз никога не сме били близки. Не като вас двамата.

Имаше странно настроение в тона на Мариса. Познатият гняв беше там, но този път имаше и нещо друго. Тъмна, злокобна нотка, която Лий се опитваше да разгадае, докато караше към дома, за да се приготви за тазвечерните празненства.

— Й как е тя?

Матю се облегна на вратата на банята, наслаждавайки се на гледката: Лий, увита в пухкава кърпа с цвят на праскова, припряно си слагаше грим. Беше попаднала на задръстване по магистралата към Санта Моника и вече закъсняваше.

— Има две посинени очи, цепната устна и чифт пукнати ребра. Но макар да наподобява статист от евтин филм на ужасите, докторът ме увери, че може да напусне болницата утре и да се върне към работа до десет дена, когато подутината утихне.

— Голям късмет е имала.

— Така ли? — Лий остави сивия молив за очи и леко въздъхна. — Толкова се тревожа за нея, Матю, не знам какво да направя!

— Вероятно първото нещо, което трябва да направиш, е да се откажеш да я измъкваш от тези кашаи.

— Нима ми казваш, че трябва да обърна гръб и да оставя нещо ужасно да се случи на собствената ми сестра?

— Не. Казвам, че ако Мариса някога е била принудена да погледне лице в лице последиците от своето поведение, сигурно щеше да развие някакво чувство за отговорност.

— Тя осъзнава последиците — отвърна Лий. — Ти не си виждал лицето ѝ, Матю. Аз го видях. Имаш ли си някаква представа как ще се отрази всичко това на самочувствието ѝ? Тя винаги е постигала всичко покрай външния си вид; и смята че това е единственото нещо, което хората ценят у нея.

Самият Матю също не виждаше нищо друго, което да цени у помалката сестра на Лий, освен външния ѝ вид. И дори той беше твърде отявлен за неговия вкус.

— Ти, разбира се, знаеш, че проявяваш емоционално късогледство, когато се засяга семейството ти.

— Не проявявам!

— Сестра ти се омъжва два пъти, чукала се е практически с всички мъже в този град и в аптечката ѝ има повече опиати, отколкото в „Уолгрийн“. Но ти непрекъснато гледаш на нея като на някаква невинна жертва на обстоятелствата. Колкото до баща ти, ти отказваш да признаеш, че той винаги е правил всичко възможно, за да ни раздели.

— Защото не е истина!

Като се обърна отново към огледалото, тя размаза молива върху тгълчето на клепача си и придаде на очите си опушен вид.

— Искрено ли вярваш, че нямаше ни един човек в „Барън студиоуз“, годен да разреши онзи ирландски проблем миналата седмица?

Помощник-режисьорът бе налетял с колата си върху оградата на някакъв фермер, след като бе излокал твърде много Гинес в една местна кръчма на няколко километра от Корк. Фермерът ги съдеше не само за оградата, но и за емоционалната травма, преживяна от добитъка: две овце, сив, прегърбен кон и дойна крава.

— Трябваше да изпратим авторитетен човек, за да се договорим с фермера на място.

— Никога ли не си чувала за адвокати?

Лий му се смръщи в огледалото:

— Добре, навярно моето присъствие не беше необходимо, но...

— Ами миналия месец? Пътуването до Гватемала?

Проблем с визите. Нещо, което лесно би могло да се разреши по телефона.

— И нека не забравяме малкото отскачане до Индия по-миналия месец — изпревари отговора ѝ той. — И трите седмици в Кайро през миналата Коледа.

Как би могла? Тя бе изненадана, че се натъкна на Халил, който изглеждаше все така красив и екзотичен. Когато той я поздрави за брака ѝ, тя бе прочела въпросите в неговите меки, тъмни очи и знаеше, че той е отгатнал: животът ѝ с Матю не беше нирваната, която бе очаквала да бъде.

— Не искам да се караме — каза тя, като се извърна към него. — Не *тази* вечер.

От две седмици готвеше специална изненада. Първо ще присъстват на церемонията по връчването на Академичните награди, където за Матю, който сега беше почитан като новия гений на Холивуд, се говореше, че е сигурен победител в две категории — за оригинален сценарий и за режисура на „Частни разследвания“. След това тя щеше да се оплаче от главоболие, което щеше да ѝ позволи да се измъкне от увеселението на баща си и да се прибере рано вкъщи, където щеше да ги очаква грижливо приготвена вечеря. Заедно с грамадна бутилка ледено шампанско и цяла купчина от най-новите плочи на Били Холидей и Смоуки Робинсън. След като изпиеха шампанското и потанцуваха с плочите, щяха да се любят. *Цяла нощ.*

Тя се надигна по чехли и потърка устни в неговите:

— Знам как мразиш тези празненства. И истински съм ти признателна, че се съгласи да дойдеш с мен.

— Не ми харесват, но разбирам добре защо трябва да присъстваш на тях. А в такъв случай не мога да си седя вкъщи и да се цупя, докато някой от онези студийни досадници те ескортира.

— Благодаря ти, скъпи! Обещавам да ти се отплатя веднага щом се приберем у дома.

Тя обви ръце около врата му; кърпата се изсули на килима.

— Имам нещо наум — каза той, като целуваше шията ѝ, раменете ѝ, гърдите ѝ. — Защо не ми направиш една предпремиера на нещата, които ще се случат после?

Сексуалното желание, което блесна в неговите тъмни очи, накара коленете ѝ да омекнат. Лий плъзна ръце по якия му гръб и усети под бялата ширитена риза железните му мускули.

— Ще закъснеем.

Устните погъделичкаха шията ѝ:

— Нашите категории са след часове.

— Какво извинение ще дадем?

Той обгърна с длан гръдта ѝ, като потъркваше с палеца си зърното, доволен, когато то се втвърди в отговор на докосването.

— От химическото чистене са изпратили чужд официален костюм. — Ръката му се плъзна надолу. — Кучето е скочило върху роклята ти с кални лапи и е трябвало да се преобличаш.

Докосванията му бяха като езици на пламък, които лижеха плътта ѝ.

— Ние нямаме куче.

— Ти го знаеш и аз го зная. Но никой друг не го знае. — Дланта му сладострастно се провря между краката ѝ и тя изохка възбудено. — Ще кажем, че колата се е повредила на път за Музикалния център.

Тя тръпнеше на прага на оргазъм с обещания за още, когато думите му ѝ припомниха нещо, което бе забравила.

— О, не!

— Сега пък какво има? — Миг по-късно забръмча сигналната уредба на охраната при портала. — Кой, по дяволите, е това?

— Навярно шофьорът.

— *Шофьор?*

— Татко настоя да ни вземе с неговата лимузина — каза тя гальовно. — Искане да пристигнем стилно.

Само споменаването на Джошуа Барън беше достатъчно, за да секне желанието на Матю. Той отпусна ръце:

— Тогава по-добре се облечи. Не бихме искали татко да чака, нали?

Като забра сакото на своя официален костюм от облегалката на стола, той напусна стаята, без да погледне назад.

Като затвори очи пред задаващото се главоболие, Лий реши, че навярно тази нощ ще е много дълга.

Два дена по-късно Лий седеше в едно сепаре на Поло лаундж и обядваше с Тина. Матю не се оплака, когато Лий му съобщи, че няма да си е вкъщи за обяд, но тя го прие като знак за и без това вечната му намусеност. От нощта на Академичните награди той почти не ѝ говореше.

— Господи — навъси се Тина, — мисля, че ще умра!

— Хич не ти личи! — каза без съчувствие Лий. — Всъщност изглеждаш страхотно. Упражненията очевидно са на *ти* с теб.

— Не с мен. Ако изобщо някой получава нещо от тези сеанси на изтезанието, то е мазохистът, за чието съществуване в това натъртено тяло дори не съм предполагала. — Тина отпи глътка Перие, после се загледа в кристалната чаша, сякаш искаше тя да съдържа нещо по-силно. — Кой, по дяволите, изобщо е наложил аеробиката?

— Джон Траволта?

— Ъ-ъ, макар наистина да го виня за диско кълченето му, сигурно е бил Маркиз дьо Сад. Аз все още се мъча да проумея защо ти позволих да ме уговориш да караме заедно този курс! Шейсет минути с „Бий Джийз“ е петдесет и девет минути повече, отколкото мога да издържа. Какво изобщо стана с Джони Матис?

Тина се пресегна към чантата си, но си спомни, че бе отказала цигарите преди шест седмици. Тя даваше на това здравословно занимание, което бе подлудило всички, още две седмици. Ако не се почувстваше нова жена, щеше да се върне към допотопните, но усладителни свои лоши навици.

— Между другото какво смята Матю за това, че обядва сам всеки вторник и четвъртък, докато ти се пънеш да достигнеш максималния си сърдечен пулс?

— Съмнявам се, че изобщо забелязва.

— Корбет казва, че работел ужасно здраво по новия си сценарий.

— Думата е по-скоро фикс идея — възрази Лий. — Каза ли ти Корбет, че той ту работи, ту не работи над тази история вече десет години? Откак се е върнал от Виетнам.

— Знам. — Тина се захвана невъодушевено със сухата си маруля. — Господи, какво не бих дала за хубава дебела пържола! Но сега, като ми спомена — Корбет не ми е казал за какво е.

— Това е, защото не знае. Никой не знае.

Тина вдигна очи, след като напразно бе търсила скаридка в чинията си.

— Никой? Дори ти?

Лий стисна устни.

— Дори аз.

— Колко странно...

— Казва, че го прави, защото не иска да рискува историята да види бял свят преждевременно.

— Не можеш да отречеш, че в това има смисъл. И ти, и аз знаем, че Лос Анджелис е градът с най-ниски огради в Америка, Лий. Новините тук се разпространяват по-бързо от пожар в каньоните по време на Света Ана.

— Знам това — меко каза Лий; тя чертаеше малки кръгчета с нокът по розовата покривка. — Но не смяташ ли, че би трябвало да има доверие поне на собствената си жена?

Не и ако гледа на нея като на вражеска пионка, каза си Тина, като си мислеше колко пъти през изминалите две години Матю бе идвал у тях да се оплаква горчиво от, според него, неестествената привързаност на Лий към баща ѝ. Въпреки всичко, което бе направила, за да го убеди, че Лий е влюбена безумно в него, Тина можеше да потвърди, че клинът, който Джошуа набиваше в техния брак, ги отдалечава все повече един от друг.

— Бракът невинаги е лесна работа, Лий — каза тя сега, като положи длан върху ръката на Лий. — Но ти и Матю се обичате. А за такова нещо има смисъл човек да се бори.

Внезапна буца загърби отговора на Лий и тя само кимна. Но все пак се запита дали вече не е загубила битката.

По-малко от седмица след обяда си с Тина Лий се шмугна вкъщи на зазоряване, като стъпваше предпазливо на пръсти по белия теракотен под. Когато влезе в кухнята, зажадняла за чашка кафе, тя завари Матю седнал на масата.

— Матю! Изплаши ме!

Леденият поглед, който той ѝ отправи, беше всичко друго, но не и окуражителен:

— Тогава сме квит. Защото аз бях изплашен до смърт почти цялата нощ. Всъщност смятах да ти дам още десет минути, преди да звънна в полицията.

— Когато се обадох да отложат плановете ни за обяд, аз ти казах, че трябва да хуквам към Санта Барбара.

— Каза също, че ще се върнеш до полунощ.

— Знаем, но...

— Аз през цялото време си мислех какво да кажа в полицията... Вижте, мистър полицай, зная, че жена ми е претърпяла ужасно произшествие, понеже ми обеща, че нищо не ще я задържи толкова, че да не честваме втората годишнина от брака си. Особено след като беше в Рио де Жанейро за първата ни годишнина: малко затруднение с разрешителните за филмиране в Корковадо и...

Този път тя го прекъсна:

— Мариса беше погълнала свръхдоза „Секонал“. Тя беше почти в безсъзнание, когато пристигнах. Трябваше да я закарам веднага в

болницата.

— Интересно, как си дошла тъкмо на секундата. Пътят не е ли два часа?

— Малко повече.

— И въпреки това тя е успяла да се натъпче със свръх доза и да остане в съзнание, като през цялото време те е чакала да пристигнеш. Вълнуващо!

— Нима обвиняваш сестра ми, че е симулирала опит за самоубийство?

— Мамка му, Лий! — Матю скочи от масата и блъсна стола. — Толкова ли си сляпа? Не виждаш ли, че Мариса иска просто да съсипе нашия юбилей? Взела е тези проклетни хапчета, след като ти се е обадила. По този начин не е рискувала нищо, освен одраскано гърло от стомашната помпа.

— Откъде знаеш! — възропта Лий.

Вечният ѝ навик да брани сестра си не ѝ даваше да признае, че същата мисъл ѝ бе хрумнала, докато крачеше напред-назад в коридора пред стаята за спешна медицинска помощ в очакване секобарбиталът да бъде изпомпан от Мариса.

— Знам, че тя е коравосърдечна, себична жена: тя отглежда завист, както други жени (богати жени) отглеждат чужди деца. И знам, че тя и баща ти са решени да унищожат всяка възможност за щастие, която ти и аз бихме могли изобщо да имаме!

— Не е вярно!

— Така ли? Защо най-после не решиш за кого е твоята вяропност, Лий? За свръх властния ти баща и за онази пачавра сестра ти, или за мъжа, който те обича?

— Предполагам, имаш предвид себе си?

Напоследък той със сигурност не бе проявявал бог знае каква обич. Всъщност последният път, когато я бе прегърнал и целунал, беше докато се приготвяше за церемониите по връчването на Академичните награди миналата седмица.

— М-да. Помниш ли ме? *Съпруга*? Оня тип, комуто обеща да го обичаш, да го тачиш и да го зачиташ. Докато недораслата сестричка не звънне от някакъв мотел за възрастни с оповърнат зов за внимание. Или таткото не почувства нужда от своята изпълнителна заместник-съпруга.

Лицето на Лий стана бяло като платно.

— Това звучи така, че не е възможно да го мислиш наистина!

Неговите нараняващи думи идваха от инстинктите, не от главата му, но упоритата гордост и ревност към любовта, давана от нея на двама души, които дори не се опитваха да я заслужат, накараха Матю да не оттегля обвинението си.

— Какво има? Да не би да съм нахлул твърде навътре в домашната ти обител този път? — Дълго стаяваната болка го подбуждаше да говори. — Каж ми честно... Ако Джошуа ти бе звъннал от същия този мотел, щеше ли да се юрнеш да прекараш нощта с него?

Ръката ѝ се вдигна. Звук като изстрел разтърси утринния покой. Видимо разтърсена, Лий погледна дланта си, залепнала за твърдата буза на Матю, сякаш се чудеше чия е.

— По-добре ли се почувства?

Гласът му беше нисък, измамно спокоен, но Лий долавяше напрегнатостта, струпана точно под повърхността. Тъмните му очи станаха сурови, скулите му се вкамениха.

— Не.

Тя прибра ръцете си зад гърба ѝ сплете пръсти. Втречена в обвинителния белег, оставен от дланта ѝ, Лий усещаше как нервността ѝ тупти на шията ѝ. Никога не бе удряла когото и да било през живота си. Какво ставаше с нея? С тях?

— О, господи, мразя това! — каза тя и се строполи на един от кухненските столове. — Мразя да се карам с теб.

Матю се взираше в нескриваните сълзи, които блестяха в широко отворените ѝ сиви очи, и се бореше с неутолимото желание да отиде при нея. Да я утеши. Цяла нощ бе полудявал при мисълта, че този път Мариса я е въвлякла в нещо опасно. През цялото време на двегодишния им брак той бе живял с непрестанния страх, че един ден Лий ще отиде на спасителна мисия и ще се срещне лице в лице с някой от изперкалите приятелчета на Мариса.

Беше стоял много часове, пиейки чаша след чаша силно кафе, и бе чакал. През съзнанието му минаваха страшни картини: Лий в кръв и пребита, просната на пода в някаква мотелска стая. Изнасилена. Убита.

Тази маниакална отдаденост на сестра и баща, тази потребност да им угажда, тази нейна готовност да позволи на двамцата да я тъпчат

(да тъпчат и брака ѝ) късаше сърцето му парче по парче. И най-проклетото нещо беше, че дори не можеше да я намрази за това.

— Ще се поразходя — каза той; Матю знаеше, че трябва да излезе от къщата, преди да е казал или сторил нещо, което безвъзвратно ще скъса крехките нишки помежду им.

Лий гледаше как мъжът ѝ изхвърчава от кухнята и тръшва вратата зад гърба си така, че медните съдини по стените затрепкаха.

И тогава, като се остави на сълзите, които от гордост пред Матю бе сдържала, тя заплака.

10.

Декември 1978 година

— Виждаш ли това?

Лий хвърли поглед на хартиятата, която Джошуа тупна върху бюрото ѝ. Тя бе отдавна предупредена за статията в днешното „Варайъти“; репортерът се бе обадил на Матю предния ден, за да потвърди, че ще излезе.

— Не съм я виждала. Но знаех, че ще излезе.

— Знаела си? И не ми каза?

— Разбрах го едва миналата нощ. Какво се казва в нея?

— Че съпругът ти е написал сценарий за един актьор, който е станал политик. Политик, който има връзки с организираната престъпност.

— Това ли е всичко? — предпазливо попита Лий.

Матю най-после ѝ бе позволил да прочете ръкописа на „Окото на тигъра“ миналата нощ и тя мигновено бе разбрала, че той притежава бомбастичен заряд.

— Не. Предполага се, че главният герой драстично напомня Брендън Фаръдей.

За когото всички знаеха, че има политически амбиции, прещрака през ума на Лий.

— Може да възникнат някои проблеми — съгласи се тя. — Но правният отдел ще ги обсъди с Матю и ще ги изчисти.

— Невъзможно. Искам проектът да се изхвърли!

— Да се изхвърли! — Лий вдигна невярващи очи към баща си. — Ти дори не си го чел!

— Не ме е грижа! „Барън студиоуз“ няма да направи този филм. И това е *окончателно*.

— Боя се, че това не е изцяло твое решение — каза кротко тя. — Ти овласти моята автономност преди шест години, когато се съгласи аз да се захвана със „Съндаун продъкшън“.

— Мама му стара, не може да направиш този филм!

— Защо? Наистина ли мразиш Матю толкова, че ще се помъчиш да спреш негов проект, върху който той е работил години?

— Изобщо не става дума за това, какво изпитвам аз по отношение на сценария. Има и други играчи в тази игра, Лий. Играчи, които не искат този филм да види бял свят.

— Кои?

— По-добре е да не знаеш. Само трябва да проумееш, че ще е по-добре (и по-безопасно) за всички нас, ако този ръкопис умре от естествената си смърт.

— Разбирам загрижеността ти, но няма не виждаш? Ако се подчиним на тези хора, на тези аутсайдери, ние ще компрометираме всичко постигнато, за което сме работили толкова здраво. Всичко, за което е работил дядо. — Тя си пое дълбоко въздух, преди да продължи. — Матю е написал покъртителен сценарий и аз ще го превърна в най-хубавия филм на десетилетието. А може би и в най-хубавия филм, който „Барън студиоуз“ изобщо някога е правило.

Джошуа знаеше, че баща му би приветствал желязното упорство на Лий. Но, по дяволите, тя можеше да докара нещата дотам, че всички да бъдат избити!

— Има ли нещо, което бих могъл да кажа, за да променя решението ти?

— Нищо.

Като въздъхна шумно, Джошуа се обърна да си ходи. Поспрян на прага, той хвърли поглед през рамо към дъщерята, която никога не го бе наскърбявала, докато това копеле Сейнт Джеймс не бе нахлуло в живота ѝ.

— Обичам те, Лий! И винаги съм се съобразявал с твоята върховна преценка.

Тя кимна.

— Благодаря ти.

— Но този път правиш смъртоносна грешка.

Предупредителните думи на баща ѝ кънтяха в нейните уши като предсмъртен хрип, разстройваха работата ѝ, разваляха съня ѝ. Само нескритото въодушевление на Матю по отношение на неговия проект облекчаваше безмилостния ѝ стрес. За първи път от седмици — от

месеци — те работеха заедно през деня и се любеха през нощта с преливаща радост, за която не знаеше дали някога изобщо ще си възвърнат. А това, реши тя, докато се обличаше за коледната годишна гала на баща си, си заслужаваше няколко безсънни нощи.

Коледните украшения на Джошуа можеха да засрамят и „Фантърсиланд“. Всички дървета на двора бяха обкичени с бели крушки и изпълваха въздуха с ярки мигащи звезди. Почти осемметрова белокапа елха от Дъглас^[1] се извисяваше в средата на централната площадка, облечена с древни златни орнаменти, вълшебна в снопа сребърни прожекторни лъчи. Сервитьори, облечени със златисти, сребристи и пурпурни костюми на арлекини, кръжаха с блестящи златни подноси, върху които имаше изящни сребърни бокали с шампанско „Луи Рьодерер кристал“. В центъра на всяка маса, покрита със сребристо ламе, имаше грациозни клонки от ела и бор, накичени с блещукащи сребърни, златни и алени топки. Като продължаваха коледната тема, фенерчета с батерии проблясваха като искри.

— Божичко, Джошуа се е побъркал и е възсъздал двора на Краля Слънце — възкликна Тина, когато тя и Корбет пристигнаха в имението на Барън.

Облечена с позлатена вечерна рокля от шифон на Мари Макфадън, с елегантна френска прическа, заплела черната ѝ коса, тя олицетворяваше шика на Бевърли хилс.

— Или зимния курорт на цар Мидас — промърмори Корбет, загледан в един близък фонтан, който специално за тази паметна нощ пръскаше шампанско.

— Нямам вина — оправда се женски глас зад тях. — Тъй като бях твърде заета с новия сценарий на Матю, за да уреждам каквито и да било празненства, татко нае външна помощ.

Тина се обърна и прегърна Лий; двете си размениха целувки по бузите.

— Скъпа, как ми липсваше! Този проклет курс по аеробика просто не е същият без теб за да ме поддържаш в крачка. — Тя отстъпи малко назад и огледа преценяващо по-младата жена. — Положително изглеждаш прекрасно — реши тя, като огледа дългата права бяла рокля без презрамки, бродирана със сребърни цветя; косата на Лий беше сребристоруса пяна, оставена волно да се вее по желание на Матю.

— Като ангел — вметна Матю, който пристигна навреме, за да чуе комплимента на Тина. — Моят ангел.

Той обгърна рамото ѝ с ръка и я притегли към себе си.

— Върховно — отекна Лий, като погледна нагоре към мъжа си, блестящ с бялата си вратовръзка. — Продължавай да говориш така, мистър Сейнт Джеймс, и хората ще си мислят, че сме младоженци.

— Точно така се чувствам напоследък, мисис Сейнт Джеймс.

Беше чудесно да може да носи удовлетворение на Лий и в леглото, и извън него! През тези изминали месеци Матю се бе чувствал по-свободен, по-щастлив, отколкото някога си бе представял, че би могло, въпреки слабия мъждукащ страх, че такава пълна радост е предизвикателство към съдбата.

Когато Лий и Матю си размениха дълъг влюбен поглед, Корбет се покашля:

— Е, беше страхотно да ви видим — скъпернически отрони той. — Но от начина, по който Тина ме дърпа за рамото, заключавам, че е време да се стопим.

Вгълбени в себе си, нито Лий, нито Матю забелязаха тяхното тръгване.

— Е, това със сигурност е облекчение — каза Тина, като забра един бокал от разнасяния под носа ѝ поднос. — По едно време се бях изплашила, че няма да ги бъде.

— Не само ти — пресегна се Корбет и докосна бузата ѝ. — Понякога си мисля, че сме единствената щастливо женена двойка в този град.

— Знам. — Тя положи своята длан върху неговата. — Но ужасно ми се иска Матю и Лий да са щастливи като нас.

Погледът му хранеше топлина, която надмогваше двацет и една годишния им брак:

— Невъзможно.

Като търсеше отдих от камарата въпроси около сценария на Матю, Лий избяга в един отдалечен ъгъл на градината. *Дъхтяла ли бе някога нощта така упойващо сладко?* — питаше се тя, като вдишваше уханието на ярките зимни цветя. Някъде извън полезрението ѝ някакъв щурец скрибуцаше самотната си песен. Около забулената в бяла мъгла

луна имаше пръстен и Лий гледаше нагоре и се възхищаваше колко близко изглежда, когато боботещият глас на Брендън Фаръдей прогони вгълбеността ѝ.

— Лий — каза той, — изглеждаш абсолютно великолепна тази вечер.

— Ей, благодаря, Брендън. И ти изглеждаш красив.

Беше истина. Като ловенето на застаряващи звезди на Тинсълтаун, с годините Брендън наистина сякаш ставаше все по-красив — по-отчетливо хубав.

— Да, сър — иронизира той, като кимна с глава, докато очите му се разхождаха от главата до петите ѝ, пристегнати със сребристи копринени чорапи. — Ти си като видение. — Фаръдей бе известен с любовта си към западното изкуство и в този миг Лий се чувстваше като бронзова статуя на Ремингтън, която той иска да купи за колекцията си. — Мъжът ти е късметлия.

Лий се усмихна.

— Ще му го кажа.

— Аз съм първият, който ще признае, че с Матю не се спогаждахме, докато работехме по „Опасен“, но знаеш ли, Лий, наистина се възхищавам на таланта на този млад човек. Да, сър — каза той автоматично, — съпругът ти има рядка и самобитна дарба. Ще ме е яд, ако съсипе кариерата си.

— Това няма да стане.

— Би могло с пълна сигурност да се случи, ако Матю свърши в съда като ответник по дело за клевета. Виж истината в очите, Лий, това е град на компаниите; силите, които са в Холивуд, не обичат противопоставянето. Ако „Барън студиоуз“ настоява да направи този филм, те може да стегнат редици против вас.

Заплахата му само затвърди решението ѝ.

— Иди и ни дай под съд! — предложи му тя, като го заобиколи, устремена обратно към увеселението, — това само ще донесе на „Окото на тигъра“ повече известност.

Той сграбчи ръката ѝ и я извъртя към себе си:

— Само минутка! — изрева. — Не съм довършил разговора си с теб.

— Мъчна работа. — Тя посрещна внезапно ожесточения му поглед, без да мигне. — Защото се наслушах.

— Не, не си! — Когато впи пръсти в меката плът над лакътя ѝ, Фаръдей показа, че няма намерение да се отказва от битката. — Ти иди и си направи драгоценния филм, бейби! Но после обвинявай само себе си, ако на красивия ти съпруг му се случи нещо още преди филмът да е излязъл на екраните.

Кръвта на Лий се вледени; меките му думи сякаш се нахвърляха право върху нея, една по една, и се трошаха като стъкло под нозете ѝ.

— Заплашваш ли ме?

Той сви рамене.

— Случват се произшествия.

След като го подхвърли, той я пусна и се стопи в здрача. Миг по-късно тя го чу как гръмогласно се наслаждава на нещо, което един от гостите бе казал, а грубиянският му смях звучеше така, сякаш нищо не се бе случило.

Тина стоеше скрита в здрача и слушаше как Фаръдей заплашва Лий. Някои неща — някои хора — никога не се променяха.

Преди трийсет и седем години тя беше обещаваща млада актриса в „Барън студиоуз“. Беше се появявала в три филма, когато избрана за ролята на танцьорка, която е приета в колеж и се влюбва в своя сериозен професор по математика, Тина прехвърли на екрана три неща, които привлякоха вниманието на публиката: чифт дълги, оформени крака, които възкресяваха Бети Грейбъл, деколтирани гърди, на които, мълвеше се бе завидяла самата Джейн Ръсъл, и секси комедиен талант, въведен от Джуди Холидей и по-късно развит от Мерилин Монро.

Накратко, бившата Тереза Салерно беше момиче, устремено право към върха, поради което Джошуа Барън се реши да повери на новачката роля в поредния филм на Брендън Фаръдей. Единствената мушица в кацата с мед беше, че Фаръдей имаше старшински права, което означаваше, обясни ѝ нейният агент, че ако Фаръдей не я хареса, тя ще отпадне от филма. Агентът потупа маникюра ѝ. Ето така.

Предупреждението мина край ушите на Тина. Разбира се, че ще я хареса; какво за нехаресване имаше? Когато неговата секретарка се обади с покана за следобеден купон у тях, Тина се закле, че до края на

вечерта Брендън Фаръдей ще яде от ръката ѝ. Никой никога не бе обвинявал Тина Салерно в липса на самоувереност.

Тя пристигна в дома на Фаръдей в Лоръл каниън, облечена с кадифена рокля, каквато Джоун Фонтейн носеше при спечелилото ѝ *Оскар* изпълнение в „Подозрение“. Нейната съквартирантка, гардеробиерка в „РКО“, ѝ бе заела дрехата за тази важна вечер.

На сутринта роклята беше в дрипи и Тина си беше отново в своя апартамент, където я бе довел шофьорът на Фаръдей след една сякаш безкрайна нощ на сексуални оскърбления. Разпилени пурпурно-жълти драскотини изпъстриха гърдите ѝ, краката ѝ, кълките ѝ. Нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ беше белязана от зъби; кръв и сперма се изцеждаха от вагината и от ректума ѝ.

— Трябва да повикаш ченгетата! — настояваше съквартирантката на Тина. — Звезда или не, не може да оставиш негодника да се измъкне от това просто така!

— Не! — успя да продума Тина през напукани, стиснати устни. — Никой няма да ми повярва.

— Но аз знам къде отиде ти. Мога да свидетелствам в твоя полза!

— *Не!*

Сега, когато шокът избледняваше, Тина беше на ръба на истерията. Предупреждението на Фаръдей все се връщаше в съзнанието ѝ. Той имал приятели, важни приятели, които не биха се поколебали да я убият, ако му създаде някакви проблеми. Нещо в очите му бе убедило Тина, че филмовата звезда говори истината.

— Ще повикам поне доктор.

Тина започна да се тресе бясно:

— Не мога да рискувам!

— Хей, не се безпокой! Този тип е дискретен. Той е правил всички аборти в студиото.

— Добре — отпаднало отрони Тина. — Но трябва да се закълне, че никога няма да каже на никого.

Когато съквартирантката ѝ отиде в хола, където беше единственият телефон в сградата, Тина произнесе с накъсано ридание:

— Имам ролята.

Лий почти бе успяла да се увери, че мъглявата заплаха на Брендън Фаръдей не е нищо повече от размахване на пръст от ядосан мъж, който е изпил твърде много шампанско, когато Тина внезапно изскочи от здрача.

— Тина — изохка тя, — уплаши ме!

— Не чак толкова, колкото Брендън Фаръдей вече те бе изплашил; мога да си представя...

— Нали го знаеш Брендън, когато вземе да пие.

— Да — отговори Тина с нисък, равен глас, — зная го Брендън.

Лий се вгледа по-отблизо в по-възрастната жена, озадачена от странно трепливия ѝ тон. Вместо самоувереността, която Тина обикновено носеше като втора кожа, сега тя изглеждаше нервна. Но на лицето ѝ имаше и друго изражение. Нещо, което странно приличаше на страх.

— Нещо не е наред ли?

— Да. Нещо хич не е наред. — Като пое дълбоко въздух, Тина разказа на един дъх историята си, с живи, безпощадни подробности. — Разбира се, аз никога не стъпих отново в студиото. Няколко седмици по-късно, когато драскотините избледняха, получих работа: да се обаждам на телефона в една кантора за недвижими имоти, зад първия ъгъл от апартамента ми. След известно време получих лиценз и започнах да роя продажбите, една след друга, и ей ме на.

Лий тръсна глава потресена и възхитена:

— Този град е пренатъпкан с хора, които са възкръсвали от мъртвите, но ти определено ги слагаш в джоба си!

— Справих се добре. Макар винаги да съм съжалявала, че не бутнах Фаръдей в затвора, където му е мястото.

— Сега разбирам защо винаги си го мразила — промълви Лий.
— Корбет знае ли?

Лицето на Тина стана бяло като платно.

— Разбира се, че не. И ти не бива да му казваш.

— А защо каза на мен!

— Исках да проумееш, че Брендън Фаръдей е опасен човек. Той е порочен, жесток и би убил, без да му мигне окото. — Като погледна нервно към високите прозорци, Тина добави: — Трябва да се върна, преди Корбет да тръгне да ме търси. — Тя сложи ръка на рамото на

Лий. — Трябва да направиш всичко, каквото и да ти струва, Лий, но да спреш този филм. Заради Матю.

И си отиде.

Отново сама, Лий обвини ръце около себе си в несъзнателен жест на самозащита. Беше толкова щастлива, когато пристигна на забавата тази вечер! Толкова изпълнена с надежди. И после, за няколко къси мига, Брендън бе смогнал да заплаши всичко, което ѝ беше мило.

— А, ето те! — Матю крачеше по тухлената тераса към Лий. — Къде ли не те търсих!

— Имах нужда от глътка въздух.

— Ти трепериш! — Като свали палтото си, той го метна върху раменете ѝ. — Така по-добре ли е?

— Обичам те — прошепна тя нежно, отчаяно. — Каквото и да се случи, важно е да знаеш това.

— Знам го. — Той се вгледа в нея със смесица от любопитство и загриженост. — Добре ли си?

— Разбира се. — Тя си пое дълбоко въздух; това трябваше да я успокои, но не можа. — Имаш ли нещо против още сега да си тръгнем за вкъщи?

С още мъждукащи в очите му въпроси, той се наведе и я целуна.

— Скъпа, мислех, че никога няма да поискаш.

— Имам добра новина.

Докато гледаше Уилиъм Зимърмън иззад бюрото си, Лий сложи на лицето си със спокойно, заинтересовано изражение. Енергичният, общителен адвокат беше едно от последните завоевания на „Барън студиоуз“, нает беше веднага след завършване на право в Станфорд миналия юни. Само за шест месеца той доказа, че е безценен, и Лий нямаше да се учуди, ако стане завеждащ отдела, преди да навърши трийсет.

— Винаги съм в настроение да чуя добра новина.

— „Окото на тигъра“ повече няма да причинява никакви сериозни затруднения.

Сърцето ѝ слезе в петите. Не на тая новина се надяваше тя:

— О! Сигурен ли си?

— Е, има една-две сцени, които могат да породят проблем, но всичко може лесно да се промени.

— Матю не желае да разваля ръкописа си, за да избегне съдебен иск.

— Става дума само за няколко реплики, Лий. Не за нещо, което би нарушило целостта на сюжета. — Той я погледна с любопитство. — Не изглеждаш много щастлива от това. Смятах, че ще литнеш от радост.

Лий се насили и се усмихна:

— Признателна съм ти за цялата работа, която си свършил, Уилиъм, но се боя, че след като изучих материята много внимателно, стигнах до такъв свой извод: правенето на този филм ще въввлече „Барън студиоуз“ в опасности. Нещо, което не мога да позволя да се случи.

— Но, Лий...

— И затова ще те помоля да мотивираш мнение, че „Барън студиоуз“ не бива да финансира този проект.

Той я зяпна като ударен от гръм:

— Ама, Лий, току-що ти казах, че няма никакви проблеми! Не разбирам, това е страхотен ръкопис, ще стане бомба филм. Боже мой, та това е проектът на собствения ти съпруг! Как можеш да го проваляш?!

Погледът на Лий стана леденостуден, думите ѝ — отсечени:

— Аз обясних позицията си. Така че, ще напишеш ли мнението, или трябва да моля друг адвокат от отдела да ми свърши тази работа?

Раменете на Зимърмън видимо хлътнаха, когато се надигна от стола си.

— Разбира се, че ще го направя.

Лий кимна, изглеждаше хладно доволна, макар сърцето ѝ да биеше така силно и учестено; струваше ѝ се, че ще получи удар.

— Благодаря ти. О, и Уилиъм...

Той се обърна от прага:

— Да?

— Бих искала да запазя в тайна тази среща, ако нямаш нищо против.

Интелигентните му кафяви очи изучаваха лицето ѝ:

— Разбира се.

В мига, в който остана сама, Лий започна неудържимо да се тресе. Като бе погазила всички правила на своя живот, тя бе спасила живота на Матю. Но на каква цена?

[1] Дъглас е столица на остров Ман. — Б.пр. ↑

11.

Свикнал да преодолява пречки, Матю прие доклада на правния отдел на „Барън студиоуз“ със стоицизъм, който беше втора негова природа. Съжаляваше само, че решението да не се финансира неговият филм предизвика появата на нова пукнатина между него и Лий. По непонятна за него причина, когато той извести своето намерение да търси независимо финансиране, тя стана почти истерична.

Не беше в нрава на Лий така буйно да изразява емоциите си, мислеше си Матю, докато напускаше Поло лаундж. Той току-що бе приключил съдбоносна среща с възможен инвеститор — швейцарски банкер от Цюрих, — когато се сблъска с Джеф Мартин.

— Хей, градски! — изфъфли Джеф, като опасно се клатушкаше. — Как е хавата?

— Бива — кимна Матю. — А как вървят нещата при теб?

Не че не беше ясно. Дългата тънка коса на Джеф беше немита, вързана отзад с кожена превръзка, а квадратната му челюст бе покрита с тридневна четина.

— Устремен нагоре, човече! Все по-нагоре от ден на ден.

— Радвам се.

— Всъщност идва моят дванайсети час.

Колко пъти го бе чувал!

— Е, късмет!

— Да, сър — смотолеви Джеф, повече на себе си, отколкото на Матю, — старият Джеф много скоро ще живее в охолство. Благодарение на старчето Барън.

Матю вече вървеше към колата си, но при тези думи на Джеф рязко се извърна:

— Джошуа?

— Познаваш ли друг Барън? Освен двете пиленца. — Джеф се изкиска нервно. — Оле, извинявай, градски! Сега си спомням, едно от тези пиленца е старата ти женица, нали тъй?

Матю пренебрегна подмятането за Лий. Безпокоеше се, че Джеф е въввлечен в някакъв нов кроеж с Мариса и макар лично той да не даваше пет пари за балдъзата си, Лий даваше. Това, от което и без това обтегнатият им брак нямаше нужда, беше още една криза.

— Каква работа имаш с Барън?

— Старият Джош ме измъкна от водата — ухили се той. — Което, чини ми се, те прави царят на палубата.

— Мен?

— Естествено. Аз тъй гледам на нещата: след като сега си голяма клечка, Барън ще да е готов да плати тлъста пачка на всеки, който би разкрил, че тъкмо той организира историята с наркотиците. Като говорим за това — продължи той, — как, по дяволите, успя да се измъкнеш от пандиза? Старчето едва не получи удар, като разбра, че си избягал.

Матю си каза, че би трябвало да изпита нещо — потрес, гняв, неверие. Но думите на Джеф само потвърдиха дълбокото му подозрение, таено от години. Подозрение, което не бе споделял никога с никого. Кой би му повярвал!

— Излиза, като че ли са ти погостили мръсен номер — лесно се съгласи Матю. — Защо не отидем да ударим по една бира и ти да доразкажеш подробностите?

— Страхотно! Ще е също като през старите времена. Двамата кабалерос.

— М-да — смънка Матю. — Като през старите времена.

Два часа по-късно, след като Джеф бе успял да си спомни тънки подробности, Матю се убеди, че това не беше никаква халюцинация, родена в пропития с алкохол, претлял мозък на старата му дружка. Когато напусна бара, той реши, че е дошло време Лий да узнае истината. За всичко.

— Не вярвам! — Потресена, Лий се бе вторачила в Матю. — Казваш ми това само защото „Барън студиоуз“ ти отказа финансиране за „Окото на тигъра“.

Матю разбираше, че първата реакция на Лий ще е отрицание. Беше съвсем естествено, като се имаше предвид голямата ѝ

привързаност към баща ѝ. Той ѝ бе изложил всичко, включително и сделката с Джеф срещу онази малка роля в „Опасен“.

— Истина е, Лий.

— Не! — Когато тя тръсна глава, по теракотения под се разпиляха фибри. — Джеф греша. Или лъже. — Тя се вкопчи в това предположение, както давеща се жена би се вкопчила в спасителен сал. — Това е! — възкликна. — Не схващаш ли? Той и Мариса са го скалпили. Това е само още един от кроежите на Мариса да си го върне на татко заради отвратителното му отношение към нея през всичките тези години.

— Лий. Мила. — Той сграбчи нейните бясно тресящи се ръце. — Не може да не е истина. Той знае твърде много подробности.

Като се изтръгна от лекото придърпване на Матю, тя се отгласна от него.

— Това е лъжа! — повтори му. — Подла, гадна, болезнена лъжа!

— Защо не попиташ Джошуа?

— Точно това смятам да направя.

Колкото ѝ побеснял да беше спрямо Джошуа и колкото и да му се искаше Лий да приеме думите му, понеже го цени, Матю си даваше сметка, че тя има нужда да чуе истината от самия източник.

— Да вървим!

— Не. Трябва да свърша това, сама.

Той я сграбчи за ръката:

— За бога, Лий, ти не си в състояние да шофираш!

— Махни се от мен! — Тя го бутна. — Остави ме на мира!

Матю я гледаше как изхвърча от къщата. Миг по-късно, когато отпраща от къщата, той чу рева на ягуара ѝ и свистенето на гумите.

Имаше дни, през които бе по-добре да не ставаш от леглото.

На път за Бевърли хилс Лий счупи всички установени и записани рекорди за скорост. Милион мисли се купчеха в мозъка ѝ — въртяха се, вихреха се, блъскаха се диво. Въпроси без отговор. Отговори на въпроси, които никога не бе посмявала да зададе.

Тя не искаше да повярва, че баща ѝ е способен на такова коварство. Но после си спомни онова отдавнашно произшествие с

Чанс Мърдок, когато вървяха слухове, че Джошуа е отговорен за ареста на младата звезда, и взе да се съмнява.

Откри Джошуа в библиотеката.

— Скъпа — посрещна я той с широка усмивка, — каква приятна изненада! Кажи ми, че ще останеш на обяд, и ще наредя Мария да приготви любимото ти ястие — телешка пиката.

Лий пренебрегна и поздравя, и кулинарното му изкушение:

— Ти ли накара да арестуват Матю в Мексико?

Очаквал го бе това години. Сега, когато часът на истината бе настъпил, Джошуа се усети странно спокоен.

— Откъде ти хрумна това?

Проснат по гръб в облицованото си с кожа кресло, той приличаше на лъва в заставката на „Метро Голдуин Майер“. Царят на джунглата. Лий никога досега не бе проумявала колко жестока е джунглата на баща ѝ.

— От Матю.

— Мила, Матю е ядосан, че отказахме финансиране на филма му. Между другото не го виня; самият аз щях да съм бесен като фурия при тези обстоятелства. Само се ерчи.

Лий бе изучавала баща си при много срещи, за да е наясно кога блъфира. Тя наблюдаваше как той я наблюдава и се почувства зле.

— Матю имаше обяд в Поло лаундж днес. Среща с швейцарски финансист.

— Бих искал да кажа, че му желая успех. Но и двамата знаем, че ще е лъжа.

— А ти никога не лъжеш, нали, татко?

Нещо в тона на Лий накара Джошуа изведнъж да се изпоти.

— Никога. — Той скочи от креслото и когато се изправи, почувства световъртеж. — Тъй като е време за коктейли, ще ми се да пийна нещо. Да те почерпя ли нещо, принцесо?

— Не, благодаря. Матю се е сблъскал с Джеф Мартин. Бил е пиян.

— Това едва ли е изненада — забеляза Джошуа, докато си наливаше уиски в чаша. — Човекът е абсолютен боклук, те със сестра ти са от един сорт.

— Може да има проблеми с пиенето — вметна Лий. — Но май има забележителното качество да си припомня. Спомня си всичко,

което се е случило, когато той и Матю са отишли в Мексико.

— О? — Пръстите на дясната му ръка бяха вдървени, сякаш заспали, и кръвното налягане туптеше в слепоочието му.

— А също има да разкаже интересни подробности за една сделка, която си сключил с него.

Джошуа отметна глава назад и изля цялата чаша в гърлото си. Алкохолът забълбука в него, стопли кръвта му, намали болезненото напрежение, което бе стегнало главата му като в стоманено менгеме:

— Знаех, че един ден ще излезе наяве.

— Значи наистина си съзаклятничил Матю да бъде арестуван? Платил си на Джеф да му пробута тези наркотици?

— Естествено. — Джошуа напълни отново чашата си. — Дори уредих тази мексиканска статистка да играе ролята на негова жена.

— Сватбената снимка е била монтаж!

— Особено хитър, смятах. И ако очакваш да се извинявам, ще бъдеш разочарована, Лий. Всъщност не само не съжалявам, но бих го направил отново, само и само да държа това копеле далеч от теб.

Лий знаеше, че болката, гневът и осъждането ще дойдат покъсно, след като шокът поотмине. Сега точно се чувстваше вцепенена. Но знаеше точно какво трябва да направи.

— Напускам „Барън студиоуз“.

Джошуа би се разсмял на това, но въздухът му идваше на малки порции и всичко, на което бе способен, беше разпокъсан хрип:

— Вече опита с този мелодраматичен ултиматум веднъж, драга моя, но този път няма да мине. Ти никога няма да напуснеш „Барън“, студиото е в кръвта ти. Това е семейство. Повече, отколкото това прехвалено копеле, с което живееш, би могло да е някога.

Отвътре Лий трепереше като лист; отвън беше спокойна:

— Незаконородеността на Матю не е негова работа — отвърна ледено тя. — Други са копелета по свой избор. Оставката ми ще бъде на бюрото още утре сутринта.

С крака, които бяха сякаш гумени, тя се обърна да си ходи.

— Трибуналите не ти отиват, Лий! — кресна Джошуа след нея. — Върви, напусни, щом искаш! Докато не разбереш, че в този град няма нито едно студио, което да тръгне против мен и да те наеме, и не се върнеш. — Той размаха пестник към непреклонния ѝ гръб. — И то на колене, момиче! Мамка му, чуваш ли ме?

Тя се извърна, очите ѝ бяха като студени сиви камъни.

— Чувам те. И не че животът ми изобщо има нещо общо с теб, но нямам никакво намерение да търся назначение в което и да е друго студио. Ще осъществя независимо продуциране с мъжа си. Заедно ще направим „Окото на тигъра“.

Щеше да го напусне. Заради това копеле. Заради Матю Сейнт Джеймс! Не можеше да позволи това да се случи! Джошуа се спусна след Лий и я притисна към облицованата махагонова врата. Притисна тялото си в нейното; грамадните му ръце се врязаха грубо в косата ѝ и преди тя да успее да извика, устата му захвапа нейната.

Когато езикът му преодоля преградата на зъбите ѝ, поток от спомени започна да се излива навън от някакъв тъмен, потаен кладенец вътре в Лий. Спомени, които тя бе прогонила от съзнанието си преди много години.

Оставаше ѝ месец до шестия рожден ден, когато баща ѝ бе дошъл да я положи в леглото.

— Малко момиченце на кого си ти? — зададе той познатия въпрос преди лягане, докато устните му едва се докосваха до слепоочието ѝ.

— Твоето — отвърна тя както винаги.

— Такова хубаво момиченце — измънка той, като галеше косата ѝ с грамадната си ръка. — Най-хубавото момиченце в света.

Той подръпна розовата панделка от набраната якичка на бялата ѝ памучна нощница.

— По-хубава от Лора Ланг? — свенливо назова тя името на една от последните детски звезди на студиото.

— Сравнена с моята принцеса, Лора Ланг прилича на Злата вещица на Запада — каза Джошуа, като целуваше атлазената кожа, открита сега на вратлето ѝ.

Нещо в досега му беше странно различно тази вечер. Страх полази по гърба на Лий. Джошуа усети слабото ѝ потреперване.

— Шш. Всичко е наред — успокои я той, а ръката му продължи да се движи надолу по детското ѝ гръдно кошче.

— Нани казва, че не трябва да давам на хората да ме докосват — прошепна Лий, когато ръката на баща ѝ се придвижи още по-надолу и

започна да прави бавни кръгови движения ниско под стомаха ѝ.

— Нани има предвид непознати. Аз съм твоят татко. И те обичам.

— И аз те обичам, татко — каза тя, но гласът ѝ се приглуши от нощницата, която той изхлузваше през главата ѝ. — Повече от всичко.

— Знам.

Ръцете му трепереха, когато я милваше, галеха я и си играеха с нежните розови закръглености, които никой никога не бе пипал. Дори Нани, след като я изкъпеше, винаги подаваше на Лий меката бяла кърпа, отчетливо нареждайки ѝ да избърше своите неприкосновености. Лий инстинктивно стисна краката си.

— Не бягай от татко! — Дланите му натиснаха леко, но решително бедрата ѝ отвътре. — Аз те обичам, принцесо. Нека ти покажа колко много.

Той бе произнесъл вълшебната дума. Лий се отвори към него и позволи на пръстите му да проникнат в най-тайните ѝ кътчета. Болеше я, но тя не плачеше. Вместо това затвори очи и си напомни, че татко ѝ я обича.

Сега пръстите му бяха дълбоко в нея, притискаха, изучаваха, нараняваха. *Татко ме обича!*

Устата му покри нейната, езикът му се шмугна между стиснатите ѝ устни. *Обича ме!*

Той се попипка с дрехите си, после грабна ръката ѝ и я обви около пениса си. Беше голям и силен, и туптящ. Лий го пусна.

— Не, мамицата му! — измърмори той остро, изви пръстите ѝ отново върху набъбналия си пенис, като задържаше ръката ѝ със своята по-силна ръка, движеше съединените им ръце нагоре-надолу, все по-бързо, докато тялото му се напругна и той отново притисна устни в нейните и изтръгна мъчителен вик от сухите ѝ устни. След един удар на сърцето гореща, лепкава субстанция опръска корема и бедрата ѝ. *Той ме обича!*

Баща ѝ легна върху нея, тежък и отпуснат, сякаш за цяла вечност. Накрая той стана рязко и без да каже дума, се изниза от стаята.

Лий лежеше сама под изгладените си, напоени чаршафи и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Болка извираше от насиленото ѝ сърце като от нажежени до червено игли и душата ѝ бе пълна със страх. Тя започна да се тресе необуздано.

Така я намери Джошуа, когато се върна с топло, чисто бельо и свежи чаршафи. Лий се съсредоточи в сега успокояващия допир на ръцете му — същите тези ръце, които по-рано бяха предизвикали такава неочаквана болка, — докато я къпеше в уханната вода и сменяше нощницата ѝ. После я отнесе до люлеещия се стол-антика в ъгъла, където тя подви крака под себе си и го гледаше как разтребва леглото ѝ от засъхналите, колосани чаршафи и ги заменя с меки, гладени.

— Още ли обичаш своя татко? — попита Джошуа, като я завиваше в новооправеното легло.

— Да — отговори тя с едва излизащ глас, който звучеше така, сякаш идваше от дъното на морето.

Той разходи опакото на ръката си по бузата ѝ.

— И аз те обичам. Повече от майка ти или от когото и да било. Ти си само моя принцеса.

Тя пренебрегна лекото бодване на съвестта, че се зарадва на победната си позиция над своята майка, като избра вместо това да се грее на обичта на баща си.

— Но някои хора могат да не разберат нашата особена любов — намръщи се той и отмахна копринения кичур коса от малкото ѝ бледо личице. — Някои хора могат да ни наранят.

— Да ни наранят? — запита неразбиращо Лий. — Защо?

— Защото са завистливи. Могат дори да се опитат да те отнемат от мен.

Детското ѝ сърчице замря; тя отново започна да трепери:

— *Не!*

Джошуа хвана ледените ѝ, трепливи ръце и ги вдигна до устните си:

— Няма да им позволя — обеща той. — Но ти ще трябва да ми помогнеш.

Баща ѝ беше толкова силен. Толкова храбър. Толкова важен. Как би могло малко момиче като нея да му помогне с каквото и да било!

— Как?

— Трябва да запазим тази вечер в тайна — каза той, а очите му се бяха впили в очите ѝ, сякаш виждаха до дълбините на душата ѝ. — Само наша, специална тайна.

Щяха да минат години, преди Лий да проумее споразумението, на което се бе съгласила тази нощ.

— Само наша тайна — повтори тя дрезгаво.

— Не! — Като блъсна раменете му, Лий се освободи от яката хватка на баща си. — Махни се от мен!

Лицето му имаше цвят на тесто, очите му горяха, струйки пот блестяха по горната му устна.

— Ти не си наясно! — избълва той и посегна да я пипне отново.

— Не ме докосвай! — изпищя тя, като се изви и избягна изпружените му ръце. — Не разбираш ли? Аз помня. *Аз помня всичко!*

Думите ѝ бяха неясно бръмчене в ушите му. Страшна болка се заби в слепоочието му като огнен меч.

— Принцесо...

— Никога повече не ме наричай така, себичен, безчувствен кучи сине! По дяволите, аз *помня!*

Очите му се замъглиха. В мозъка му се взривяваха фойерверки.

— Не можеш да разговаряш така с мен! Аз съм твой баща.

— Ти си мръсен педофил!

Предателски чувства клокочеха към повърхността — яростни, горчиви чувства, които тя бе държала заключени с години.

Той се опитваше да ѝ обясни, да ѝ разкаже за изневярата на Сигни, за собствената си импотентност, но думите му бяха запрени от някаква извисяваща се, невидима барикада в неговия мозък и не излизаха.

Гневните думи на Лий бяха като куршуми, прииждаха скорострелни и тежки, улучваха го без жал. Джошуа се сгърчи, после се строполи на пода.

12.

Часовете се нижеха, докато Лий очакваше да кажат нещо за състоянието на баща ѝ. Тя се бе возила с него в линейката до болницата, разкъсвана от чувство на вина, докато лекарите се мъчеха да го поддържат жив.

Приятна руса медицинска сестра ѝ поднесе чаша кафе от мощната кафе-машина долу в хола. Имаше вкус на киселина от изтощена батерия, но Лий го изпи по липса на нещо по-силно. Тя слушаше анонимните, безплътни гласове, които изброяваха имена на доктори или съобщаваха неразгадаеми шифри.

Малко след като пристигнаха в болницата, тя се обади на Матю само за да научи от прислужничката, че той е излязъл. Не, не казал кога ще се върне. С чувството, че целият ѝ живот се сгромолясва край нея, Лий не можеше да направи друго, освен да остави съобщение. И да се моли.

Дойде следващата смяна. Нови сестри с приятни и чисти девственобели престилки, с отривисти и изящни маниери, поеха дежурството. Бдението на Лий продължаваше.

— Мис Барън?

Доктор с тържествен вид, облечен с изгладени бели работни панталони, бели обувки и дълга бяла престилка, се появи на прага. Той изглеждаше точно толкова изтощен, колкото се чувстваше и самата Лий.

— Да?

— Аз съм доктор Бритън. Тъй като личният доктор на баща ви е на конференция в Ню Йорк, случаят бе възложен на мен.

— Толкова се безпокоях. Той... — Тя не можа да произнесе думата.

— Баща ви е пострадал от мозъчно-съдово разстройство. От удар. Но се държи. Засега. Преместиха го в интензивното отделение.

— Може ли да го видя?

Той поклати глава.

— Боя се, че не е за препоръчване. Той все още е в безсъзнание.

— Но...

— Дори няма да разбере, че сте там. — Умните му сини очи професионално изучаваха твърде бледото ѝ лице. — Вървете си у дома, мис Барън — предложи мило той. — Отдъхнете малко.

— Не мога да си тръгна, без да видя баща си. Моля ви! Кажете ми: той ще живее ли?

— През този етап не мога да обещавам нищо. Следващите няколко дена ще изяснят дали ще се възстанови.

Лий се питаше как изобщо някога би могла да погледне баща си — да помисли за него, — без коварството на неговите действия да застане между тях. Тя не можеше да прости на Джошуа, но не можеше и да пренебрегне неговото здравословно състояние. Или факта, от който нямаше къде да се дene: тя бе отговорна за неговия удар. През целия си живот бе вярвала, че ако избягва напрежението и противопоставянето, всичко ще потръгне добре. И какво бе направила? Първия път, когато бе кипнала и бе отвърнала на удара с удар, едва не уби баща си.

— Ако той умре, това ще е по моя вина. Ние се скарахме — подхвърли тя с дълго, покъртително поемане на въздух. — Казах някои ужасни неща.

Като остави настрана професионалната дистанция, той я хвана за леденостудената ръка.

— Във всяко семейство се карат.

— Ние никога не го бяхме правили. Винаги съм се мъчила да живея така, че да отговоря на очакванията на баща си.

О, господи, помисли си тя, вече говореше за Джошуа като за умрял!

— Във всяко семейство — повтори докторът учтиво. — Дори в известните. — Той стисна пръстите ѝ. — Вярвате или не, понякога се случва децата ми да дръзнат да се карат с мен. И в случай че се окаже сценарий с най-лошия възможен край, важно е да знаете, мис Барън, че не вие сте убила баща си. Картонът му показва, че той е имал високо кръвно налягане от няколко години. Би могъл да получи този удар по всяко време — на игрището за голф, на тенис корта, на работа.

— Но не се случи там — уточни Лий с нещо опасно близко до ридание. — Не разбирате ли, той го получи с мен! Заради мен.

Лекарят я изгледа по-напрегнато.

— Обикновено не вярвам в предписването на успокоителни, но мисля, че във вашия случай...

— Не! — Лий пое дълбоко въздух още веднъж. — Ще се оправя. Когато видя баща си.

— Вие сте упорита млада жена, а, мис Барън?

— Така казват.

Докторът потърка умореното си лице с длан и Лий внезапно почувства съчувствие към него, обградения с толкова много страдание и смърт.

— Можете да го видите за десет минути — реши той.

— На час?

— Ще стоите тук цяла нощ...

Това не беше въпрос.

— Ще стоя, докато баща ми дойде в съзнание.

— Хич не ми харесва, че изобщо трябваше да преговарям с вас — отрони той с въздишка. — Добре. По десет минути на всеки час.

Не бе и очаквала друг изход.

Интензивното отделение беше ослепително светло. Сестри се движеха по теракотените подове с безшумни обувки, с гумени подметки; колосаните им престилки издаваха мек, свистящ звук, когато те обикаляха от пациент на пациент. Стихналата стая миришеше на дезинфектанти, болести и смърт.

Джошуа дойде в съзнание през ранните часове на утрото. Лий седеше до леглото му и гледаше как машинките шептят и бипкат, отмервайки живота му. След като винаги бе смятала баща си за по-голям от живота, тя беше поразена да го види толкова слаб. Толкова безпомощен. Кожата му имаше безизразния цвят на маджун, беше парализиран и бе изгубил власт над речта си. Можеше само да я гледа втренчено с молеци се, насълзени очи.

Той беше, напомни си Лий, виновен за своето, възможно най-пакостно поведение. Тя винаги бе смятала себе си за човек на истината, но за да защити собствените си егоистични интереси, баща ѝ я бе накарал години наред да лъже себе си. Толкова много лъжи. Толкова много измами.

Матю намери Лий крачеща из чакалнята. Тя носеше същия костюм с цвят на слонова кост, с който бе напуснала къщата през късния вчерашен следобед, за да се изправи срещу баща си.

— Току-що научих.

Еднодневната му брада показваше, че бе прекарал нощта далеч от дома. *С друга жена?* Когато тази мисъл не прободеше сърцето ѝ, Лий схвана, че дори съпругът ѝ да бе извършил изневяра, тя просто беше твърде претръпнала емоционално, че да ѝ трепне нещо в този момент.

— Оставих известие на Ингрид.

— През цялото това време сама ли беше?

Тя огледа пустата стая, сякаш изненадана от въпроса му:

— Да.

— Защо не се обади на Тина и Корбет? Или на Ким?

Тя поглади гънките, които набраздяваха копринената ѝ пола:

— Не се сетих.

— Аз ще се обадя.

— Не. — Лий сведе очи, ужасена от мисълта, че той може да съзре тайния ѝ срам; тя се чувстваше така, сякаш бяха жигосали гръдния ѝ кош като на блудница. — Наистина, Матю, точно сега искам просто да остана сама.

Губеше я. Матю усещаше приближаването на загубата и да бъде проклет, ако знаеше как да я спре.

— Сама с Джошуа, искаш да кажеш.

— Не се знае дали ще живее, или ще умре. Аз съм всичко, което има. Ако го оставя сега, вече няма да е така. А ако умре заради мен, никога няма да си го простя.

— Поемаш твърде много отговорност на плещите си, Лий. Винаги е било така. Към баща ти, към Мариса, към студиото. Не можеш да надзираваш целия свят.

Те стояха в два отдалечени края на малката стая като бойци в двубой.

— Не искам да надзиравам целия свят — пророни смирено тя. — Само моето кътче от него.

— Понякога не можем и това. Колкото ѝ здраво да опитваме.

— Той има нужда от мен — прошепна тя.

Матю знаеше, че ако я отмъкне сега, когато животът на баща ѝ висеше на косъм, и старият негодник вземеше да умре, това ще я преследва (а и техния брак) винаги.

— Добре. Разбирам емоционалното разпъване, на което си подложена сега. Искаш ли като отида в студиото, за да освободя кабинета си да натоваря и твоите неща?

Едно беше да загърби студиото, когато баща ѝ беше в състояние да управлява нещата там. Но сега... той беше прав, че тя е привързана към студиото, нещастно осъзна тя. Студиото беше в кръвта ѝ. То беше възплъщение на единственото семейство, което някога е имала.

— Матю, не мога! Не сега. — Тя прокара треперещи пръсти през косата си. — „Барън студиоуз“ е било на семейството повече от половин век. Това са корените ми. Не мога просто така да обърна гръб и да позволя да се провали без ни един Барън на кормилото. Ами всичките тези хора, които работят там? Трябва да помисля за тях.

Той не знаеше какво е това *корени*. Случваше се понякога, откакто бе женен за Лий, да повярва, че би могъл да пусне някакви в песъчливата почва на Санта Моника, да изгради живот не само за тях двамата, но и за бъдещите поколения. Очевидно бе грешал.

И без това беше достатъчно лошо, че тя стои тук, в болницата, с врага му, но да избере империята на Джошуа Барън пред техния брак... Матю не можеше да погледне на такова поведение по друг начин, освен като на измяна.

— Има ли някаква възможност да бъде променено решението ти?

Гласът му беше равен. Спокоен. Само занитените челюсти и побелелите стиснати юмруци издаваха кипящия му гняв.

Лий прехапа устни:

— Не.

Той изпусна дълга, уморена въздишка:

— Тогава аз напускам къщата.

Защо не можеше да разбере! С разкъсано сърце, Лий не намираще думи, с които да го спре. Излизаше, че трябва да избира между смъртта на брака си и смъртта на баща си. И за бизнеса, за който дядо ѝ и баща ѝ се бяха трудили толкова здраво, та да го задържат в семейството. Колкото и да обичаше Матю, колкото и да ѝ се щеше да изгради мост над пропастта, която се пропукваше между тях, Лий имаше чувството, че няма избор.

— Щом искаш...

— Ще бъда в Уилшър.

— Чудесно.

Проблемът между тях можеше да се изглади, помъчи се да си каже Лий. Тя обичаше Матю. И той я обичаше. Той щеше да се върне.

— Ако ми изпратиш папките и пощата, която може да пристигне на мое име, ще ти бъда благодарен.

— Разбира се.

Нараняваха се, но неспособен да се спре, всеки се бе оттеглил зад собствената си барикада от непробиваема гордост.

— Е, мисля, че е най-добре да тръгвам.

С парещо гърло, Лий се извърна да не гледа как Матю си отива от всичко построено, върху което бяха работили заедно така упорито.

Часове по-късно докторът на Джошуа тропна с крак и заплаши, че ще прекрати посещенията ѝ, ако тя не си почине малко.

Докато караше през тъмните и опустели улици към Санта Моника, образи и разговори се преплитаха в съзнанието ѝ. Противопоставянето на баща ѝ, страшното му свличане на пода, болезненият образ на непреклонното лице на Матю, когато я насилваше да избира между любовта и отговорността.

Тя влезе в къщата, отиде в тоалетната и се вторачи в бледото, виновно лице, което видя в огледалото.

— Беше само *случайност* — прошепна тя. — Нещо, което се случва само веднъж. Той беше пиян, спомням си мириса на алкохол в дъха му. — Тя прокара пръсти през косата си. — Беше само *случайност* — повтори глухо.

После падна на колене и взе да повръща мощно в тоалетната чиния.

Доста по-късно, като търсеше с какво да се разсее от проблемите, срещу които още не можеше да се изправи, Лий отиде в кухнята и проучи съдържанието на хладилника. Седнала на кухненската маса, тя направи списък за прислужничката и прибави бирата, която Матю предпочиташе, преди да си спомни, че вече нямаше нужда да я купува.

Един ден, увери тя себе си, всичко това ще изглежда като минал сюжет. Стар филм, който „Барън студиоуз“ е произвело и после е

оставило да залежава в избата. Филм, забравен дълго преди фината целулоидна лента да се е превърнала в прах.

Но когато се взря неவிждащо през прозореца в стената на мрака, Лий знаеше, че сцената, която тя и Матю бяха изиграли в чакалнята на болницата, не е филм. На прах се бе превърнал бракът ѝ.

Неспособна да понесе такава опустошителна загуба, докато животът на баща ѝ висеше на косъм, Лий я изтласка дълбоко навътре в мозъка си, където нямаше да ѝ се налага да я гледа в очите.

Едва по-късно, когато сърцето ѝ спре да тупка така болезнено, навярно щеше да измисли как да я кара по-нататък.

Принцесата лежеше върху камара от пухкави дюшеци, натъпкани с гъши пух. Тя плачеше. Съзлите се стичаха към дългата ѝ руса коса. Те се превърнаха в кръв и изцапаха тънката ѝ копринена нощница.

— Опитвам да се спазаря с Дона Съмър да запише заглавната песен за „След мрака“ — каза Лий.

Тя даваше на Джошуа с лъжичка пасирано агнешко.

Бяха изминали четири месеца от неговия удар и месец, откакто бе изписан от болницата, и възстановяването му напредваше дразнещо бавно, но според очакванията. Якото му някога тяло, неупражнявано толкова дълго, бе заслабнало; центърът на речта му беше засегнат и го караше да се ядосва на тромавия си език. Тъй като Лий беше единственият човек, който можеше да го разбира, Джошуа ставаше все по-зависим от нея.

В началото тя направи опит да запази броя на посещенията си до две на ден — сутрин и вечер, — но избухливостта на Джошуа я обезпокои да не би да го споходи втори удар. За да не рискува живота му, тя се премести в една от спалните за гости в разкошната мисия на Бевърли хилс. Сега, когато споменът ѝ за онази порочна нощ се бе върнал, собствената стая на Лий хранеше твърде много болезнени спомени. Така, както стояха нещата, не ѝ бе възможно да подреди чувствата си на любов, омраза и вина, затова тя ги изтласка в едно далечно ъгълче на съзнанието си и се насили да съсредоточи вниманието си върху настоящето. И върху всичките изисквания, които се бяха стоварили на плещите ѝ.

— Тъ.

Джошуа въртеше очи. По горницата на синята му копринена пижама се бе разпиляло агнешко. Тя все още не му бе простила, но не можеше да си наложи да не го жали. Цял живот бе гледала на баща си като на силен, непобедим мъж. Сега, когато някога могъщото му тяло изтляваше, когато острият му като бръснач мозък се притъпяваше и все повече губеше паметта си, той беше сърцераздирателно прочувствен.

— Знам, че искаше Шер. — Лий обра разпиляната храна с лъжичката и я скупчи в края на чинийката. — Но миналата седмица ми се обади агентът на Дона и ми каза, че тя има една песен в новия си албум, която е наистина огън. Всъщност — добави тя, като го хранеше с резенчета моркови — озаглавено е „Нещо горещо“.

— О-о да.

Като му подаде чаша с вода, тя почака, докато той се мъчеше да пийне с найлонова сламка.

— Чух песента миналата нощ и тя ще е голям хит. Ако знаех за нея преди няколко месеца, можехме да сменим името на филма и да я използваме за заглавна песен. Освен това образът на Дона като първата дама на похотта убедително си пасва с ролята на Мариса във филма... И така — привърши Лий, като попи влажните си устни със салфетка, — ще склуча сделка с дявола, но ще я накарам да подпише. — Като пренебрегна явното раздражение на Джошуа от начина, по който тя прегазваше неговите желания, Лий се усмихна окуражаващо. — И сега, след като се отдавахме дълго на работата, какво ще кажеш за малка разходка из стаята?

Тя бе наела денонощно обслужване и терапевт, който да идва веднъж на ден, и подлагаше Джошуа на интензивни серии от упражнения, които да възвърнат силата на мускулите му. Но той настояваше Лий да му помага в опитите да проходи отново.

През тези последни месеци тя изпитваше чувството, че съществува в две отделни измерения на времето и на пространството. През деня поделеше времето си да управлява „Барън студиоуз“ и да прекарва колкото е нужно с баща си. Но през нощта, когато грамадната къща утихваше, тя тъгуваше за своя разбит брак. Кошмарите, които не я бяха навестявали от години, отъмстително се бяха завърнали и я оставяха изтощена, уплашена и засрамена.

Не беше изненада, че авторите на клюкарски колонки бяха тръгнали на лов за подробности около тяхната раздяла. Според слуховете Матю спеше с половината жени в града, нещо, което не учудваше Лий. В края на краищата, даваше си сметка тя, той беше изключително чувствен мъж; не можеше да очаква от него да ергенува. Въпреки това слуховете отекваха болезнено. Повече, отколкото би могла да допусне.

Защото истината, толкова болезнена за приемане, беше, че тя все още не бе превъзмогнала Матю. И не беше сигурна, че изобщо някога ще може.

13.

Юли, 1979 година

Матю не бе очаквал, че така ще го заболи от изслушването на мотивите за развод. Добре поне, че Лий не се бе появила; не беше сигурен дали щеше да се справи, ако я видеше. Той напусна съда с изключителна потребност от компания и подкара колата към къщата на Тина и Корбет.

— Как си, скъпи? — попита го Тина, след като го прегърна.

Пронизващият ѝ поглед се спря на мършавата изпитост на бузите му, на сенките, сякаш от удари, под очите му.

Матю сви рамене:

— Малко ошашавен.

— Разводът не е лесна работа — каза като познавач Корбет.

Първият му брак бе завършил с горчиво оспорван развод. Той бе срещнал Тина, докато търсеше място, където да живее, след като бе напуснал къщата в колонията Малибу, в която бе съжителствал пет години с жена си — поразително хубава, но маниакалнодепресивна актриса. Това болезнено изпитание го бе накарало по-решително да се заеме с новия си брак и да направи всичко, щото той да е сполучлив.

— Зная, че е рано, но ми приличаш на човек, който може да удари едно питие — каза сега Корбет.

— С абсолютна сигурност няма да ми стигне едно.

— И тъй — отрони Корбет като му подаваше чаша бърбън, за който знаеше, че е предпочитан от Матю в редките случаи, когато пиеше твърд алкохол, — как вървят другите неща?

— Започваме да снимаме външните сцени на „Порочно бракосъчетание“ следващата седмица, ако времето в Сан Франсиско се задържи така.

„Порочно бракосъчетание“ беше историята на разпаднал се брак. Като повечето филми на Матю, черната комедия беше силно лична. Писането на сценария беше катарзис; сега искаше бързо да го заснеме, да го сложи в кутията, та да си гледа живота нататък.

— Работиш ужасно здраво. Смяташ ли да си вземеш отпуск, след като приключиш с този проект? — попита Корбет.

— Нямам нужда от отпуск — каза Матю. — Имам нужда да се върна към работата си и да изкарам „Окото на тигъра“ на екран.

— Няма да е лесно — отбеляза Корбет. — На първо място, ще ти трябва сътрудничество с Пентагона, а и двамата знаем, че те няма да са въодушевени от перспективата да ти помагат в правенето на антивоенен филм.

— Мога да мина и без Пентагона — възрази Матю. — И не е антивоенен. Просто показва другата страна на нещата, която нощните новини така и не разкриваха.

— Дори да оставим Вашингтон настрана, има много хора в киноиндустрията, които също не искат филмът ти да види бял свят.

— Малкият факт, че навсякъде в този град ми хлопваха вратите под носа, потъна в миналото.

— Още сме седемдесет и девета, Матю. Войната свърши едва преди четири години; остави хората да се сдобият с някаква перспектива.

— Ще им дам колкото време им е нужно. Но готов ли е „Порочно бракосъчетание“, няма да се оставя нищо да ме изхвърли отново от пистата. Работил съм над това повече от десетилетие, Корбет. Отказвам да се предам.

Корбет повдигна рамене; той знаеше кога е поставен по очи. Не беше чудно, че бракът между Матю и Лий се бе провалил: той никога не бе срещал по-безкомпромисни хора.

— Наистина се възхищавам на твърдостта ти, Матю — намеси се с усмивка Тина. — Дори ако ще предизвикваш язва на мъжа ми.

Звънецът на входната врата изпревари отговора му. Миг по-късно прислужничката се появи на прага с Лий.

— Е, мили боже! — За жена, прочута с това, че може да се справя с трудни ситуации, Тина беше очевидно обърквана. — Лий, скъпа! Каква приятна изненада!

Лий стоеше замръзнала на мястото си, втрещена в Матю, който отвърщаше на погледа ѝ без да мигне.

— Носех някои документи, които Корбет трябва да подпише. Договорът на Алисън Уейнрайт. — Неин ли беше този мек, разтреперан глас? Като откъсна очи от Матю, тя се обърна към агента.

— Знам колко нетърпелива е Алисън и когато секретарката ти каза, че тази сутрин ще работиш вкъщи, реших да ти ги оставя на минаване.

Всъщност през цялата сутрин Лий беше потисната от мисълта, че бракът ѝ с Матю е неотвратимо разбит. Тя бе дошла тук в търсене на морална подкрепа, но не беше готова да издаде тази малка тайна пред самия мъж, който я бе напуснал. Тя видя как Матю ѝ обърна гръб и напълни отново чашата си. Бърбън? В единайсет часа сутринта?

Атмосферата в стаята се сгъсти като зимна мъгла. Корбет пръв наруши напрегнатото мълчание:

— Благодаря ти, Лий. Но не трябваше да се отдалечаваш толкова от маршрута си.

— Бях наблизно; не ми струваше нищо.

— Е, Алисън със сигурност ще се зарадва на твоето усърдие.

Ново неуютно мълчание пак се възцари край тях.

— Няма що! — внезапно възкликна Тина. — Забравих доброто си възпитание. Лий, скъпа, закусвала ли си? Гуадълуп направи прекрасни сладкиши от къпини тази сутрин, може би ще ти се отвори апетита с един? Или кафе?

— Не, благодаря. Вече ядох. Джошуа отказва да си прави упражненията, ако не закусвам с него всяка сутрин, преди да тръгна за студиото.

Откакто бе получил удара, тя наричаше баща си по име; макар и все още неотвратимо привързана към него, не можеше повече да го нарича *татко*.

Като чу името на Джошуа от устата на Лий — уста, чийто вкус още помнеше, след цялото това време, — погледът на Матю стана тежък.

— Трябва да вървя. Благодаря за питието.

След това той си отиде. От къщата. От живота ѝ.

Когато се върна в кабинета си, Лий се помъчи да поработи въпреки разкъсаната си душа. Решена никой мъж повече да не я наранява, тя се закле да насочи всичките си сили към единствения аспект от своя живот, върху който все още имаше власт — „Барън студиоуз“.

Стените бяха бели и стерилни. Бяла мивка заемаше ъгъла на стаята. Единствените мебели бяха черно въртящо се столче, оранжев пластмасов сгъваем стол и високо тясно болнично легло, покрито с чист бял хартиен чаршаф. До леглото имаше алуминиев поднос, върху който лежаха комплект хирургични инструменти от неръждаваща стомана.

— Облечете това! — каза сестрата, като подаваше на Мариса мръсносиня хартиена нощница; изражението на жената беше обръгнало, отчуждено и не издаваше нито неодобрение, нито утешение. — Докторът ще е при вас веднага щом може, макар да се боя, че закъснява вече с час от графика си. Тази сутрин е истинска лудница.

И за нея не беше празничен ден, помисли Мариса, докато се събличаше. Въпреки нарежданията да се въздържа от гълтане на лекарства, тя дънеше валиум като бонбонки, но при всичко хубаво, което ѝ даваше, той можеше да мине направо за захарин.

Не че беше чак толкова разстроена от аборта. Нито пък че се безпокоеше от отзвук в печата; тя бе използвала лъжливо име и бе пристигнала в клиниката с дълга, права кафява перука, широка памучна фланелка и протрити джинси, с които приличаше на всички други момичета, нервно чакащи в отгатышната стая. Просто Мариса мразеше болката. Освен, разбира се, онази болка, която съпътстваше секса, и точно това на първо място я бе докарало до злощастиято.

Като метна дрехите на стола, тя прокара ръце по все още плоския си корем. Гърдите ѝ бяха необичайно нежни, но нямаше видими признаци за нейната бременност. Очите ѝ се преместиха към календара на стената — двадесет и пети юли. Датата отекна като далечна камбана. Внезапно Мариса си спомни, че днес е денят, през който Лий и Матю окончателно щяха да се разведат.

През съзнанието ѝ мина идея. Мисъл, толкова прелестна, че мравки полазиха по голото ѝ тяло. Имаше много работа. И много малко часове, през които да свърши работата, разсъди Мариса, като на практика нахлузи отново блузата и протритите джинси.

— Размислих — викна тя на дежурната от рецепцията, когато изхвърчаше от клиниката.

Жената, сякаш свикнала на подобно поведение, само сви рамене и изобщо не си направи труда да отговори.

Матю беше сам в своята обител — апартамент в Бевърли Уилшър, методично изпразваше нови и нови бутилки Джак Даниълс и се докопваше, за първи път в живота си до това, да се напие до козирката, до отврат. Когато бе купил бърбъна този следобед, основното заглавие в таблоида до касата в магазина за алкохол се озъби към него: „Приказния брак на хубавата Барън и гениалното момче от народа стига до своята кончина“.

— Приказка някаква — промърмори той, надигайки алкохола.

„Heartache Tonight“ на Ййгълс пророчески тръгна по радиото. Мамка му! Бутилката беше почти празна. Трябваше да се обади на румсървиса да изпратят още една горе.

— Разбита приказка, може би — реши той. — Написана от Братя Грим.

Може би трябваше да поиска да му пратят горе и жена, реши с размътено съзнание Матю. Дълга блондинка с големи гърди, нетърпелива да му угоди. Въпреки клюките в таблоидите, той не бе спал с жена след Лий. Защото проклетата истина за нещата беше, че колкото и бесен да бе на бившата си съпруга, той не можеше да си представи, че ще се люби с друга жена. Не можеше да изхвърли Лий от съзнанието си; сякаш нейният образ бе отпечатан от вътрешната страна на клепачите му, така че и да затвореше очи, пак я виждаше.

Тъкмо се канеше да вдигне телефона, когато на вратата се почука.

— Ама че скорост!

Отвори вратата и видя Мариса, облечена в права, бяла рокля, която се нагъваше леко върху гърдите ѝ. Дрехата беше смътно позната; след като помисли миг, Матю си спомни, че бе купил точно такава на Лий за последния ѝ рожден ден. Мариса държеше бутилка вино „Круг“.

— Здравей, Матю — поздрави тя и му хвърли ослепителна усмивка, която разкри всичките ѝ равни бели зъби. — Помислих си, че може да искаш малко компания.

— Дори да исках, а аз адски не искам, с абсолютна сигурност нямаше да пратя да извикат теб.

С пъргавост, на която биха завидели и най-печените продавачи на прахосмукачки, Мариса пъкна високото си бяло токче в процепа, за да предотврати затварянето на вратата.

— Не бъди толкова сигурен — разтапящо продължи тя. — В края на краищата, зетко, ти и аз имаме много-много общо.

— Имаш да взимаш! А ако намекваш за тази сутрин, аз вече не съм ти зет. Довиждане, Мариса.

Тя погледна покрай него.

— Имаш ли си компания?

— Още не.

— Добре. — Като се шмугна през полуотворената врата, тя влезе в притъмнената стая. — Къде са чашите? Никога не ме е бивало в тези работи, но... а, ето че тръгна. — Тя кимна с одобрение, когато корковата тапа отскочи с отглас на изстрел от карабина; като пренебрегна блестящия поглед на Матю, тя наля кипящото златно шампанско в две дългостволи чаши. — За свободата! — вдигна тя тост с едната от чашите.

Матю уморено поклати глава:

— Мариса, наистина не ми е до твоите изхвърляния тази вечер. Имах дълъг ден и...

— И имаш нужда от рамо, на което да поплачеш.

Тя му подаде чаша; стоеше твърде близо до него и Матю можеше да долови болезнено познатия аромат на бели рози, който Лий винаги бе харесвала. — Ужасно грешиш, че нямаме нищо общо с теб, Матю.

Той отпи голяма глътка от леденото шампанско, защото бутилката бърбън беше празна.

— Кажй поне едно общо нещо.

— И към двамата Лий и Джошуа се отнасяха отвратително. И двамата познаваме болката от измяната.

— Лий никога не ми е изменяла.

Той неохотно бе стигнал до извода, че собственото й чувство за достойнство не би й позволило да напусне един безпомощен човек, бил той неин баща, или не. Разводът беше колкото нейна, толкова и негова грешка, бе осъзнал днес той, докато седеше в съдебната зала и наблюдаваше как се разтрогват брак след брак, преди да дойде

неговият ред. Не трябваше по никакъв начин да поставя такива ултиматуми.

— Не ми казвай, че не знаеш! — възкликна тя с престорена невинност.

— Какво да знам?

Матю напълни отново чашата си, като не обърна внимание на бялата пяна, която покапа на килима.

— Че Лий спря „Окото ни тигъра“.

— Не е вярно!

Беше твърде впечатлен, за да се преструва, че сведението на Мариса не го е поразило. Той знаеше, че има съзаклатие неговата история да не се появи на екран, но никога, никога през всичките тези милион години, не бе подозирал собствената си жена. Лий напълно поддържаше проекта. Тя му го бе казвала, стотици пъти. Хиляди.

— Лий беше зад мен, през цялото време. Решението беше на правния отдел.

— По нареждане на Лий.

— Не вярвам!

— Навярно това ще изясни някои неща. — Тя се пресегна към бялата си атлазена чанта и извади къс хартия. — Ето една доверителна паметна бележка, която Уилиъм Зимърмън е пратил на Лий и в която я моли да промени решението си за изхвърлянето на „Окото на тигъра“.

Думите върху листа се замъглиха, докато той се опитваше да проникне в смисъла им.

— Откъде, по дяволите, взе това?

Тя го озари с усмивка на смъртоносна сирена.

— Никога не издавам източниците си. Но не е подправен документ, ако си мислиш такова нещо. Можеш да попиташ Лий сам.

— Сигурно точно това ще направя.

— Добре. Наистина трябваше да се очаква, Матю. Лий никога няма да тръгне против Джошуа. Не и след всичко, което са делили. За твоя зла участ — и за зла участ на проекта ти — тяхната връзка винаги е била къде-къде по-интимна, отколкото някой би предположил.

— Сега пък за какво, по дяволите, говориш?

Яркозелените ѝ очи го гледаха с клиничната безпристрастност на лекар, който се кани да раздруса с истината за възрастен пациент, болен от рак.

— Говоря за това, колко различни *начини* има да се обичат баща и дъщеря.

Твърде явното предположение увисна смъртоносно във въздуха. Матю си напомни, че Мариса винаги е завиждала на Лий. През годините тя бе проявила пубертетско съперничество, което граничеше с фикс идея. Това си беше просто още един пример за ненавистта на Мариса към сестра ѝ.

— Ти си болна!

— О, една от сестрите Барън е болна, дотук добре. Но не съм аз. — Тя потопи пръст в шампанското, после опипа очертанията на непреклонните му устни. — Една нощ, когато бях на около девет, чух майка си и баща си да се карат. Те крещяха, нещо, което не се бе случвало в нашето изрядно, вежливо домакинство. Като любопитно по рождение дете, аз пропъльзах по стълбите надолу. Баща ми искаше развод, за да се ожени за някаква мръсница, която чукаше. Точно тогава мама, естествено нетръпнеща от желание да предаде върховната си позиция в обществото на Бевърли хилс като мисис Джошуа Барън, заплаши да разкрие малката тайна на татко. Че чука *собствената* си дъщеря. — Тя му хвърли още една засрамена котешка усмивка. — Повярвай ми, Матю, въпросната дъщеря не беше истински твоя.

— Защо трябва да повярвам на всичко, което ми разправяш? Освен това Лий беше девствена.

Мариса се изсмя на това — студен, жесток звук, който се заби в душата му.

— Божичко, ти си наивен, а, скъпи? — изчурулика тя, като плъзгаше пръста си надолу по бузата му; един мускул се вкамени под възглавничката на пръста ѝ. — Всяко момиче може да се оправи с това; нямаш си представа колко пъти съм се възраждала като девица.

Не го вярваше. Въпреки онова, което чувстваше по отношение на раздвояването на Лий, той винаги я бе смятал за единственото чисто и красиво нещо в живота си.

— Само помисли! — предложи тя. — Помисли си за всички онези пъти, когато Джошуа е поглеждал Лий по начин, който е всичко друго, но не и бащински. Спомни си как те пренебрегваше всеки път, когато татко си мръднеше малкото пръстче! И как остана с него, дори след като разбра, че той е организирал арестуването ти... О, да — продължи тя под острия му поглед; от всяка нейна дума се изцеждаше

мъст, — и за това знам всичко. Аз съм умно момиче, Матю. Трябваше да съм такава, за да оцелея. Ето още нещо общо, което имаме. — Устните ѝ бяха на шепот разстояние от неговите; дъхът ѝ облъхваше лицето му; уханието на бели рози проникваше в главата му като наркотик. — Аз се постарях да знам всичко за всекиго и знам, че Лий и възлюбеният ѝ татко са спали заедно години.

Мариса подиграваше Матю с интимни подробности от сексуалните навици на баща си, с неприличната за една дъщеря отзивчивост на Лий.

— Какво си мислиш, че правят сега — попита тя, — заключени далеч, сами в онази мисия на Бевърли хилс? Каква физикална терапия, смяташ, че дава сега твоята скъпоценна Лий на Джошуа, дори докато ние с теб си говорим?

Опустошителната представа за Лий в прегръдките на баща ѝ през същата нощ, след като разводът им бе станал окончателен, беше повече, отколкото опитият от алкохол мозък на Матю можеше да поеме. Той замахна слепешката и за първи път в живота си удари жена.

— Кучка!

Мариса веднага му го върна:

— Копеле!

Тя започна свирепо да го напада, дращеше с нокти бузите му, ухапа ръката му, когато той се опита да я отблъсне.

— Върви по дяволите! — изрева той, като успя да хване двете ѝ ръце зад гърба ѝ; чашата ѝ с шампанско падна на пода и остана да лежи там незабелязана.

— Върви при дяволите в пъкъла!

— Ти си бесен само защото твоята прелестна женица обича да се чука с баща си повече, отколкото с теб! — изстреля в отговор Мариса; раменете я боляха, ушите ѝ пищяха от силата на дланта му, а убийственият плам в очите му я подмокряше между бедрата. — Какво има, Матю, не се ли справяш в леглото? Не го ли вдигаш? Затова ли накрая Лий избра татко?

В отговор той я дръпна към себе си и Мариса изпита ободрителна скомина, която никога не бе изпитвала. Усети набъбналия му пенис на корема си. Той освободи ръцете ѝ и тя завря пръсти в косите му, като държеше главата му, и го целуна. Дълбока, задушевна целувка, която разпиля и последните следи от упорството му.

Парфюмът ѝ го смущаваше, дори когато тялото му, толкова дълго отритвано, се поддаде на еротичните ѝ, съблазнителни движения.

— Проклинам те! — изсъска той, като я свали грубо на пода, — проклинам те, че ми измени!

Мариса беше като разгонено животно; влага като топъл мед течеше между краката ѝ, всяка поразка на тялото ѝ беше болезнено чувствена — хиляда, милион жадни устици. Като дръпна ципа на панталоните му, тя се вцепи в него и притисна с длан члена му.

Матю повдигна бялата ѝ шифонена пола и я разкрачи. Срамните ѝ устни бяха тъмнорозови и проблясваха от влага. Той обичаше вкуса на Лий — топъл вкус на морска мида, който винаги му бе напомнял за първия път, когато се любиха на плажа. Обичаше мекотата на космиците ѝ, като сребриста коприна върху устните му, но Джошуа го бе изпреварил. *Докосвайки. Взимайки.*

— Боже мой, аз ти вярвах! — изрида той. — Ти беше единствената! — Когато я прониза, Мариса извика победоносно и вдигна крака от килима, за да посрещне гневните му тласъци. — *Единствената.*

Той блъскаше отзивчивото ѝ тяло и когато изригна в мощен и безрадостен оргазъм, Матю мислеше само за едно: че наказва Лий.

14.

Джошуа Барън беше мъртъв.

„Нюзуик“ нарече това отминаване на епоха. На корицата на „Таймс“ пишеше: „Кралят е мъртъв“. „Холивуд рипортър“, след като обявяваше, че „Барън студиоуз“ загуби своя коронован принц, отпечатваше снимка на Мариса, която се хвърля върху отрупания с цветя ковчег. Снимката беше избрана от телевизията и обиколи света; точно такава бе и намерението на Мариса, когато замисли драматичното каскадъорство. Всеки, който най-малкото се домогваше да е нещо в този град, се бе появил на погребението: както писа „Варайъти“, медийното събитие на годината.

Отец Тимъти О’Баниън трябваше да надвиква кръжащите хеликоптери. *Земя при земята, пепел при пепелта, прах при прахта; в пълна и неизблема надежда за Възкресение във вечен живот.*

Той поръси светена вода от златен потир върху блестящия ебонитов ковчег. Слънцето, което надничаше иззад белия мраморен ангел — вечния пазител на Сигни Барън, заслепи за миг Лий, когато пристъпи напред, за да получи шепя пръст от свещеника.

Като гледаше право напред, тя хвърли калта в гроба. Когато чу как малките буци заудряха капака на бащиния ѝ ковчег, се отдръпна. От сладникавия аромат на парникови цветя ѝ се повдигаше.

Лий бе очаквала този ден от месеци, но шокът все пак я вцепени. По време на речта за мъртвия, думите на свещеника бръмчаха край ушите ѝ, неразбираеми като жуженето на рояк разгневени пчели. Нежен припев с *Амин* обяви края на погребалната церемония. Лий почти не чуваше съболезнованията, които ѝ отправяха.

— Лий — докосна я Корбет по рамото, — лимузината чака.

Тя вдигна глава и се учуди, че всички освен Тина, Корбет и Ким са се изнизали. Мариса вече беше в лимузината и се опитваше да се държи, както биха я харесали репортерите.

— Искам да остана за миг сама, ако нямате нищо против.

— Разбира се — кимна Тина. — Ще те изчакаме в колата.

Дълго и умислено Лий гледа към спуснатия ковчег.

— Искам да ти простя — прошепна тя. — Понякога ми се струваше дори, че съм ти простила. — Тя си пое дълбоко и треперливо дъх. — Проблемът е, че не съм сигурна дали някога ще мога да простя на себе си.

С глава, наведена от болка и вина, Лий се извърна.

Матю стоеше на склона на един хълм и оглеждаше лобното място на Джошуа във „Форист лон“. Той виждаше стройната, скръбна жена, облечена в плътно черно, и чувстваше, че съществува някаква черна дупка, където сърцето му е свикнало да пребивава.

Мариса стоеше права, бузите ѝ горяха:

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че нямам дял от „Барън студиоуз“? Дали шибаният негодник искаше или не; аз все пак бях негова дъщеря. Имам право на половината!

Айра Фрийдмън, адвокатът на Джошуа, примига при този език на Мариса. Бяха минали два дена от погребението и той бе работил извънредно, за да подготви прочитането на завещанието на Джошуа.

— Джошуа е оставил писмо, което обяснява всичко това. Писмо, което ме помоли да прочета пред всички събрани днес.

— Това ще е, мамка му, по-добре от нищо! — изръмжа Мариса и се хвърли обратно на стола си.

Вцепенена тишина надвисна над стаята, след като Фрийдмън прочете краткото писмо на Джошуа, в което той разкриваше, че е бил в Гърция, когато жена му е забременяла с второто си дете. Сигни бе отказала да разкрие името на истинския баща. И бе приела липсата на бащини чувства у Джошуа от самото начало.

— *И тъй като аз благородно дадох на момичето, известно като Мариса Барън, своето име — приключи Фрийдмън — и ѝ осигурих скъпо отглеждане и щедър доход, и смятам, че съм свалил от себе си всички морални задължения, които мога да имам към дъщерята на съпругата си. Ето защо, в съгласие с договора, между мен и съпругата ми пред свидетелството на моя адвокат, Мариса Барън няма право на повече пари или собственост от моето имение.* — Той се намръщи, като навиваше писмото. — Съжалявам, мис Барън.

— О, ще съжалявате тепърва! — изригна Мариса. — Всички ще съжалявате!

С ненавист към Джошуа, който ѝ нанасяше удар изотвъд гроба, Мариса побягна от стаята, като тръшна вратата след себе си.

— Не мога да повярвам! — Лий седеше смаяна, втръчена в документите, които и подаваше Айра Фрийдмън. — Не стига, че Мариса не била дъщеря на Джошуа, ами сега ми казваш и че Брендън Фаръдей притежава двайсет и четири процента от „Барън студиоуз“. Но то винаги е било частна собственост!

— Беше собственост на баща ти, който имаше правото да прави с него каквото поиска. И съответно — каза той — е дал двайсет и четири процента от него на Фаръдей като акционер.

Всички късчета от странното поведение на баща ѝ по отношение на финансите в „Барън студиоуз“ си идваха по местата. Случваше се Лий да кръстосва стаята по цели ноци, обезпокоена, че може да им се наложи да обявят банкрут. Но всеки път Джошуа се появяваше в критичния момент, точно като кавалерията в онези уестърни, които „Барън студиоуз“ правеше през петдесетте. Сега, когато знаеше откъде са идвали парите, нещо не вървеше да си представи Брендън Фаръдей с бяла шапка.

— И колко казваш, притежава Кейт Фарел?

— Три процента.

— Дори не допусках, че е още жива — измърмори Лий, като се опитваше да си припомни на колко ли години е бившата актриса.

Преди петдесет години Кейт Фарел беше голяма звезда. Тя излъчваше секс от всяка своя фибра и беше способна да предизвика изумителен спектър от емоции почти само като извиеше вежда или свиеше устни. Уолтър Барън я бе открил да свири на пиано в отдела за съпътстваща музика на „Нюбърис“, и щом я бе зърнал, веднага бе разпознал златната мина. Той мигновено бе подписал неин дългосрочен договор с „Барън студиоуз“. Като играеше половинки на такива разнородни таланти като Валентино и Чарли Чаплин, звездата ѝ се извиси като ослепителна комета, особено след като рекламният отдел на студиото хитро смени рожденото място в биографията ѝ от Мейн на Джорджия и започна да я нарича Жената-Вамп от Савана.

От 1920 година „Барън студиоуз“ ѝ плащаше повече от три хиляди долара на седмица, главозамайваща заплата по онова време. Това беше една от причините, предположиха много холивудски шегобийци, за предложението на Уолтър Барън; вечно отчаяно търсещ пари, за да удържи студиото на повърхността, като се ожени за най-голямата си звезда, той запази парите ѝ в семейството.

Въпреки непостижимия успех в бизнеса, Уолтър и Кейт Барън разбраха, че бракът е по-трудно съдружие. Те се развеدهа на върха на нейната слава и тъй като главата на студиото не можеше да си позволи паричното обезщетение, което адвокатите ѝ изискваха, сделката бе сключена срещу процент от студиото, където Кейт продължи да работи и да разбунва пристрастията на публиката.

После, на 6 октомври 1927 година, звездата на Кейт се сгромоляса на земята. В един театър на Бродуей, на три хиляди и петстотин километра от мястото, на което Кейт играеше като мим Ана Каренина, на една звукова сцена на „Барън студиоуз“, публиката гледаше Ал Джоулсън^[1] в „Певецът на джаз“ и харесваше това, което чуваше. Мигновеният успех на първия говорещ филм беляза края на една епоха. Не само че резкият новоанглийски акцент на Кейт не беше подходящ за жена-вамп от Савана, Джорджия, но и гласът ѝ беше твърде висок, за да оцелее при бурно изпълнение на някоя сцена с тогавашните допотопни микрофони. Тя се оттегли и ставаше все по-затворена от година на година.

— И така — размисли се Лий, — щом Фаръдей притежава двайсет и четири, а Кейт — три процента, на мен ми остават седемдесет и три.

— Повечето — съгласи се Фрийдмън.

Нямаше какво да се споменава Мариса, въпреки че бесният ѝ гняв още се стелеше из стаята като тъмно, влажно одеяло.

— Господи, Кейт Фарел! — възкликна Ким. — Мислех, че е мъртва.

Беше седмица след събирането в адвокатския бункер и загрижена за чезнещото тегло на Лий, Ким я бе поканила на вечеря.

Лий сви рамене, побутвайки недокоснатите зеленчуци, препържени в горещо олио.

— И аз. Никой не я е виждал от години. Проверих в счетоводството; пращат тримесечните ѝ чекове на нейните адвокати в Сан Франсиско.

— Значи живее в района на Залива. Освен ако не е наистина мъртва и нейните адвокати не вършат злоупотреба с името ѝ и не трупат парите ѝ на свои сметки. Хей — настоя Ким, когато Лий се засмя, за първи път от месеци насам, — не е толкова невероятно! Ами че буквално завчера, докато си правех косата, чух най-изумителната история за адвокатите на имението на Бени Тод... Нали го знаеш, онзи деветдесетгодишен характерен актьор, който се ожени за шестнайсетгодишната дъщеря на домашната си прислужница? Е, както и да е...

След като Ким сподели страхотния, сочен къс клюка, Лий усети как най-сетне веригите около сърцето ѝ леко се разхлабиха. Всичко щеше да е наред. Тя щеше да е наред.

Брендън Фаръдей лежеше край басейна си и лениво разлистваше пощата. Едно писмо привлече вниманието му. Беше от Марк Лонгуорт, синът на Рийс Лонгуорт, адвокатът на Сигни Барън. Той самият бе умрял от сърдечен удар миналия месец.

В писмото младият Лонгуорт обясняваше, че докато разчиствал папките на баща си, открил запечатан плик, заедно с писмо до Рийс, което нареждало на адвоката да изпрати писмото до Брендън Фаръдей в деня, в който умре Сигни Барън. Лонгуорт нямал представа защо нареждането на Сигни Барън не било изпълнено и се чувствал задължен да изпрати писмото на законния му притежател.

Когато отвори залепения плик, цял поток от спомени нахлуха в съзнанието му. Той срещна Сигни на една от забавите на Роко Минети и макар да знаеше, че престъпният бос беше спал с жената на Джошуа Барън, не можеше да проумее какво го е привлякло. Докато Сигни буквално не го нападна на пода на сибирската баня на Роко. Слисан от такава неутолима страст, която избиваше под онази хладна, елегантна външност, Брендън налага въдицата. Увлечението им си беше опасно безразсъдство: те се любеха в нейната розово-златиста баня, докато долу течеше едно от знаменитите увеселения на Барън; в ролс-ройса Силвър клауд, паркиран на Мълхоланд драйв; на черния кожен диван в

неговата съблекалня в „Барън студиоуз“. Беше време на безумие и ако Брендън беше, както неведнъж му повтаряше Сигни, като наркотик, който се влива във вените ѝ, той самият не беше по-малко пристрастен. От време на време те се разделяха, само и само за да се съберат отново със сила, по-могъща от преди.

Кръвта на Фаръдей се смръзна, когато прочете писмото. Прочете го пак. И пак. Но написаното с четливия наклонен почерк не се променяше. Мариса не беше дъщеря на Джошуа Барън, а негова. Фаръдей не усещаше бодването на закъснели бащински чувства, но схващаше, че съдбата му дава днес изключително силна карта. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да изчисли как (и кога) да я отиграе.

Кой беше той, бащата, който я бе създал, а после я бе захвърлил, без дори да се обърне да погледне? Беше ли някой от киноиндустрията? Актьор, режисьор, може би дори агент? Познаваше ли го? Знаеше ли той, че има дъщеря? Знаеше ли, че тя е негова дъщеря?

Част от Мариса беше доволна, че не е дете на Джошуа Барън. Тя бе мразила негодника през целия си живот и би трябвало да изпита облекчение, че не е негова плът и кръв. Но после си помисли за Лий. И как, поради една случайност в зачатията, сестра ѝ току-що бе получила бизнес за милиони.

Докато тя не бе получила нищо. Нищичко. *Нула.*

Мариса стоеше пред огледалото в съблекалнята, взряна в собствените си искрящи от гняв очи, и се закле да си отмъсти.

[1] Ал Джоулсън (1886–1950) — бял певец, който, като мнозина изпълнители на джаз и попмузика по онова време, боядисвал лицето си черно, за да имитира негрите. Известен е с участието си в първия звуков филм „Певецът на джаз“ (1927). — Б.пр. ↑

15.

— Трябва да си полудяла!

Тина зяпна Лий, сякаш току-що ѝ бе поникнала втора глава. Бяха изминали само три седмици от смъртта на Джошуа и макар да изглеждаше, че Лий се държи доста добре, това последно хрумване показваше, че навярно още е в състояние на потрес.

— Трябва да го направя — натърти Лий.

Те бяха в сутерена на имението в Бевърли хилс и с бележници в ръце описваха обзавеждането. Когато за първи път реши да продаде дома, в който бе отраснала, Лий очакваше да изпита болка от загубата. Вместо това, когато и да погледнеше синьо-златистия плакат на Тина, опънат върху вълнообразната шир на ливадата, тя усещаше само облекчение.

Може би като се освободеше от къщата, която бе таила тайния ѝ грях толкова много години, щеше да се освободи от демоните, които изтезаваха духа ѝ почти всяка нощ.

— Ще направиш една от най-големите грешки в живота си, ако подариш стоката на Мариса — предупреди Тина.

— И Айра Фрийдмън казва същото. — Лий вдигна от една масичка ваза от Севр. — Как ти се струва? За съхранение? Или да я хвърля в купчината, която остава?

— За съхранение: твърде ценна е, за да я подмяташ. И ако се върнем на онова, което обсъждахме, преди да смениш темата, макар по принцип да недолюбвам адвокатите, Айра Фрийдмън е разумен. Мила, разбирам, може да изпитваш някаква вина, че наследяваш студиото, но Мариса не умира от глад. Както знаеш, откакто снима филми за „Барън студиоуз“, тя натрупа голямо благосъстояние.

— Знам — въздъхна Лий. — Но на нея ѝ бе отказано толкова много. Когато беше малка, тя буквално се въртеше на главата си всеки път, когато Джошуа се прибираше, като безуспешно се опитваше да привлече вниманието му. Докато аз нямаше защо да правя каквото и да било.

— Това не е съвсем вярно — почувства се задължена да отбележи Тина. — Ти си образцова дъщеря: умна, жизнена, здраво работеща, отговорна...

И сексуално под ръка, прехвъркна през ума на Лий, и тя почувства как вече познатият облак на вината я покрива отново. Какво ли щеше да каже Тина, ако узнаеше истината?

— По твоите думи излиза, че се правя на скаутка — възрази меко тя. — Това, което искам да подчертая, е, че Мариса е търсила любов през целия си живот и винаги е свършвала с избити зъби. Искам също да се помъча да ѝ подам ръка. Освен това сега, когато Джошуа не е жив да застане между нас, има някаква възможност аз и Мариса да станем най-последни приятелки.

— Е, все още смятам, че правиш огромна грешка — повтори Тина. — Но това си е твоят живот. Твоето студио.

Лий бе прекарала целия си живот, без много да се вглежда в недоброжелателността на по-малката си сестра, и Тина знаеше, че каквото и да каже сега, това няма да промени нищо и на йота. Просто беше от лошо по-лошо, помисли си по-възрастната жена. Тя провери инвентаризирането и ѝ се искаше Сигни да бе избягала с Марисиния баща, който и да беше, преди да се бе родило момичето. По този начин на всекиго биха били спестени доста скърби.

— И само смъртта ще ни раздели.

Матю промълви своята сватбена клетва с всичкото въодушевление на осъден, поел към бесилката. Точно така и гледаше на своето положение.

Той бе поразен, когато Мариса се бе появила в новия му апартамент в Уилшър с новината, че е бременна. Първия път в живота си, когато загърби предпазването, и ей го, на месеци от бащинството.

Той прекара дълга, безсънна нощ, през която си спомняше своето мъчително минало, детските подигравки и насмешки, които узаконяваха неговата незаконороденост. Неспособен да остави детето си да расте с такова петно, Матю неохотно се бе съгласил на брак. Това беше, каза си той, единственият му избор.

Матю лежеше по гръб до новата си жена в тяхната хотелска стая в Рино, като по всякакъв начин се мъчеше да не я докосне, и му се

искаше неговото бебе да бе в утробата на Лий.

Дори да искаше, Лий не би могла да не види снимката на Матю и Мариса, как напускат параклиса на Рино. Когато включи телевизора по средата на вечерните новини в очакване да зърне доверителното присъствие на Уолтър Кронкайт в неговото удобно кресло, Лий беше потресена, като вместо това на екрана се появи снимка от сватбата на сестра ѝ и бившия ѝ съпруг. Сцената събуди в съзнанието ѝ спомен. Спомен за друга сватбена фотография. По-ранната снимка беше измама; тази за нещастие беше твърде реална.

Защо Мариса не бе казала нищо? Лий я бе повикала преди два дена с новината, че ѝ дава значителен пай — двайсет и пет процента — от собствеността на „Барън студиоуз“. По време на разговора Мариса беше като в екстаз и припомни на Лий времената, когато тя угаждаше на ненаситния апетит на Мариса към всичко нейно.

Когато Мариса беше на шест, тя бе откраднала надуваем тигър от леглото на Лий; на единайсет — туба червило и кристален спрей, пълен с „Мис Диор“. Около тринайсетия си рожден ден тя се отрака да заема дрехи; на петнайсет само с шофьорската си книжка тя бе натоварила свои приятелчета за едно кръгче с ягуара на Лий. След произшествието бяха нужни две хиляди и петстотин долара и три седмици, за да се оправи отново колата.

Лий винаги бе гледала през пръсти на постъпките на Мариса. Но как бе могла да недогледа, че собствената ѝ сестра ѝ отнема единствения мъж, когото някога бе обичала!

Матю стоеше в средата на стаята, взрян в Мариса, която се бе проснала на леглото. Полупразна бутилка бял ром стоеше на тоалетната масичка до чаша със следи от червило по ръба. Мариса беше облечена с черната атлазена нощница, която носеше тази сутрин, когато той бе напуснал къщата за среща със своя banker. След това бе обядвал с Тина и Корбет, после присъства на събрание на съседите, които се опитваха да опазят брега от посегателствата на промишленото развитие.

— Какво, по дяволите, трябва да направя? Да те заключа на тавана и да поставя пазач на вратата?

Мариса го погледна в отговор.

— Ако си стоеше вкъщи, може би нямаше да имам нужда от пиене. Ти ме пренебрегваш от деня, през който се оженихме.

— Не съм те пренебрегвал — натърти Матю. — Опитвах се да намеря начин филмът ми да бъде продуциран.

— Докато аз откачам тука да седя и да не знам какво да правя по цял ден.

Той се бе опитал да извлече най-доброто от гадната ситуация. След като се върнаха от Рино, Матю бе решен да не прави същите грешки със своето дете, които Джошуа бе правил с Мариса. Той нямаше да е баща само по име. Искаше бебето от първия ден на раждането си да усети, че се е родило в истинско семейство. Нещо, което и той, и Мариса не бяха изпитали.

С такова съзнание Матю се бе опитал да се отнася към Мариса ако не със страст, то поне с уважение. За зла участ нарастващите изисквания на жена му за внимание напомняха на Матю за опит да улови малките топчета живак, разпилени от счупен термометър. Тъкмо когато си мислиш, че си ги хванал, те се изплъзват недосегаеми. Малко по малко той бе започнал да открива, че животът с такава егоцентрична жена беше брак, сключен в ада.

— Докторът ти каза, че не бива да пиеш.

Той изля остатъка от рома в клекалото на близката тоалетна.

— Хей, тъкмо купих бутилката!

— Не е добре за бебето.

— Бебето, бебето! — подигра се Мариса. — Исусе Христе, само това чувам! Защо за разнообразие не престанеш да мислиш за това проклето хлапе и не помислиш за мен? — Тя го наблюдаваше как си взима чиста риза от чекмеджето на гардероба. — А сега какво правиш?

— Трябва да изляза. Прибрах се вкъщи само за да видя как си и да се преоблека.

— Къде отиваш?

— Имам среща; ако имаш нужда от мен, ще бъда в Уилшър.

— Винаги казваш, че си на среща. Но в действителност отново спиш с Лий, нали?

— Не ставай смешна! Не съм виждал сестра ти от месеци.

— Полусестра ми — поправи го тя горчиво. — И ако си тръгнеш сега, няма да чуеш голямата ми изненада.

— Каква?

Той погледна часовника си. Ако не тръгнеше скоро, щеше да закъснее.

— Повериха ми нова роля в романтичен трилър — обяви Мариса с широка, развълнувана усмивка. — Казва се „Опасни страсти“ и аз играя библиотекарка, която е въввлечена в шпионска лудория. Престъпникът, преследван от ЦРУ и очарован от героя през целия филм, ме бие и едва не ме изнасилва. Кристофър Бърк ще режисира.

— Е, това със сигурност ще те подбуди да си стъпиш на краката, след като се роди бебето.

Матю изпита неясно усещане на жалост към Мариса. Как ли щеше да се чувства, ако трябваше да не работи месеци наред? Как ли щеше да се чувства, ако бе принуден да се заседава вкъщи и по цял ден да гледа сапунени опери и телевизионни състезания? Щеше, каза си той с жестока откровеност, да започне да полудява.

— Не след — поправи го тя. — Преди. Започваме снимките другата седмица. Ще е истинска разсипия: Венеция, Рим, Париж, Милано, Шри Ланка...

— Я почакай, по дяволите! — Той спря да си избира вратовръзка. — Не можеш да правиш такъв филм! Не сега!

— Защо не?

— Мамка му — стара, Мариса, в случай че си забравила, ти си бременна! Не можеш да се тътриш по целия свят. Особено с Бърк, който смята филмите за някакви проклети рицарски турнири. Ако не нещо друго, как мислиш, колко секси ще изглеждаш, подтичвайки из Рим в майчинска рокля?

— Бърк вече е помислил за това; дизайнерът разработва корсет, който ще скрие всичко.

— Ами отдихът? Снимането на разни места си е и без туй трудно, а това направо звучи като абсолютен кошмар.

— Няма да ме спреш да направя този филм, Матю. Освен това — каза тя заплашително — помисли само каква веселба може да падне с лайняната ми сестра, докато ме няма в града.

Това беше вече много.

— Казах ти — продума той, докато сваляше старата си риза и навличаше новата, — не съм виждал Лий от месеци. Не съм и помислял за нея от месеци.

— Ако повярвам на това — отрони Мариса, — ти и аз май имаме нещо за обсъждане. Но и двамата знаем, че докато ще съм тук сама да зяпам Бари Джеймс по телевизията, ти ще чукаш до умопобъркване Лий.

— Исусе Христе, ама ти наистина си болна! Не се главоболи да ме изчакваш, ще закъснея.

— Че какво е новото тогава? — изкрещя тя след него; после грабна телефона: — Той си замина — пошушна тя в слушалката. — Бързо идвай! И донеси малко ром! Май съм изпила всичко.

Матю седеше в ресторанта срещу мъжа, който държеше бъдещето му в свои ръце.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той на своя сътрапезник. — Малко семейно затруднение. — Насили се да се ухили, макар че никак не му беше до това. — Знаете как са бременните жени...

Халил Ал-Таджир изучаваше мъжа, който бе обрекъл за толкова много години сърцето на Лий.

— Тъй като никога не ми се е случвало да бъда бъдещ баща, боя се, че не мога да знам от първа ръка, макар да съм чувал приказки за рязка смяна на настроенията и за странни желаниа.

— Това е само част от нещата.

— Извинете моето любопитство, но не бяхте ли женен някога за сестрата на сегашната си жена? За прелестната Лий Барън?

Дори името ѝ можеше да накара сърцето му да заекне:

— Да, Лий и аз бяхме женени.

Халил му хвърли дълъг, бездънен поглед:

— Някои мъже са двойно благословени — каза той накрая. — А сега, разкажете ми за този ваш сценарий, „Окото на тигъра“. Чувам, че е много противоречив.

— О, господи, това беше добре!

Мариса се бе задъхала и кожата ѝ блестеше със смътния гланц на потта. Спалнята излъчваше животински мирис на неспиращ секс.

— И теб си те бива за отколе бременна дама — промърмори Джеф и ухапа твърдото ѝ кафяво зърно; когато я гризна здраво, Мариса зави.

Джеф се питаше как би реагирал Матю, ако знаеше, че той друга жена му. След като актьорската му кариера се застопори, преди изобщо да се е отлепяла от земята, Джеф се наслаждаваше на това тържество над стария приятел, който бе достигнал такъв ревностен връх на успеха. Навярно следващия път трябваше да донесе полароида си, размисли се той. Да щракне няколко сладки кадърчета за семейния албум на Матю.

— Нова игра! — реши той и напусна леглото за да вземе четири копринени шалчета Хермес от гардероба ѝ; после светкавично я овърза като орел с разперени крила, през корема. — Ти си хубава робиня — каза той, — пленена на Островите на подправките.

Той измъкна кожения си колан от панталоните, метнати на един близък стол, и я уви още веднъж през кълките.

— Оу!

— Млъквай, слугиньо! Аз съм капитанът на този кораб за роби — каза той и прокара пръсти по червената подутина. — При всяко пътешествие си подбирям по една жена, която да обуча на правилно обслужване.

Ръцете му, които милваха разпнатата ѝ плът, ѝ причиняваха болка.

— Няма да се подчиня никога! — влезе тя в тона на тази последна игра. — По-добре да умра!

— Това би било направо прахосване на една хубава катеричка. — Той преметна колана отново, този път през горната част на бедрата ѝ, и Мариса усети приятно гъделичкане между краката си. — Не, смятам да те пречупя со кротце и со благо.

Докато се извиваше под него, преструвайки се, че му устоява, Мариса се надяваше съпругът ѝ да не се връща дълго-дълго.

Шри Ланка беше на цял свят разстояние, земя на древни мистерии. Древните арабски мореплаватели познавали подобния на

сълза остров, който се подава до сушата на Индия, като Серендип и един британски писател от осемнайсети век, като я описвал като земя на неочаквани наслади, изковал думата серендипство^[1]. За китайците Шри Ланка е била известна като Острова на скъпоценностите, като отпратката е била към природните съкровища от скъпоценни камъни: рубини, котешки очи, сапфири с размерите на яйце на птица орехче. В хиндуистките епоси името означавало Земя на блясъка.

Загадъчният остров, наметнат със сивкаво-синя мъгла и със старини, беше място на сценична слава и погребани древни градове, родина на увити в сарита красиви жени и на монаси с шафронови роби. Но за Мариса страната, преди това позната като Цейлон, беше мусони, почти непроходими плетеници от лозя, сенки за изнемогналите от жегата, пияници и прогизнал, безпощаден мирис на разпад, когато стоварени трупи и мъртви дървета гниеха във влагата под краката.

Тя яздеше вече часове един от вездесъщите тукашни слонове, докато Кристофър Бърк, като демонстрираше обичайния си перфекционизъм, се мъчеше да улови сцената в целия ѝ блясък, преди да изчезне дневната светлина. Роклята, скроена така, че да не се забелязва бременността ѝ, достатъчно я пристягаше, за да бъде определена като тежка ризница. Тя страдаше от гърчове цялата сутрин и дори прясното кокосово мляко, за което техният местен водач я уверяваше, че ще оправи разстроения ѝ стомах не бе помогнало.

Беше късен следобед и Мариса яздеше животното от часове, когато усети нещо влажно и топло между бедрата си. Като повдигна полата си, тя видя тъмночервената струя бавно да се стича по бедрото ѝ.

— О, боже мой! — извика тя с глас, нацърбен от паника. — Ще кървя до смърт в шибаната джунгла!

— Съжалявам.

Матю стоеше на прага със същото безразлично изражение, което бе виждала винаги.

Мариса беше превозена с ландроувър до столицата Коломбо, но не си спомняше почти нищо от пътуването.

— Ти ме предупреди, че филмът ще е твърде напрегнат. Така че сега трябва да тръснеш: *нали ти казах!* Сигурно си страшно самодоволен.

Странно как смъртта на едно дете променяше толкова много неща. Не, Матю не се беше влюбил внезапно в жена си, когато чу за нейното злощастие, но жалеше за загубата на живота, който бяха създали заедно. И колкото и бесен да беше спрямо Мариса, че бе подложила нероденото им бебе на риск, той неочаквано усещаше и малко жал, че това ѝ е минало през главата.

Той прекоси болничната стая и застана до леглото. Инстинкти, по-стари от времето, го накараха да отметне влажната ѝ коса от челото.

— Едва ли думата е самодоволен — смирено промълви той. — Как си?

— Зле като в ада. Кога ще ме изпишат от това шибано място?

— След ден-два. Изгубила си много кръв; докторът иска да те държи под око.

Мариса се сгърчи, когато видя голям паяк да пълзи по стената в търсене на насекоми.

— Мразя всичко тук! Искам да си ходя вкъщи. Веднага!

Гласът ѝ беше на ръба на истерията. Матю си напомни, че тя е минала през мъчително изпитание и заслужава грижовно обслужване.

— Не виждам нищо лошо в това да те преместят в хотела — реши той. — Можем да наемем болногледачка да стои с теб, докато възстановиш силите си за отпътуване.

— Това съвсем сигурно няма да е много скоро.

— Веднага щом Бърк ми звънна, говорих с Лий. Тя ще чартира самолет, за да те закара обратно в Лос Анджелис.

Познатата ревност подаде грозната си зелена глава.

— Интересно как така Лий е първият човек, на когото си се обадил!

Матю мигновено разпозна тона. Беше ниското, далечно боботене, което издаваше вулкан, преди да изригне.

— Правиш този филм за „Барън студиоуз“; Лий е шефът на студиото.

— Колко мило от твоя страна, че ми го напомняш — изсъска Мариса. — Нека не забравяме и как тя си проби път към тези директорски кабинети... като чукаше баща си.

Вместо да почувства пълзящата болка, която някога тези думи бяха предизвикали у него, Матю просто въздъхна уморено. Тази сцена беше толкова позната, че можеше да я изиграе и насън. Мариса аха-аха да заплаче, и той реши, че това подчертано говореше за нейните пренастройващи се сили: тя можеше да пострада от опасна беда насред джунглата и все пак да извлече достатъчно енергия за едно буреносно избухване.

— Нека не започваме отново! — предложи меко той. — Имаш нужда от отдих.

— Имам нужда от друго: да стана равна на тази пачавра веднъж завинаги! — взриви се Мариса, хубавото ѝ лице се сгърчи от ненавист. — Смятах, че съм го постигнала, когато те отнех от нея, но не, за минута да съм извън града, и вие сте отново заедно в леглото и ми се смеете.

— Това е нелепо! Първо на първо, ти не си отнела никого на никого. Лий и аз бяхме разведени, когато се оженихме с теб.

— Но ти я обичаше. Нали, Матю? Въпреки всичко, въпреки че тя избра да остане с най-големия ти враг, ти не можа да я изтръгнеш от съзнанието си. Смяташ ли, че не знаех? — озъби се Мариса. — Защо, по дяволите, мислиш, че си купих рокля точно като нейната и носех парфюма ѝ през нощта след развода ви? Защото знаех, че онова, което искаш най-много на света, е да чукаш сестра ми. И на второ място искаше да я накажеш за малката ѝ мръсна тайна. Така че те обслужих. И по двете сметки.

Той го подозираше отдавна, но самочувствието му не искаше да признае, че е било възможно така лесно да бъде манипулиран.

— Струва ми се, че е време да си ходя.

— Обратно при Лий?

— Не. Обратно при собствения си живот. Където съм свикнал да поддържам някаква привидност на себеvlадеене.

Той я напускаше. Точно като всички останали. Точно като родния ѝ баща, който дори не се бе повъртял наоколо достатъчно дълго, че да го разпознае.

— Върви, изчезвай! — изпищя тя след него. — Но трябва да знаеш още нещо. Дори бебето, което тази сутрин хвърлиха на боклука не беше твое. Беше на Джеф Мартин. Когато ме изнасили онази нощ,

вече бях бременна, Матю. И спях с Джеф при всяка възможност, откакто се оженихме. Хайде, как ти се струва това?

Матю се извърна, неподвижните му тъмни очи бяха очи на непознат.

— Струва ми се — отвърна кротко той, — че ти и Мартин сте сътворени един за друг в пъкъла. И съм убеден, че вие двамата ще се направите нещастни — състояние на духа, на което ти в частност, изглежда, се радваш. Довиждане, Мариса. Беше... интересно.

Той прекрачи прага. Когато водната чаша на Мариса се строши в рамката на вратата, Матю не си направи труд да се обърне.

[1] Непреведимо: на английски наистина съществува думата *serendipity*, която означава нещо като сполука — естествена способност да правиш случайно ценни и интересни открития. — Б.пр.

↑

Януари, 1981 година

Мариса четеше списъка на номинираните за Академични награди в сутрешното „Варайъти“ и ставаше все по-бясна. Както обикновено, имената на Лий и Матю бяха най-отгоре. Не беше честно: техният живот вървеше така добре, докато нейният се разпадале.

Мариса грижливо бе отглеждала своята злоба към Лий, като я подхранваше с редовни дози омраза и завист. Тя бе смятала, че е съсипала живота на сестра си, като ѝ е отнела Матю, но изглежда Лий преуспяваше като управляваща „Барън студиоуз“, което само идеше да покаже каква безсърдечна кучка всъщност е. Буквално миналата седмица тя бе извадила Мариса от участието ѝ във филм, като я обвини, че е безотговорна и безучастна. Не стига че Лий притежаваше „Барън студиоуз“, ами се и опитваше сестра ѝ дори да не може да работи там.

И сякаш това не беше достатъчно, ами между другото имаше наглостта да предложи на Мариса да се включи в рехабилитационна програма за наркомани. Мариса не се хвана на телефонната загриженост на Лий; беше очевидно, че тя просто иска да я заключи надалеч, та хората да забравят, че изобщо е имало друга сестра Барън.

Мариса отново си помисли за хладното, сдържано поведение на Лий, когато я осведоми, че е била заменена; яд се завихри в нея като тъмен дим.

— Голяма грешка направи, сестричке! — промърмори тя и се пресегна към онова симпатично бяло нещо, което винаги ѝ оправяше настроението. — Грешка, за която ще съжаляваш цял живот.

Лий не искаше да присъства на забавата на Кристофър Бърк, с която той празнуваше петте номинации за „Опасни страсти“ (най-добър режисьор, най-добър оператор, най-добър оригинален сценарий,

най-добър актьор и най-добър филм), но като глава на „Барън студиоуз“ тя знаеше, че ще трябва поне да се покаже.

За щастие Халил се обади с радостната вест, че планува да е в Лос Анджелис по работа и би искал да я види. Когато Лий го покани да я придружи на забавата, Халил веднага се съгласи.

Къщата на Бърк на плажа Малибу пращеше по шевовете от наздравници, хубаво вино и поздравления. Списъкът на гостите беше от висок ранг, всички големи клечки и големи паралии от индустрията се бяха събрали да почетат един от своите. По стандартите на забавния шоубизнес Лий би казала, че купонът е успех — стаите бяха твърде пълни, та да можеш да избегнеш разговора с всеки срещнат, силата на звука — твърде гръмовна, за да чуеш какво той ти казва. Когато вече не можеше да слуша нищо, когато се натъпка с пасирани гъби, когато от мириса на цигарен дим и на парфюми я заболя глава, тя реши да слезе на плажа и да подиша малко чист въздух.

— Можеш ли да повярваш: всичките тези хора! — извика Джил Кокърън през врявата; диджеят, нает за тази вечер, тъкмо бе пуснал по магнетофона „I Love a Rainy Night“ докато наблизко едно множество се бе събрало пред широкоекранния телевизор да гледа завръщането у дома на американските заложници след четиристотин четиридесет и четири дена в ирански плен. — Чувствам се кат' ей тонинка сардина, натъпкана в една от ония смешни плоски консерви. Трябва ни само малко олио и нещата ще станат още по-интересни.

— Напомни ми да спра пред някой „Ралфс“ на път за вкъщи — каза Матю. — Ще си вземем две бутилки олио и ще си направим наш купон.

— Матю Сейнт Джеймс! — плесна го тя игриво по ръката. — Точно когато започвам да си мисля, че си най-големият тесногръдец, който Господ някога е турнал на тази зелена земя, ти се извърташ на сто и осемдесет градуса и ме изненадваш. — Джил му се усмихна; тя беше облечена като жена-пират с бяла атлазена блуза, с бухнати ръкави и с черни кадифени панталони, ален пояс бе препасан през кръста ѝ, а от ушите ѝ висяха големи златни обици. — Май затова ти позволявам да излизаш и да влизаш в живота ми, без да се спиращ достатъчно задълго, че да пуснеш корени.

— Вече пробвах веднъж. Не се получи. — Той я погледна с любопитство. — Освен това, откога взе да искаш да се задомяваш?

— В действителност не искам. Но трябва да ти кажа, Матю, че ако изобщо някога те споходи копнеж да станеш улегнал, мога и да размисля. — Когато той се угрижи, тя отметна назад глава и се засмя. — Божичко, не бива да взимаш едно момиче толкова на сериозно! Върви да се помотаеш, Матю, преди някой от нас да е казал нещо, за което и двамата ще съжаляваме утре сутринта.

Бляскавото, клюкарско увеселение беше първото му наминаване към града, откак се бе развел с Мариса. Може би Джил беше права, може би беше тесногръд. Дори по-лошо, навярно остаряваше.

Ето ти тебе потискаща мисъл.

Десет минути след пристигането на Матю, вече му бе омръзнало. Тъй като Джил, изглежда, си прекарваше славно и поддържаше буфосинхрона на „Nine to Five“ за радост на гостите, скупчени около нея, той реши да се поразтъпче сам из плажа.

Лий го видя да идва към нея. Като си каза, че това е само случайно съвпадение, че той не я е последвал навън, тя вдигна глава и пое дълбоко въздух:

— Здравей, Матю.

— Лий!

Както бе застанала досами водата и луната се прокрадваше в сребрилата ѝ коса, тя беше по-красива от всякога. Но твърде отслабнала, помисли си той, като премерваше стройната ѝ фигура с набито око. Той бе изследвал всеки сантиметър от тялото ѝ, познаваше го интимно. През твърде много нощи, дори след всичките тези години, прелъстителният образ на това тяло се промъкваше в сънищата му.

— Излязох за глътка свеж въздух — каза тя. — Стана малко претъпкано.

— Типичното за Лий Барън омаловажаване. — Тонът му омекоти обвинението.

Първоначалната болка, че го вижда, отмина:

— Изненадана съм да те видя тук, Матю. Това не е точно твоят тип увеселение.

— Дойдох с приятелка. Джил Кокърън.

Копнеещ да я докосне, той мушна ръце в джобовете си, риеше с крака напред-назад.

— А! — кимна Лий. — Фотографката, която направи гръдния ти кош световноизвестен.

Малко облаче мълчание увисна над тях.

— Халил казва, че смята да инвестира в „Окото на тигъра“ — каза най-накрая тя.

Не бе изненадана, когато Халил се отказа от позицията си в министерството на културата и основа сдружение за финансиране на филми. Интересът му към всички аспекти на филмовия бизнес бяха повече от очевидни през онова отдавнашно лято, когато служеше като свързка на Абу Даби в снимането на „Арабски нощи“.

Паметната бележка на Уилиъм Зимърмън до Лий за отхвърлянето на неговия сценарий прекоси съзнанието на Матю:

— Така е. Трябваха ни две години, но изглежда, сме на ръба да подпишем съвместен договор. Сега остава само да намерим студио.

— Радвам се, че нещата вървят добре за теб.

— Наистина ли?

Лий се сви от студения му тон, сякаш я бе ударил. Какво знаеше той?

— Разбира се.

Искаше да я попита защо бе спряла проекта му. Вместо това не устоя на изкушението и протегна ръка, да отметне немирните кичури коса, които морският бриз бе завихрил върху бузите ѝ.

— Винаги съм харесвал косата ти пусната.

Лий преглътна.

— Знам.

— Така я носеше и през онази първа нощ. — Дланта му галеше лицето ѝ от горе на долу.

— Имаш отлична памет.

— Ти не си от жените, които лесно се забравят, Лий. Знам го, защото се опитах.

— Матю...

— Спомням си как смятах, че имаш лице на ангел от Ботичели. Никога не съм виждал толкова красива — и толкова *опасна* — жена като теб.

— Опасна?

Той я желяеше толкова силно в този миг, че изпитваше гняв, задето не може да се овладее. След всичките тези години, след две болезнени раздели, човек би решил, че той трябва да си е научил урока.

— Опасна — повтори той. — Впрочем наум ми идват сирените.

— Като се има предвид, че сирените са порочно известни с примамването на мъже към смъртта, това не е много радващо описание.

— Вероятно. — Гърлото му се сви при спомена за нейната измяна и той изпита тъмно чувство на опустошеност, че толкова прелестно същество може да бъде толкова коварно; машинациите на Мариса поне бяха безсрамно явни, дотогава, докато той оставаше достатъчно трезвен, за да избягва примките ѝ; твърде много от мислите на Лий оставаха скрити. — Но, изглежда, чувствата ми към теб винаги са били с фатален край.

Ако я беше ударил, щеше да е по-безболезнено. Лий въздъхна тръпчиво. Тя си нямаше и представа, че той таи такава злоба.

— Съжалявам, че се чувстваш така — каза тя и се обви в защитния плащ на своята сдържаност. — Навярно трябва да си заминеш сега, преди да си паднал на колене пред моето фатално привличане.

Матю усети, че желязната завеса между тях е паднала и схвана, че е засегнал нерв. Кога щяха да престанат да се измъчват един другиго? — безпаметно се попита той. — Кога ще са свободни?

— О, по дяволите, аз съм този, който съжалява. Ела тук!

Като обви ръка около нея, Матю я придърпа към себе си и усети познатите форми да се притискат в него.

Лий положи глава на рамото му и се предаде на стабилната сила, която винаги ѝ се струваше едновременно уютна и възбуждаща.

— Защо?

Устата ѝ се свря в сакото, той едва я чу. Но знаеше какво си мисли тя. Защото същите болезнени мисли се въртяха и в неговата глава. Той отметна косата ѝ и притисна устни в нежната ѝ шия.

— Защо не успяхме да се справим? — меко попита той. — Или защо не можем един без друг?

Тя отметна глава назад, за да го погледне. Под струящата лунна светлина миглите ѝ бяха разрошени и влажни.

— И двете.

Една-единствена сълза блесна на бузата ѝ като диамант; той я избърса. Матю усещаше как сърцето ѝ тупти до неговото, усещаше тръпненето ѝ, и той, мъж, който никога не се бе поддавал на импулси, приближи устни до нейните.

Лий измърка и почувства шок, сякаш сеизмичен трус я проряза. Като обви ръце около кръста му, тя се отдаде на езика му, който ближеше устните ѝ.

— Боже, колко те желая! — изстена той, като целуваше бузите ѝ, брадичката ѝ, слепоочието ѝ; лицето и устните ѝ имаха вкуса на сълзи. — Желая те от първата минута, в която те видях. — Ръцете му се шмугнаха под нейното тъмносино кадифено сако и отмахнаха връвта на деколтето ѝ, за да помилват гърдите ѝ. Нейните прекрасни гърди напълниха шепите му, милващите му пръсти караха зърната ѝ да се наострят от възбуда. — Ела вкъщи при мен, Лий! Полудявах, като мислех за миналото, за теб и Джошуа, но да съм без теб е още по-лошо.

Думите на Матю пронизаха страстта ѝ и затъмниха съзнанието ѝ.

— За какво говориш?

— Аз знам. — Топлата ѝ плът беше като течен атлаз, само уханието ѝ беше достатъчно, за да го възбуди, а вкусът на устните ѝ заплашваше да го хвърли в пропастта. — За теб и за баща ти. Но разбирам как е могло да се случи: в началото ти си била дете и той те е насиллил; а после си се бояла да му откажеш.

— Ужасно бъркаш! — Лий се отблъсна и едва не падна по гръб на мекия пясък. — Не беше така... О, боже мой!

Срамът, че някой — и особено този мъж, когото бе обичала толкова години — знае за нейното прегрешение, беше твърде голям, за да може да го понесе. Чувства, които тя бе заключила на безопасно място, откак през онзи следобед си бе спомнила издевателството на баща си, се възвърнаха и я заляха на вълни. Като коленичи, тя запуши устата си с длани и започна да се полюшва напред-назад. Страховито ридание излезе измежду пръстите ѝ.

— Мамка му, Лий! Съжалявам. — Като се свлече до нея, Матю се опита да разпери пръстите ѝ, но усилията му успяха само да засилят плача ѝ.

— Върви си, Матю! Не искам да те виждам повече.

— Това ще е малко трудно. И двамата сме в един и същи бизнес. И в един и същи град.

— Би ли бил така добър просто да си отидеш!

Като откри лицето си, тя погледна нагоре към него. Очите ѝ имаха застиналата, изсветлена втораченост като на бойните ветерани. Заля го леден страх, какъвто не бе изпитвал от войната във Виетнам.

— Ще намеря Халил.

— Не!

— Тогава Тина.

Когато тя не отговори, Матю затича през плажа към къщата.

Той намери Тина пред бюфета и за учудване на Матю, тя не помръдна при неговия зов.

— Ти и Лий играете тази смешна игра девет години — каза тя, като вземаше препържени цветове на хибискус, натъпкани със сирене от близката тава — и аз съм уморена от това да гледам глупавата гордост между двама, които явно си принадлежат един на друг. Може ли да предположа, Матю — каза остро тя, — че ако наистина си загрижен за Лий, сам трябва да се погрижиш за нея.

— Опитях се, но тя не ми дава. — Пръстите му се впиха в рамото ѝ. — Мамка му, Тина, с нея става нещо ужасно и ти трябва да ѝ помогнеш. Преди да направи нещо, за което всички ще съжаляваме.

Тя го погледна изотдолу, озадачена от нетипичния за него емоционален призив. Тъмните му очи бяха пълни с неизразим страх, който докосна нишката на разбирането дълбоко в нея.

— Къде е тя?

Като я хвана за ръка, Матю я поведе през тълпата от хора. Щом излязоха, той посочи към мястото, на което Лий стоеше на пустия плаж: малка, няма фигура, която се полюшваше напред-назад.

— Проклет да си, Матю Сейнт Джеймс! — извика Тина, нейните също тъй тъмни очи хвърляха бесни искри. — Сега пък какво, по дяволите, си направил?

Без да му даде възможност да отговори, Тина свали обувките си с високи токове и хукна през пясъка на потресаващите си крака.

Матю стоеше на балкона, гледаше и чакаше. Когато видя как Лий се извърща към Тина и позволява на по-възрастната жена да я прегърне, той изпита препълващо го чувство на облекчение.

— Ето те! — Джил излезе на терасата с чифт високи чаши в ръце. — Донесох ти нещо за пиене.

Матю метна последен поглед към плажа, където Лий се изправяше, залитайки, на крака.

— Смятам да си отида вкъщи.

Джил изля шампанското в близката саксия с папрат.

— Любими, ти май ми четеш мислите.

— Нямах си представа колко ми липсваше да съм насаме с теб! — промърмори Халил и прегърна Лий; в нея бе настъпила промяна, беше паднала мъгла, която, сигурен беше, имаше нещо общо с присъствието на Матю на забавата. — Колко ми липсваше да се любя с теб. Не съм забравил, знаеш ли?

— И аз.

Истина беше. Времето, прекарано с Халил, беше вълшебна, чудна фантазия.

Те седяха в напъстрения от лунни петна мрак на дневната ѝ. Лий бе запалила три восъчни свещи веднага след като пристигнаха у тях и сега, когато изучаваше лицето ѝ, осветявано от мъждукащата светлинка, Халил си помисли, че Лий е от жените, които стават все похубави с меката патина на годините. Не беше я виждал толкова прелестна. Или толкова тъжна.

— Все се надявах, че можем да подновим нашата връзка от там, където я прекъснахме — измърка той, като наведе глава и я целуна с продължителна, проучваща целувка.

Така да бъде. Най-накрая тя бе приела съвета на Ким, че ѝ е време да се откъсне от твърде дългото оплакване на мъртвия си брак, и безусловно имаше намерение да спи с Халил тази вечер. Но когато неговите устни докоснаха нейните, тя усети вкуса на Матювите устни, а когато дланите му се промушиха под роклята ѝ да погаят гърдите ѝ, сякаш дланта на Матю затопли голата ѝ кожа.

— О, Халил! — Тя сложи ръка на тъмната му буза. — Знам, че ти дадох надежди, когато се обади, а и по-рано тази вечер, но... о, по дяволите, изглежда, вече не ме бива за нищо!

Като обърна глава, той притисна устни към пръстите ѝ.

— Все още го обичаш.

— Да.

— Тогава защо не отидеш при него?

Толкова прост въпрос. Толкова сложни отговори.

— Трудно е да се обясни — натърти тя, изправи се от дивана и взе да крачи из стаята.

— Баба ми обичаше да цитира една стара арабска поговорка — каза той. — Може би си я чувала: *Гордостта върви пред провала.*

Тя успя слабо да се усмихне:

— Това арабска поговорка ли е?

— Би могло да е. В края на краищата Западът си е присвоил много неща от нашата култура. Но какъвто и да е произходът ѝ, Лий, тя си остава истина.

— Не е толкова просто като гордостта. Ако беше това, щях да падна на колене пред Матю и да го моля да ме вземе отново при себе си.

Халил се усмихна на свой ред:

— Защо ми е било винаги толкова трудно да си представя такава сцена?

— Е, добре де, може би нямаше чак да моля. Но това е второстепенно.

Матю знаеше. Нямаше значение как го бе узнал — макар тя да схващаше, след като шокът бе поутихнал, че лудо иска да разбере, — важното беше, че знаеше.

— Каквото ѝ да е затруднението ви, Лий, ти и Матю сте интелигентни хора. Можете да се справите, докато и двамата имате желание да поемате риска.

Той бе ударил почти в десетката.

— Знам, че го правиш за добро, Халил, но не искам да говорим за това повече. — Лий светна една лампа и обля стаята със светлина. — Освен това има още нещо, за което ти и аз трябва да поговорим.

— Какво?

— „Окото на тигъра“. Матю каза, че сте стигнали до споразумение. Че търсите студио.

Като се отпусна назад, той запали тъмна тънка цигара у я загледа с интерес:

— Като влюбена жена ли молиш? Или като шеф на студио, който веднага разпознава хубавия сценарий, когато го прочете?

— Не бива да му позволяваш да направи този филм!

В тона ѝ имаше отглас на нетипична за нея истерия, което веднага го наежи:

— Защо не? Това е покъртителен сценарий, както без съмнение знаеш, след като си била омъжена за Матю по времето, когато го е писал.

Тя потъна в дивана до него:

— Ще го убият.

— Матю смята, че няма.

Тя го зяпна:

— Матю? И той ли е бил заплашван?

Нещата си идваха по местата и Халил най-после разбра защо „Барън студиоуз“ бе провалило проекта на Матю.

— Скъпа Лий — преглътна той, — ти си умна жена, но изглежда, пред очите ти пада мъгла, когато става дума за нещо, което засяга Матю Сейнт Джеймс. Разбира се, че е бил заплашван, прекрасна, глупава жено. Да не смяташ, че са спрели до теб? Като знаят как човекът е обзет от фикс идеята да направи този филм! Матю не е мъж, който ще избяга от битката, Лий. Сигурен съм, че точно това е едно от нещата, които на първо място са те привлекли у него.

— За негово добро той е ужасен инат.

— Това ми звучи като *присмял се хърбел на щърбел*.

Когато тя го стрелна с остър поглед, Халил се ухили:

— Просто още една арабска поговорка. — Като стана, той хвана ръцете ѝ и я изправи на крака пред себе си. — А сега, след като изпълних задълженията си като придружител и дарих щедро знанията си по въпроса за войната между половете, струва ми се, че е време да се върна в хотела си. Освен ако не си размислила по повод любенето с мен.

Когато той изви вежди по откровено развратен начин, Лий се засмя:

— Наистина ми липсваше — каза тя, докато го изпращаше до вратата. — Ти винаги си ме карал да вярвам, че всичко е възможно.

Той я погледна с учудване.

— Но то е! — Като обви брадичката ѝ с пръсти, Халил повдигна главата ѝ за мека, ненатрапчива целувка. — Той те обича, Лий. И ти го обичаш. Това би трябвало да е достатъчно.

Би трябвало, помисли Лий много по-късно. Но не беше. Когато легна сама в празното си легло, спомени за Матю — за допира на дланите и устните му — отключиха поток от еротични представи. Тялото ѝ беше стегнато в очакване, което граничеше с агонията, и в търсене на облекчение Лий положи ръце между краката си и откри, че както винаги, това е само беден заместител на истинското...

Те лежаха в леглото на Матю в къщата му в Малибу. С нежелание да се върне към хотелския си живот, той бе купил къщата, след като разводът му с Мариса приключи.

— Всичко е наред, знаеш ли. — Джил се повдигна на лакът и погледна смръщеното лице на Матю. — Случва се на мнозина.

— Не и на мен.

— Сладур, ти си куп чудесни неща — забъбри Джил, като прокара ален нокът по стиснатите му устни — умник, талант, секси като атлет, но не си супермен.

— Я ми кажи нещо, което да не знам! — Като осъзна колко сприхаво звучи, Матю се навъси. — Съжалявам. Нямах намерение да бъда такава скапана компания.

— Не се извинявай, че си влюбен, Матю. — Като слезе от леглото, тя започна да събира разпилените си по пода дрехи. — Впрочем смятам, че това е нещо мило — додаде тя, докато нахлузваше червените гащички на бикините си.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ясно е какво не е наред — отвърна тя с глас, приглушен от бухналата атлазена блуза, която намъкваше през глава. — Ти си така влюбен в първата си жена, че любенето с всяка друга жена е като изневяра. — Тя му се ухили, когато русата ѝ глава се подаде от блузата. — Някои момичета могат да те смятат за старомоден, Матю Сейнт Джеймс. Но аз мисля, че ти си най-милият, най-романтичният мъж, когото някога съм срещала. — Като се приведе, тя го целуна бързо. — Питам се дали Лий Барън съзнава каква щастливка е.

— Съмнявам се.

— Е, тогава ще трябва да я накараш да разбере, нали? Не ставай! — вметна тя и го бутна обратно върху възглавниците. — Смятам да се върна на купона. Нощта е едва заченала и там е онзи хитър малък стар

рок музикант, който май няма нищо против да прозвънва в съзвучие с мен.

Като нахлузи обувките си с невъзможно високи токове, тя помахаше с пръсти към него и си отиде.

Матю се засмя, като си помисли, че безгрижното, необвързващо поведение на Джил му напомня много за Лана Паркър. Или за Лана от едно време, когато бяха съседи. Последното, което бе чул за привлекателната бивша хипарка, бе че се е омъжила за борсов посредник от еснафско калифорнийско семейство и че току-що е родила син, когото бе кръстила Джейсън Ашби Палмър Къркленд Трети. Това повече от всичко друго бе доказало на Матю, че поколението на цветята се бе преместило на по-зелени пасбища.

Толкова много неща се бяха променили, отекна в него. Той бе изминал страшно много път от онзи кандидат-писател със сексуални навици в стил *чукай и бягай*, който рядко приемаше една и съща жена два пъти в леглото си. Той бе успял много повече, отколкото и в най-безумните си мечти, и знаеше, че има безчет жени, които с желание ще се търкулнат с него в леглото, само да си помръдне малкото пръстче.

Но той не искаше нито една от тези жени.

По дяволите, искаше Лий. Ето. Той най-после бе оставил настрана наранената си гордост и можеше да го признае. Следващото нещо, което трябваше да направи, бе да измисли начин да си я върне.

В леглото си. И в живота си. *Завинаги*.

— Не вярвам на това!

Мариса се втренчи в писмото, което беше в ръцете ѝ. Някога белите като слонова кост пергаментни листи и плик бяха пожълтели и лавандуловото мастило бе избледняло с годините, но почеркът се разпознаваше веднага.

— Тъй като майка ти няма основание да лъже за такова нещо, трябва да приема, че е истина — каза Брендън, като ѝ подаде джина с тоник, за който тя бе помолила. — И времето пасва.

— Ти си имал роман с майка ми? Под носа на Джошуа?

— Да.

— Това ми харесва — реши Мариса, отпусна се в креслото и кръстоса крака. — Най-голямата звезда на стария негодник му слага

рога. Превъзходно. — Тя отпи глътка. — Той знаеше ли?

— Тогава си мислех, че не знае. Но, разбира се, нямах представа, че той и Сигни не спят заедно. Когато тя забременя, ме увери, че детето е на Джошуа.

Мариса погледна още веднъж писмото, после вдигна очи към Брендън:

— Значи си мой баща.

Той кимна.

— Излиза, че съм.

— Добре, представи си само!

Тя се умисли за онова време в Париж, когато снимаха „Опасен“. Побесняла, че Матю непрестанно ѝ отказва, тя бе сложила най-изкусителната си нощница и се канеше да се спусне към хола до стаята на Фаръдей, където (тя го знаеше по погледите, които той ѝ хвърляше вече цяла седмица) нямаше да я изхвърлят. По силата на случая точно тогава се появи Джеф с новината, че е получил малка роля във филма.

Тя се засмя при мисълта, колко близо е била до кръвосмесителния грях, който държеше под ръка против Лий през всичките тези години.

— Така и не разбрах намираш ли бащинството ми за смайващо.

— Съжалявам. Шегувам се. — Тя погледна очаквателно към него. — Е, скъпи татко, какво ще правим сега?

— Странно е, че задаваш този въпрос — каза Фаръдей и отвори дебела картонена папка. — Мислех си, че ти и аз можем да се спогодим за съвместен бизнес. Но след като сме семейство, аз ще бъда пределно откровен с теб, Мариса, и ще ти кажа, че това включва съсипването на сестра ти.

Прилив на чиста наслада я прободе. Мариса облиза устни, наклони се напред и му посвети цялото си внимание:

— Къде да подпиша?

17.

— Не мога да повярвам, че ми погаждаш такава нещo!

Лий гледаше сестра си от другата страна на стаята. Мариса си хапваше късна закуска в леглото, облечена с бяла атлазена нощница и подходяща ѝ спална наметка, бродирана с щраусови пера. Моделът спокойно можеше да принадлежи на Джийн Харлоу, но колко странно, помисли Лий, той съвършено отиваше на Мариса.

— За бога, Мар, ние сме сестри! „Барън студиоуз“ винаги е било в семейството ни. Никога не бих ти дала онзи дял, ако знаех, че ще тръгнеш с Фаръдей.

Мариса тръсна глава:

— Ако трябва да сме прями, ти си ми само наполовина сестра, нали помниш? Впрочем изпитах облекчение, че Джошуа не ми е роден баща. Като имам наум неговата склонност към извратеност...

Лий светкавично разбра и разбирането почти я смачка със своята значимост:

— Ти си знаела! — каза тя преbledняла. — Знаела си през всичките тези години.

— Разбира се.

Суровата болка в очите на Лий възбуди Мариса и тя се изкуши да издаде кой е баща ѝ. После си спомни какво бе казал Брендън за подобно разкритие и как би навредило то на политическата му кариера. Макар че Мариса беше абсолютно аполитична, обещанията, които той ѝ бе дал — пари, власт, половината лихви от едно от казината, планувано да се отвори в Палм Спрингс — я накараха да премълчи.

— Точно ти си казала на Матю — промълви Лий, повече на себе си, отколкото на сестра си.

— Охо, когато започнеш да събираш две и две, си истинска умница! — Мариса си намаза портокалов мармалад върху препечен английски блат. — Сигурна ли си, че не искаш закуска?

— Не съм гладна. — Стомахът ѝ се гърчеше от прииждащите вълни на гаденето.

Мариса сви облечените си в атлаз рамене:

— Точно в твой стил.

— Защо? — прошепна Лий.

— Защо? — Мариса я гледаше над ръба на чашката си за кафе. — Защо казах на Матю, че си правила секс с татко си? Или защо ще ти отнема твоето драгоценно студио?

— Струва ми се, и двете.

— Исусе Христе, ти си невероятна! — Мариса тупна чашката в чинийката си; по атлазените завивки с цвят на праскова се разля кафе, но никой не забеляза. — Мразя те! Ето, толкова е просто. Винаги съм те мразила. Години наред се мъчих в твоята сянка и чаках поне едничка дума, поне един поглед от мъжа, за когото мислех, че ми е баща. Но всичко, което му трябваше, беше ти. Винаги — Лий това, Лий онова.

Тя се изсмя с опасен, чуплив смях, който се заби в Лий, в самата сърцевина на душата ѝ.

— През всичките тези години — продължи Мариса, а в очите ѝ блестеше страшна отмъстителност — аз се скапвах да привлека вниманието на негодника, когато можех просто да си разтворя краката. Като скъпоценната му принцеса.

— Отвратителна си!

— Много неща съм правила през живота си. Но поне не съм се изкачвала до върха, като съм се чукала с баща си — изплю Мариса.

Лице в лице с голата завист на сестра си, Лий усети как сякаш някакво перде падна от очите ѝ. Тя най-после беше принудена да осъзнае тази злоба и тази безпощадност, които едва сега започваше да разбира.

— Ти и Фаръдей няма да успеете — предупреди тя. — Жертвала съм твърде много за „Барън студиоуз“, за да се дам просто така и да ви оставя вас двамата да го съсипете.

— Ами тогава, значи, ще е война до дупка. — Мариса вдигна набраздената си чаша; светлооранжевата мимоза заискри на утринната слънчева светлина. — Може най-добрата да победи.

Сестрите се гледаха една друга. Изражението на Лий подсказваше хладнокръвна, желязна решимост; изражението на

Мариса беше пълно с предизвикателно непокорство. Враждебността между тях най-сетне беше излязла наяве и Лий осъзнаваше, че никога от тях няма да се измъкне от приближаващата битка невредима.

Сан Франсиско бе обвит в познатия саван от смог. Самолетът на Американ Еърлайнс кръжеше сякаш цели часове и седналата в първа класа Лий ставаше все по-раздразнителна.

Тя бе дошла в града, за да се срещне с адвокатите на Кейт Фарел. Те бяха останали непреклонни по телефона, когато ги запита за поддръжката на частната собственост на бившата актриса, но тя се надяваше, че ако може да поговори с тях очи в очи, ще може да ги убеди да ѝ уредят среща с тяхната клиентка. Защото ако не успееше да уговори Кейт Фарел да гласува за нея, „Барън студиоуз“ щеше да мине в собственост на развойната фирма на Роко Минети и да се управлява от Мариса и от Брендън Фаръдей.

Лий погледна часовника си за трети път през последните пет минути, сякаш това можеше да ускори нещата. Не можеше.

Матю седна на своята тераса и се загледа във вълните, които миеха брега. Нещо измъчваше мислите му цяла сутрин. Нещо, което бе прочел в тазсутрешна статия на „Ел Ей таймс“, която портретуваше кандидатите за губернатори. Макар че изборите бяха след месеци, Брендън Фаръдей бе смятан за почти сигурен победител. Данъчната реформа бе отрязала здраво постъпленията, което пък бе отекнало като намаляване на услугите, за които данъкоплатците бяха свикнали да си мислят като за гарантирани. Съответно все повече калифорнийци гледаха на узаконеното комарджийство като на отговор на всичките си фискални поличби.

Той знаеше, че Брендън Фаръдей е бил шофьор на камион, преди да стане звезда; историята беше нещо като легенда, заедно със славния тезгях за сода на Лана Търнър в „Шваб’с“ и, в по-малка степен, с неговото откриване, докато наливаше питиета на увеселението на Джошуа Барън. Онова, което не бе знаел, беше, че Брендън Фаръдей е роден в Невада, комарджийската столица на Америка.

Интересно.

Последния път, когато беше в Лас Вегас, бе за сватбата с Лий. Навярно бе дошло време да направи още една разходка дотам.

— Да не би да казваш, че съм се наслаждавала на кръвосмесителната връзка с баща си?

Хариет Сингър, психолог с майчински вид, около петдесетте, се отпусна назад в креслото си и загледа Лий над сплетените си пръсти:

— Аз просто предположих, че една връзка, която е започнала с невинност и с доверие, разбужда потайни и опасни подводни течения; тази опасност може да стане вълнуваща — кротко каза тя. — Страхът, примесен с наслада, може да е като игра с огъня.

Лий прекарваше по три часа седмично с доктор Сингър през последните два месеца, като се опитваше да разплете фройдисткия възел на връзката с баща си и нито минута през цялото това време не й беше лесно.

— Но аз не си спомнях нищо толкова години! И дори тогава не започнах да си спомням останалите пъти. — (А не бяха малко, установи тя под хипноза; като се започнеш от времето, когато беше на пет годинки, и се свършеше с началото на менструацията й, когато беше на тринайсет.) — Как съм могла да блокирам нещо такова?

— Не е било толкова трудно. Просто си създала свое друго аз, едно момиченце със спомени и опит, отделно от теб самата. Когато баща ти те е приближавал, ти си се превръщала в онова малко момиче.

— То ми изпращаше послания. Чрез сънищата ми.

— Да.

Лий затули лицето си с ръце:

— Не само баща ми е бил чудовището, нали? То е било и моето друго аз. Ревнивата ненавист на майка ми. Онова преждевременно развито момиченце, което обичаше да има татето само за себе си. — Лий изохка протяжно и накъсано. — Не е чудно, че майка ми никога не прояви никаква топлина или любов. Трябва да ме е мразела.

— Не можеш да поемаш вината за каквито и да било проблеми, които родителите ти са имали с брака си — строго я посъветва Хариет. — Каквото и съглашение да са сключили, били са зрели хора. Докато ти си била просто дете. Дете, което е оцеляло чрез забрава.

Не напълно. Сенките винаги бяха там, само че изчезваха, преди тя да успее да улови очертанията им.

За осем седмици Лий бе изговорила всичко. Сега, за първи път, Хариет беше склонна да ѝ даде увереността, от която толкова се нуждаеше.

— Трябва да разбереш, че когато си ходила на училище или на работа — продължи психоложката, — когато си се сприятелявала и си трупала познания и опит, другото ти аз е оставало дете, неспособно да се справи със сложните чувства, с трудните морални решения.

— То ли е причината, че винаги съм се страхувала да обичам?

— Навярно. Любовта винаги е трудна работа. Дори за разумен възрастен. — Тя се усмихна. — Знаеш ли, почти всеки път, когато от време на време поглеждам през масата на закуска към мъжа си (когото обичам почти трийсет години), се питам: кой е този? И какво, по дяволите, прави тук, в моята кухня?! — Когато Лий се усмихна, както се и предполагаше, Хариет Сингър кимна доволна. — Има още нещо, което трябва да обмислиш.

— Не съм сигурна, че мога да поема още — въздъхна Лий.

— Ти си твърда жена, Лий Барън. Това, което постигна, го доказва. А то ни води към следващата точка: расла в разбито семейство, ти гледаш на дома като на опасно, измамно място, докато външният свят — публичната арена, която плаши повечето деца — е бил незнаен свят, и следователно — място на надеждата.

— Нима искаш да ми кажеш, че част от успеха ми се дължи на това, че баща ми се е заигравал с мен?

— Това е малко опростенческо, но да, възможно е покрай причиняването на огромна болка и душевна мъка, неговото поведение да е допринесло и за твоето желание да поемаш рискове.

Лий дълго мисли над това.

— Все още не мога да разбера какво го е накарало да го направи — отрони тя тихо.

— Вероятно никога няма да можеш да разбереш — посъветва я Хариет. — Но онова, което трябва да сториш, Лий, е да простиш. Трябва да простиш на баща си, а така ще можеш да простиш и на себе си.

Нещо сякаш се носеше във въздуха. Слънцето беше ниско, макар че нямаше да залезе поне до час. Хладният вятър, който замиташе вълните, донасяше лютия аромат на сол и на тихоокеански щорм, който цял ден а-ха да се извие. Морето бушуваше гневно, бялата пяна се надигаше високо и се стелеше нашир; отгоре притичваха тъмни облаци.

Времето на вихрите идеално отговаряше на настроението на Лий. Като изпитваше необходимост да остане сама, тя се разхождаше по степания пясък на границата между вода и суша. Мозъкът ѝ беше като виелица: мислите ѝ се въртяха диво, спомените се стелеха като разпилени сънища, безразсъдни надежди бяха застигани от страхове.

Винаги се бе смятала за човек, надарен с умението да оцелява. Ако някой някога попиташе, тя би рекла, че най-добрите ѝ качества бяха нейната гъвкавост и нейната настоятелност пред лицето на сякаш непреодолими пречки. Решимостта ѝ да спаси „Барън студиоуз“ на всяка цена беше чудесен пример за нейното упорство. За зла участ бракът ѝ беше друго нещо.

Когато ставаше дума за Матю, тя беше първа страхливка. Бягала бе от своите чувства към него и дори след като правеха любов, тя си оставаше боязлива по отношение на това, да се отвори към всичко, което тяхната връзка можеше да ѝ даде. Вместо да го преследва по петите и да се противопостави на изкупителния му брак, тя бе хукнала към Абу Даби като някоя вятърничава героиня на роман от деветнайсети век. Дори когато това недоразумение беше достатъчно огладено, та да им позволи да се оженят, тя продължи да държи нещичко зад гърба си.

Матю беше прав всичките пъти, когато я бе обвинявал, че кръстосва света, за да оправя гафове, с които всеки среднестатистически наемен служител би могъл да се справи. Неприветливата, непривлекателна истина беше, че тя се бе радвала на тези пътувания, понеже те държаха брака ѝ и Матю встрани от възможността да се превърнат в най-важното нещо в живота ѝ. Тя бе стояла безсилна, когато той напускаше болничната стая в деня, когато баща ѝ получи удар; тя бе останала няма, когато впоследствие той поиска развод. Тя дори не бе вдигнала ръка да го спре, когато той реши да се жени за Мариса, въпреки че представата как той се люби със сестра ѝ беше почти на ръба на това, което можеше да понесе.

По време на сеансите при Хариет Сингър Лий бе разбрала, че нейният почти маниакален перфекционизъм извираше от погрешната детинска вяра, че би трябвало тя да може да влияе върху нещо, което беше извън нейното влияние. Тя най-сетне беше в състояние да повярва, че е била жертвата. Нямаше за какво да се чувства виновна.

И може би най-важното: тя бе осъзнала, че е станала затворник на собственото си защитно поведение; черупката ѝ, която винаги я бе опазвала да не бъде наранена, сега ѝ приличаше на клетка.

Клетка, от която тя отчаяно искаше да избяга.

Мъжът лежеше в здрача и гледаше. Чакаше. Облечен бе в мокро черно яке с качулка, като за разузнавач в джунглата. Непромокаемата чанта, която носеше със себе си, съдържаше навивки от двойна жица, четири малки кръгли капси, радиоприемник и достатъчно пластичен експлозив С-4, за да превърне на прах Колизеума. Мъглата се бе просмукала навсякъде и обвиваше къщата с дебела сива завеса, която засенчваше тънкия резен на луната и приглушаваше нощните шумове. Щурците скрибуцаха; наблизо лаеше куче. Час след час мъглата ставаше все по-гъста, а нощта — все по-тиха. И все пак мъжът чакаше.

Старши сержант Джон Хил някога беше член на Делта форс, елитен отбор, който се бе зародил в джунглите на Виетнам. Докато бе дислоциран в Нха Транг, той бе вербуван от един летец, който твърдеше, че армията търси няколко добри пехотинци, мъже, на които им е гарантиран орден, смъртен чувал или и двете. Те би трябвало да бъдат единаци, годни да работят самостоятелно и да имат поне намеци за параноя.

Макар Хил да се вписваше и в трите категории, такива бяха и повечето войници от вътрешността. Онова, което му осигури силно желаното място в Делта форс, беше страстта му към рушене и любовта му към силните шумове.

Преди малко самотният командос беше изключил сложната алармена система със сръчност, която предполагаше, че такъв саботаж за него е дребна среднощна работа, и сега, когато си проправяше път към къщата и съчетаваше бързината с пантероподобна гъвкавост, сержант Джон Хил се усмихваше. Хубаво беше, че отново има работа.

Трескавият звън на телефона събуди Матю от дълбокия му сън без сънища. Като се дотътри до слушалката, той измънка:

— М-да?

От другата страна на линията мълчаха.

— Ало? — изрече той с явно раздразнение. — Кой е там?

Още малко мълчание. И най-накрая:

— Ало, Матю? Тук е Лий.

Нямаше нужда да казва името си. Нима смяташе, че изобщо може да забрави мекия й, напевен глас? Светна нощната лампа докато сядаше.

— Лий? Добре ли си? Нещо не е наред ли?

Не, не съм добре и всичко е наопаки.

— Трябва да поговоря с теб — каза вместо това тя. — Мога ли да намина?

— Лий, сега... — Той погледна към радио часовника. — ... е почти два часа след полунощ и отвън има мъгла да ловиш лисици. Знаеш колко опасно може да е това шосе. — Как, по дяволите, няма да знае, помисли си Матю, след като майка й бе загинала на него. — Ето какво ще ти кажа, защо аз да не дойда при теб?

— Не можеш да те моля за такова нещо. Съжалявам, Матю, не съм разбрала колко е късно.

— Но ако е важно...

— Не е нещо, което не би могло да изчака по-разумен час. Свободен ли си за закуска по-късно тази сутрин?

— Разбира се.

— Чудесно. Защо не дойдеш към осем, а аз ще забъркам един мексикански омлет.

— Звучи ми страхотно — мигновено се съгласи той. — Лий?

— Да?

— Сигурна ли си, че си добре?

— Напълно. Единственият ми проблем е, че се затрудних да видя къде точно са стрелките на часовника. Лека нощ, Матю. Наистина съжалявам, че те обезпокоих.

— Нищо подобно — каза той в стила на телефонните разговори; тя вече беше затворила.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — високо запита той.

После загаси лампата и се приготви да спи отново.

Взривът освети небето и разтреса земята с такава сила, че съседите, изтръгнати от съня, можеха да предположат единствено, че Южна Калифорния е сполетяна от силно земетресение. От Голямото. Прозорците се натрошиха, алармите против крадци и взломаджии пронизаха нощния въздух, последвани от воя на сирените, когато противопожарните камиони и полицейските коли се втурнаха към мястото.

Там, където бе стояла къщата, сега бяха купчина отломъци в пламъци. Грамаден кратер, който можеше да побере традиционния дирижабъл с надпис *Честита Нова година*, бе погълнал две спални и мазето.

— Олеле! — зина в изумление едно ченге новобранец, докато зяпаше онова, което преди броени минути беше превъзходно парче калифорнийска недвижима собственост. — Чия къща беше?

— На онзи тип от киното — каза неговият колега, загледан в искрите, които прехвърчаха до небето. — Сейнт Джеймс. Матю Сейнт Джеймс.

Когато пожарникарите поведоха обречената си битка, далеч в притъмнялата вода, отвъд линията, след която се пречупваха вълните, старши сержант Джон Хил продължаваше да гледа с прилив на физическо доволство, което беше почти сексуално. Договорката бе изпълнена. Той запали мотора и подкара зодиака покрай брега към Мексико.

— Наистина нямаше нужда да идваш — каза Лий; тя сложи чайник с вода на печката. — Никога нямаше да си простя, ако нещо ти

се бе случило на онова шосе.

— Стори ми се разстроена — простичко каза Матю. — И не можах да заспя отново, като знаех, че нещо те е разтревожило толкова, че се разхождаш из стаята в два часа след полунощ.

— О, Матю! — Лий потъна в плетения стол от клони на ратанова палма в ъгъла. — Наистина не знам откъде да започна.

— Какво ще кажеш, да започнеш от началото?

Тя прокара пръсти през косата си.

— Има нещо, което трябва да кажа най-напред.

Тя изглеждаше толкова отпаднала, толкова нетипично безволева, че единственото, което Матю можеше да направи, беше да не я сграбчи в прегръдките си:

— Какво е то?

— Обичам те. Винаги съм те обичала.

— Зная.

— Какво?

— Имаше времена, когато ти бях толкова ядосан, че не вярвах дали знаеш смисъла на тази дума. Може би най-после започнах да помъдрявам, понеже наскоро реших, че навярно тъкмо защото ме обичаш, беше толкова недостижима.

Как бе възможно той да знае нещо, което ѝ струваше толкова време, за да го разбере самата тя? Внезапното свистене на чайника разпръсна мига на хиляди кристални късчета.

— Водата е готова. — Тя пресече стаята и взе димящия меден чайник от котлона. — Как си ме опознал толкова добре! — измърмори тя, докато наливаше вода върху пакетчетата чай.

— Много мислих за нас, Лий. Всъщност — ужасно много, ако искаш да знаеш.

— Наистина ли?

Тя занесе чая до масата, ненадейното чаткане на чашките върху чинийките звучеше неестествено силно сред нощната притихналост на къщата. Лий с ужас проумя, че ръцете ѝ треперят.

— Наистина. И стигнах до ето такова заключение: знаеш ли, част от проблема е в това, че твърде много си приличаме.

— И двамата се страхувахме да се отворим към другите.

— Не съм от хората, които смятат, че цялото ни бъдеще се определя от това, кога майките ни са спрели да ни кърмят. Но няма

нужда да си доцент по психология, за да осъзнаеш, че миналото ни играе важна роля в бъдещето ни. Струва ми се, главният ни проблем беше, че ти през цялото време се боеше да не загубиш любовта ми, докато аз очаквах да загубя своята.

— Което ни правеше прекомерно отбранителни.

— Тази мисъл ми е идвала наум.

Лий си пое дълбоко въздух, да събере сила, за да продължи:

— Мариса не е лъгала чак толкова.

— За това, че си прецакала „Окото на тигъра“, или... — Един мускул трепна върху скулата на Матю, но гласът му остана спокоен. — ... за другото.

Той дори не можеше да го произнесе на глас. Нямах да й е лесно, помисли си Лий.

— Май бих пийнала. — Тя се пресегна към шкафа и свали бутилка Курвоазие Наполеон. — Искаш ли чашка?

— Ще ми трябва ли?

Тя пресрещна премия му поглед, без да мигне.

— Може и да ти потрябва.

Матю си напомни, че обича Лий достатъчно, за да й прости всичко.

— Може би ще пийна и аз — реши той.

Лий наля коняк в две чаши. Подаде едната на Матю, после отпи глътка от своята. Алкохолът я сгръ, но нямаше да улесни това, което трябваше да каже.

— Аз наистина помолих Уилиъм Зимърмън да замрази проекта ти — призна тя. — Но се мъчех да спася живота ти.

Разказа му за заплахата на Брендън Фаръдей и за причината, поради която я бе взела на сериозно, като не спомена за унижението на Тина, понеже реши, че това си е нейна работа.

— Така че, колкото и да ненавиждах това, честно казано, чувствах, че нямам избор.

— Би могла да дойдеш при мен.

— И ти нямаше да се съгласиш да се откажеш от проекта...

— Разбира се! Но поне можехме да поработим заедно, за да изхвърлим Фаръдей от филма. И ако още тогава се бяхме погрижили за този тип — сбито отбеляза той, — днес той нямаше да се опитва да ти отнеме „Барън студиоуз“.

— Знаеш за това?

— Лий — търпеливо каза Матю, — тъкмо ти ме учеше колко малък е този град, помниш ли?

— Нима ми казваш, че всички знаят как Фаръдей и Мариса се канят да превземат студиото?

— Боя се, че да.

— И как гледат клюкарите на шансовете ми?

— Искаш ли откровен отговор?

— Да.

— Като на клонящи към нула.

Тя вирна брадичка по онзи начин, който той добре си спомняше, със смесица от горделивост и раздражение:

— Ще ги спра, Матю. Не знам как, но ще ги спра.

Той вдигна чашата си:

— Не се съмнявам, че ще се справиш, скъпа. Освен това и аз работя по нещо; току-виж сме убили два заека с един куршум...

— Какво значи това?

Той повдигна рамене.

— Ще ти кажа по-късно, ако ударът ми успее. И така, най-последно разбрах за „Окото на тигъра“.

— И?

— И макар да ми се иска да ми бе казала, признателен съм, че си направила всичко, което може да направи една съпруга, за да спаси живота на съпруга си.

Тежко мълчание увисна над тях.

— Сега идва най-мъчното — меко продължи Лий.

Когато пълнеше наново чашата си, ръцете ѝ трепереха. Матю положи длан върху своята, като отклони предложението ѝ. Каквото и да кажеше тя за връзката с починалия си баща, Матю знаеше, че ако не остане трезвен, в крайна сметка можеше да превърне лошата ситуация в още по-лоша.

Те се гледаха един друг, столовете им бяха приближени, коленете им се допираха.

— Нека продължим този разговор някъде другаде — предложи той и хвана ръката ѝ. — Някъде, където е по-предразполагащо към интимност.

Той я поведе надолу, към мястото за сядане в някогашната им спалня. Уютната ниша винаги е била подслон от вихрите на техния живот, място, където можеха да изолират останалия свят.

— Добре — застина той, като я обви с ръка и я придърпа към себе си. — Аз съм готов.

И наистина беше, осъзна, почувствал познатата топлина на тялото ѝ до своето. Каквото и да му кажеше то вече нямаше да промени нищо.

Като се осланяше на солидната му, убеждаваща сила, Лий положи глава на рамото му и притвори очи:

— Случи се преди много време — каза тя с глас, който беше почти шепот. — Години наред съзнанието ми го блокираше.

Матю усети прилив на облекчение. Ако тя редовно бе спала с Джошуа, както твърдеше Мариса, как можеше да блокира подобно поведение?

— Изнасили ли те?

— Не. Е, не точно. О, господи, толкова е сложно!

С накъсан глас тя му разказа всичко — за издевателството на Джошуа, за потиснатостта ѝ, която не ѝ бе позволявала да разбере или да признае властта, която баща ѝ бе имал над нея. Разказа му за потреса, когато истината бе изскочила отново, за страха, че тя е предизвикала удара на Джошуа, и за тлеещото чувство на вина, че като си бе устроила място над майка си и сестра си като *принцесата* на Джошуа, тя доброволно бе допринесла за собствената си зависимост.

Когато накрая свърши, небето бе просветлено от светлорозови багри. Лий се чувстваше пресушена.

— Боже мой, ние наистина си принадлежим! — промълви той.

Лий вдигна очи към него.

— Сякаш не си много щастлив от този факт — вметна тя.

— Не е това. Просто си мислех, че за двама предполагаемо интелигентни хора, ние сме били направо двойка глупаци. — Той наведе глава и потърка устни в нейните треперещи устни. — Никога, ама никога, не съм обичал Мариса. Ожених се за нея само защото не исках и моето дете да расте като копеле.

Тя си спомни какво ѝ бе разказвал той за собственото си детство.

— По онова време се надявах случаят да е тъкмо такъв. — Тя притисна длан върху бузата му. — Съжалявам, че изгубихте бебето,

Матю — каза тя състрадателно.

Той се изсмя на това, но смехът му не беше смешен:

— В края на краищата се оказа, че не е било мое.

— Май трябва да съм изненадана, но не съм.

Имаше още нещо, още нещо, което трябваше да ѝ каже:

— Причината да си мисля, че би могло да е мое, беше, че наистина правих секс с нея през нощта, след като разводът ни приключи — призна той.

— Не си длъжен да ми разказваш...

— Не — прекъсна я той. — Длъжен съм. Защото не искам да има повече тайни между нас, Лий. Никога вече.

Тя кимна; когато вдигна очи към него, в тях беше сърцето ѝ.

— След като те видях нея сутрин при Корбет и Тина, толкова красива и недостижима, аз се върнах в хотела и се удавих в пристъп на самосъжаление, като се напихах самотно. Не че това е някакво оправдание, но бях здравата пиян, когато се появи Мариса и ме жегна с отхвърлянето на проекта ми от твоя страна. Мислех, че ще превъзмогна това, но когато ми каза за теб и Джошуа... — Той замълча. — Е, не искам да изпадам в подробности, но от нейните обвинения ме заболя страшно.

— Мога да си представя — смотолеви Лий.

Той прокара длан надолу по косите ѝ.

— Дори тогава — продължи той — в съзнанието ми беше ти, Лий. Исках да те накажа, да те нараня, както ме бе наранила ти, но успях само да накажа и двама ни още повече.

— О, Матю! — Сълзите безмълвно се стичаха по бузите ѝ; Лий ги избърса с опакото на дланта си. — Каква каша забъркахме!

— Шш. — Годините на раздяла отлетяха, когато помилва шията ѝ с устни. — Всичко това е минало.

Като развърза панделката на кръста ѝ, той смъкна атлаzenia ѝ пеньоар с цвят на слонова кост през раменете ѝ. Тя носеше морскозелена атлазена риза, дантеленият корсаж беше толкова изящен, сякаш беше тъкан от паяжина.

Ръцете на Лий се шмугнаха под черния рибарски потник и се настаниха върху гърдите му. Докато устните ѝ засмукваха неговите, пръстите ѝ се провираха през гората от тъмни валма.

Целуваха се дълго, ненаситно; после станаха без да се пускат и взеха да се поклащат в мъгливата перлена светлина на зората, като че танцуваха на музика, която само те чуваха.

Няколкото крачки до леглото изминаха ръка за ръка. Съблякоха се един другото бавно, благоговейно. После легнаха голи на изгладените чаршафи „Портхолт“. Матю целуваше чувствителните ѝ гърди, докато я галеше от раменете до бедрата. Ръцете му изкушаваха, устата му съблязняваше. Езикът му, който се шмугна между отворените ѝ устни, обещаващо.

В отговор Лий го любеше, устните и дланите ѝ се движеха в блаженството на близостта, като любовна песен, чиято музика е запечатана в паметта завинаги. Където и да се маеха ръцете му, тя пламтеше; където и да се заиграваха ръцете ѝ, той гореше.

Любенето им беше толкова непоносимо хубаво, толкова превъзходно чувствено, че Лий само затвори очи и обязди виещата се страст, която я отнасяше все по-високо. Отвън слънцето изгря над хоризонта и ги окъпа в струя златиста топлина. Движенията се ускориха; дланите, които дотогава се бяха отпусkali в ленива страст, сега опипваха по-настойчиво. Меките въздишки се превърнаха в гърлени вопли. Нежните целувки станаха нетърпеливи и жадни.

Когато той не нахлу в нея, както тя очакваше, а вместо това проникна с томителна бавност, горещата ѝ влажност бликна напред да го посрещне. Тя беше почти на предела и той едва бе започнал да се движи в нея, когато първата тупкаща вълна я заля, последвана от друга, и от друга. Усещането на гърчовете ѝ по дължината на пениса му възбуди Матю до ново извисяване на страстта и той се гмурна в Лий с дълбок ритмичен тласък. Шумът на сърфа забуча в ушите му, когато бе проникнат от несравнима наслада, която не спираше и не спираше. Пред очите му се спусна кървавочервена пелена. После всичко притъмня и той рухна върху податливата плът на Лий с изтомено тяло.

Любенето им бе едновременно изкупление и обет, и докато лежеше смирено в прегръдките му, Лий заплака отново. Този път обаче сълзите ѝ не бяха пробудени от мъка или от съжаление, а от любов.

19.

По причина, за която знаеше, че е свързана с Матю и с нищо друго, Лий се чувстваше необичайно къщовна. Когато звънна телефонът, тя отривисто бъркаше яйца за омлета, който му бе обещала, в синя пирекска^[1] купа, докато той беше под душа.

— Ало?

— Лий, Тина е.

— Добро утро, Тина. Не е ли страхотно хубав ден днес!

— Всъщност започна да превалява, скъпа.

— Сериозно? — Лий погледна през прозореца навън. — Божичко, за малко да се закълна, че грее слънце!

— Боя се, че ти се обадох не за да ти давам справка за времето.

Със закъснение усетила напрегнатостта в гласа на Тина, Лий остави купата на плота:

— Нещо не е наред. Да не би Корбет?

— Не, той е добре. Е, не добре, но сравнително... Лий, скъпа, мисля, че е най-добре да прескоча до вас.

Страхът беше нещо студено и влажно и я обгърна като омара:

— Само ми кажи! За Мариса ли е?

— Не. — В слушалката се чу накъсаната въздишка на Тина. — Мила, става дума за Матю.

— Матю? — Неволно Лий погледна към спалнята и към пристроената баня. — Какво Матю?

— Не ми е лесно да ти го кажа. Той е мъртъв.

— Мъртъв? — За една ужасна секунда думите се впиха в самата сърцевина на душата ѝ; но успокоението бързо я обхвана, след като въпросният мъж влезе в кухнята, с чифт посмъкнати джинси и с бисерно искряща по тъмните косми на гърдите му вода. — Тина, откъде ти дойде наум такова нещо?

— Къщата му е била взривена миналата нощ, мила. Пожарникарите се ровят из отломките, но полицията казва, че едва ли ще намерят оцелели.

Зад очите ѝ бели петна заплуваха в море от черно кадифе. Лий се стовари на стола и изпусна слушалката.

Разтревожен, Матю я прихвана с едната ръка, докато с другата вдигаше телефона:

— Кой, по дяволите, е това?

От другата страна на линията се чу озадачена въздишка:

— Матю?

— Тина?

— О, хвала на бога, ти си жив!

Тя звучеше точно толкова зле, колкото зле изглеждаше Лий.

— Разбира се, че съм жив! Защо да не съм? — Докато слушаше обясненията на Тина, Матю се намръщи още повече. — Благодаря, че се обади — каза той. — Ако нямаш нищо против, смятам, че най-добре ще е да се заема с Лий. Естествено. Ще дойдем, след като поговоря с полицията. — Той постави слушалката на стенната вилка. — Тина казва, че според доклада експлозията е била в два и половина.

— О, господи!

Съдбата беше толкова деликатно, непредвидимо нещо. Ако не му се бе обадила, ако не бе решила, че може да изчака до сутринта...

— Май този път наистина ми спаси живота — каза той и я прегърна силно, като притисна устни в челото ѝ.

Лий се довери на неговата убеждаваща сила.

— Какво ще правим сега?

Като обхвана с пръсти брадичката ѝ, той вдигна главата ѝ и я целуна:

— Първо ще закусим. После, струва ми се, трябва да звъннем в полицията. След това обещах да се спуснем до Тина и Корбет, за да им докажем, че не си се любила току-що лудо и страстно с призрак. И след като се погрижим за всички тези светски задължения, ще се върнем тук и ще видим колко начина може да измислим, за да се подлудим един другиго.

Когато той развърза коланчето на късия ѝ пенъоар, Лий си намисли безчет начини, без дори да се напъва.

— Преди това трябва да свършим друго.

— Какво? — Той наведе устни към гърдата ѝ, езикът му се заразхожда възбуждащо по зърното ѝ.

— Трябва да спрем до студиото.

— И да ни отиде денят!

— Само искам да съчиня един договор.

Той вдигна глава, мигновено нащрек.

— Какъв договор?

— Ще дадеш на „Барън студиоуз“ да направи „Окото на тигъра“, нали?

Преди няколко часа нищо не би го зарадвало толкова. Но това беше преди наетият от Фаръдей убиец да бе сринал със земята къщата му.

— Не искам да правя нищо, което би те изложило на риск, Лий.

— За един замъглен миг, когато Тина ми каза, че си мъртъв, се почувствах мъртва аз. — Тя го помилва по бузата. — В тази работа сме заедно, Матю — настоя тя. — Този път ще бъдем съдружници. Във всичко.

Матю благодари на всички богове и фатуми, които бяха решили, че няма да е лошо да му дадат още една възможност с тази жена.

— Ако наистина искаш да направиш този филм, има нещо, което трябва да знаеш. Нещо, за което никога не си питала.

— Дали историята е действителна?

— Да. Помниш ли увеселителните турнета на Фаръдей?

— Разбира се. Те на практика го превърнаха в герой. При правителство, което се изправяше срещу все повече протестиращи, те се радваха, че едно известно име като Брендън Фаръдей поддържа тяхната необявена малка война. И дори тези от нас, които не одобряваха войната, вярваха, че Брендън поне се опитва да направи бита на войниците, които рискуваха живота си там, малко по-добър.

— Да, този тип беше същински скаут — измърмори Матю. — Истинската причина за всички тези похождения на Фаръдей във Виетнам бе, че той искаше да контролира отблизо картела за наркотици, който бе изградил.

— Откъде би могъл да знаеш такова нещо?

— Един от моята рота работеше за Фаръдей. Бедата беше, че след три месеца той взе да става малко алчен и започна да прави далавери сам. Малко след това Фаръдей пристигна в лагера с група хубавки русокоси момичета от USO^[2]. Когато си замина, момчето беше мъртво. Простреляно направо в дясното око на път за нужника. В

официалния рапорт пишеше, че е застрелян от виетнамски снайперист. Но мнозина от нас знаеха, че Фаръдей е разпоредил убийството.

— И други са знаели за това?

— Няма смисъл да убиваш някого, ако с това няма към кого да отправиш предупреждение, че може да се случи и на други. Струва ми се, че Мърфи бе убит повече за пример, отколкото за отмъщение.

— Защо не си го казвал на никого?

— Шегуваш ли се! Кой би повярвал и думичка на такъв мърморещ копелдак като мен, изправен против човек като Брендън Фаръдей! Ти сама го каза, скъпа, човекът беше герой.

— И тогава защо отново се ровиш в тези неща?

— На първо място, само ти признавам, че историята е факт. А на второ място, сега съм по-равен на Фаръдей. — Той я погледна продължително, изпитателно. — И сега, когато знаеш истината, ако не искаш вече да правиш филма, ще те разбере.

Лий си каза, че след ужасяващия разказ на Тина за изнасилването ѝ от Фаръдей, тя не би трябвало да е учудена, че актьорът живее двоен живот. Но все пак беше:

— Аз не хвърлях думи на вятъра, Матю. Ние сме съдружници — във всичко.

Никога не я бе обичал повече, отколкото в този миг.

— Добре тогава, съдружнице — избоботи той, като накъсваше думите си с целувки, — какво ще кажеш да се върнем в леглото и да консумираме сделката?

— Но аз се канех да ти правя закуска!

— Лий, скъпа... мъжете не живеят само с омлети.

Той я вдигна на ръце и я понесе целеустремено към стаята. Лий не можа да измисли ни едно възражение.

Беше лесно да си жена през осемдесетте — нови, неопределени години. Бети Фрийдън, която веднъж на шега се бе нарекла *папата на жените*, същата тази жена, която бе написала библията на феминистките „Мистиката на женското“, която беше основала Националната организация на жените и бе водила всеобщата женска стачка за равноправие (най-голямата демонстрация от този род от дните на суфражистите^[3]), бе публикувала друга книга, която

възвестяваше, че нова мрежа от принуди насилва жените да се отказват от удоволствията на дома и на семейството.

От друга страна, „Синдърела комплекс“ се оплакваше, че личната психологична зависимост е главната сила, която потиска жените.

Лий беше сигурна, че няма повече да страда от комплекса на Пепеляшка^[4], но трябваше да признае, че навярно идеята на Фрийдън за втория етап има достойнства. Защото колкото повече време прекарваше с Матю, толкова повече се хващаше да фантазира за истински дом. С деца.

Нямаше очевидци на насилственото унищожение на Матювата къща. След като един репортер от WBC пусна слуха, че Матю е бил заплашван с малтретиране, ръкописът на „Окото на тигъра“ стана водеща новина и натискът на периодичния печат нарастваше с всеки изминал ден. Покрай вниманието на печата и въоръжените пазачи около къщата на Лий и около студиото, прибавяха само нови притеснения към безпощадния стрес.

— Имам само два дена до това проклето събрание на акционерите, което Мариса и Фаръдей свикват — оплака се Лий, когато се върна в кабинета на Матю в студиото след среща с адвокатите си. — Какво ще правя?

Матю вдигна очи от купчината компютърни распечатки, които преглеждаше. Оценките за разходите бяха солидни; за щастие Халил бе предложил неограничени средства.

— Бих ти предложил да говориш с Кейт Фарел, за да гласува с теб, вместо с тези гърмящи змии.

— Как мога да направя такова нещо, като не знам дори къде е тази жена?

Матю ѝ подаде плик.

— Какво е това? Билет за самолет? До Кламът фолс, Орегон?

— Кейт Фарел има там ранчо — меко поясни той. — Тя ни очаква за обяд утре.

— Какво?

— Адвокатите ѝ се обадиха, докато те нямаше.

— Тук има два билета... За нас! — Тя се втренчи в него, когато думите му заглъхнаха. — Идваш с мен?

През миналото, извън собствените си филми, той никога не бе изразявал и грам интерес към „Барън студиоуз“.

— Хей, ние сме отбор, не помниш ли? Съдружници.

— Но аз смятах, че се дразниш от моите чувства към „Барън студиоуз“.

— Дразнех се от въздействието на баща ти — кротко я поправи Матю. — Признавам, имаше времена, когато си мислех, че си прекомерно обзета от мисли за студиото, но в действителност не исках да те променям, Лий. Аз просто исках да разшириш хоризонтите си, да осъзнаеш, че в живота има много повече неща от работата.

Като любовта. Като свързването.

Тя кацна на ръба на бюрото му. Чувствата ѝ, вече на воля, бяха в очите ѝ, в усмихващите се нейни устни, в трепета на ръцете ѝ, когато обгърна лицето му с длани:

— Обичам те, Матю Сейнт Джеймс! И щом се върнем вкъщи, ще прекарам остатъка от нощта да ти показвам точно колко много.

Матю хлопна корицата върху ценовите разчети.

— Скъпа моя, това е най-доброто предложение, което ми е правено днес.

Устните им бяха на сантиметри разстояние, когато вътрешният телефон зажува.

— Мога да намразя това чудо — измърмори Матю; натисна копчето. — Да, Мардж?

— Съжалявам, че ви безпокоя с мис Барън — каза секретарката, — но в сутерена ви чака човек, който струва ми се, ще искате да видите.

— Не е пак репортер, нали?

— Не, сър. Тук е мис Фарел.

Матю и Лий се спогледаха.

— Кейт Фарел? — попита Лий.

— С такова име се представи на пазача — потвърди секретарката.

— Моля те — каза Лий, — нека пазачът я изпрати горе. Не, всъщност — реши тя — ние ще я посрещнем.

— Да, мис Барън.

— Чудя се какво я е накарало да дойде тук? — запита се Лий, когато с Матю напуснаха кабинета.

— Твоята догадка е не по-лоша от моята. Обаче е много зле.

— Кое е много зле?

— Че е решила да дойде тук. Казано между нас, харесваше ми идеята да я посетим в ранчото ѝ.

— Сериозно? — Тя го погледна. — Никога не съм си представяла, че селският живот ти е по вкуса.

— Съвсем вярно — лесно се съгласи той. — Но представата да те раздрусам върху някоя купа сено беше много привлекателна.

— Ти си непоправим! — каза тя с усмивка.

— Знам, и между другото винаги съм го смятал за една от най-драгоценните си черти... Боже мой, погледни — каза той, когато приближиха сутерена, — наистина е тя!

Малката, тънка като тръстика жена беше очевидно около седемдесет-осемдесет и непогрешимата миризма на коне и сено беше полепнала по облеклото, по-подходящо за селски ратай, отколкото за бивша филмова кралица: джинси, карирана черно-червена риза и каубойски ботуши. Все пак приликата с някогашния секссимвол на нямото кино беше явна. Топлите ѝ кафяви очи все още по котешки се извиваха в крайчетата, сърцеподобната форма на лицето ѝ притежаваше същите онези изумителни скули, в изблик на стария холивудски блясък нейната някога искряща кестенява коса беше боядисана в жизнерадостно оранжево.

— Мис Фарел — топло я поздрави Лий, като я хвана за двете ръце, — колко хубаво, че най-последно ви срещам!

— Обзалагам се, мислели сте, че съм умряла преди сто години — каза Кейт с прямота, която обикновено бе качество на младоците или на старците.

— Съвсем не — отвърна Лий, не много искрено; само преди месец-два, ако някой я попиташе, тя щеше да предположи, че бившата актриса вече не е между живите.

Кейт изгледа Лий продължително и преценяващо:

— Брадичката е на дядо ти — отсеке тя. — И ти ли си инат като Уолтър?

— Обвинявали са ме в неотстъпчивост.

Старицата кимна.

— Хубаво. Жените трябва да са твърди, ако искат да успеят в този бизнес. Още ме е яд на Лилиан Гиш^[5], дето каза, че режисирането

не е работа за дами. Това беше, разбира се, след като тя се опита да режисира онзи ням филм в Ню Йорк. Хайде де, това, че не се справи от работната страна на камерата, не е основание да подпомага мъжете да държат вратите затворени за останалите от нас.

— Но вие режисирахте един девически филм за „Парамаунт“ — обади се Матю.

Тъмните очи на Кейт просветнаха:

— Чувала съм за теб, че си интелигентен мъж, Матю Сейнт Джеймс. Но не знаех, че си колекционер на древни филмови тривиалности. Малцина знаят за този филм. — Тя въздъхна. — Знаете ли, аз по-скоро обичах да казвам на хората какво да правят. Мисля, че можех да стана отличен режисьор, но Уолтър имаше други представи за посоката, по която трябва да поеме кариерата ми, а решише ли нещо Уолтър Барън, то повече не се обсъждаше. — Тя им хвърли одобрителен поглед. — Но, разбира се, вие, млади хора, вече сте открили опасностите от смесването на филмопроизводството и женитбата.

Матю обви кръста на Лий.

— Работим по въпроса.

Кейт кимна доволно.

— Хубаво. Аз проследих кариерите и на двама ви с интерес и макар всеки от вас да е достатъчно успял сам, заедно вярвам, можете да съградите дори по-грамадна династия, отколкото Уолтър или Джошуа някога са сънували.

— Благодаря ви, че ни гласувате доверие — каза Лий. — Значи ли това, че ще имам вашата подкрепа и на събранието на акционерите?

— Мила моя, ти имаше гласа ми още преди тези главорези да се появят в ранчото ми миналата нощ.

— *Главорези?* — отекна Матю, мигновено настръхнал.

Кейт се огледа из стаята, като че ли търсеше шпиони.

— Защо не се повозим малко покрай брега? — предложи тя.

Те подкараха нагоре по крайбрежната магистрала, а Кейт им обясняваше за двамата мъже, които се появили нечакани и неканени в ранчото ѝ в Орегон, за да намекнат, че Брендън Фаръдей ще е признателен за нейния глас.

— Естествено, аз се престорих на невежа по отношение на цялата битка — продължи тя със самодоволна усмивка. — После,

когато те извадиха пълномощното за подпис, аз просто припаднах. О, не наистина, драга — отвърна тя на загрижения поглед на Лий. — Просто играех. Още ме бива, да знаете — извърна се тя към Матю.

Той се усмихна.

— Не съм се и съмнявал. Талант като вашия не изчезва, просто остарява като хубаво вино.

— О, този мъж наистина ми харесва! — каза Кейт на Лий. — Не трябва да му позволяваш да си замине този път.

— Нямам и намерение — отговори Лий, като се спогледа бързо и гордо с Матю.

— Хубаво. Докъде бях стигнала? О, да. Така или иначе, моята домашна прислужница, която също не е толкова лоша актриса, увери мъжете, че често имам такива припадъци и че ще се възстановя напълно до сутринта. Или поне достатъчно, за да подпиша хартишките им.

— И това ги задоволи? — попита Матю с явно съмнение.

— Нямаха друг избор, освен да се съгласят. В края на краищата бях в безсъзнание. Те си отидоха, като обещаха, че първата им работа ще е да се върнат на сутринта. Разбира се, в мига, в който си заминаха, аз се обадох на авиолиниите да си запазя билет за първия полет от Кламът фолс. После, като се боях, че те може да наблюдават къщата, си сложих дрехите, които нося, когато почиствам конюшните, съобразявайки, че ако ме видят да си тръгвам, ще сметнат, че съм някой от ратаите. Ето защо съм облечена така — обясни тя. — Обикновено се издокарвам къде по-добре, когато поемам на път. Както и да е, отидох до обора, взех стария пикап, който използваме за превозване на сеното и запраших към летището. — Тя прихна с наслада. — Чини ми се, че сега Фаръдей би трябвало да им шари дирниците, че са оставили една бабка да ги подхлъзне.

— Радвам се, че дойдохте — промълви Лий, — но трябва да разберете, мис Фарел, тези хора са много опасни.

— Можеш да ме наричаш Кейт, мила — потупа тя ръката на Лий със своята ръка, цялата в пръстени; сини вени кръстосваха opakото на дланта на Кейт Фарел, но меката ѝ кожа имаше цвета на гардения, без старческите петна, от които страдаха повечето нейни връстници. — И, разбира се, знам, че тези хора са опасни. Може да съм стара, но не съм глупава. Ако техните костюми не ми се бяха набили на очи веднага

(приличаха на статисти от филм с Едуард Дж. Робинсън^[6]), оръжията, които носеха под саката си щяха вероятно да ми подскажат с кого си имам работа. — Тя се вторачи в тях с блеснали кафяви очи, които напомняха на Лий за любопитна птичка. — Сега, след като успях да им избягам от капана, какво ще правим по-нататък?

— Първото нещо, което трябва да направим, е да ви намерим някое място, където да ви държим скрита през следващите два дена — размисли се Матю. — За зла участ, тъй както приличат на нещо от стар гангстерски филм, тези типове стрелят със съвсем истински куршуми.

— Чух за къщата ти — вметна на място Кейт. — Голям късмет си извадил, че не си бил в нея; още щяха да ти събират чарковете по крайбрежието на Каталина.

Когато Матю изцъка одобрително към прямата реч на Кейт, Лий потисна ненадейна тръпка. Тя се опитваше да остави това зад себе си, но не можеше да забрави колко близо беше до това, да загуби Матю завинаги.

— Какво ще кажеш за къщата на Корбет и Тина? — предложи Лий. — Смятам, че Фаръдей изобщо няма да се сети да надникне там.

Матю кимна.

— Добро хрумване.

— Ще ми е приятно — реши Кейт. — Дядото на Корбет Маршал, Джордж, ми беше banker, знаете ли. Още когато работех във „Феймъс плейърс Ласки студиоуз“ на Лонг Айленд. Той дори ми предложи женитба. Три пъти. И всеки път го попарвах.

Очите ѝ станаха умислени.

— Почти бях решила, ако ми предложи още веднъж, да приема. Но той не го стори, и накрая вместо за него, взех че се омъжих за Уолтър Барън и не издържах и година. Уолтър беше труден човек. Чувах, че синът му е бил също толкова безскрупулен. — Тя погледна очаквателно към Лий, като че искаше дъщерята на Джошуа да потвърди изявлението.

— Джошуа Барън беше изключително сложна личност — каза тихо Матю, за да спаси Лий: той стисна ръката ѝ, за да я увери, че е успял да остави миналото (и издевателството на Джошуа) зад гърба им.

— Вероятно така са говорили и за Чингис хан — подхвърли Кейт. — Както са ми казвали, другите филмови гиганти може да са

убивали, за да ядат, но Джошуа Барън е убивал за забавление.

— Имам подарък за теб. Нещо, което сигурно ще ти се стори вълнуващо — каза Матю по-късно същата вечер.

Седяха отвън на балкона пред спалнята и гледаха как слънцето потъва в океана.

Лий му се усмихна. Нежно наслаждение мъждукаше в очите ѝ:

— Още нещо? — Бяха се любили преди това и някак си не ѝ се анализираше как, всеки път, когато тя и Матю го правеха, беше като че ли за първи път. — Не съм наясно колко вълнения мога да поема за един ден.

Той влезе в къщата. След няколко мига се върна с кафеникав плик.

— Мислех си, че може да поискаш да занесеш това на събранието ви.

Лий извади тестето листи. Тя започна да чете, а любопитството ѝ се замени с недоверчивост.

— Фаръдей е контрабандирал за Роко Минети? — запита невярващо тя. — Как откри това?

— Наех детектив, да покопае в миналото на този тип няколко месеца. Те добре бяха покрили почти всичко, но тези документи доказват, че Брендън Фаръдей — някогашният Арни Столър — не е скаутът, за който го представят.

— Ако това излезе наяве, с кампанията му е свършено — смънка Лий.

— Ще го отнесе като бръмбар сламка — весело потвърди той, като се отпусна назад и изпружи дългите си крака. — Тъй както го виждам, Фаръдей с радост ще се подпише да даде своите двайсет и четири процента от студиото в замяна на това малко петънце от неговото минало. Колкото и голяма риба да е „Барън студиоуз“, все пак е като дребна цаца пред властта, която може да придобие, ако го изберат за губернатор.

Беше толкова изкушаващо. Дори сега, когато с помощта на Кейт Фарел тя щеше да оттласне завоевателния опит на Фаръдей и Мариса, докато притежаваше своя дял, Фаръдей все щеше да има глас в

управителния съвет на „Барън студиоуз“, нещо, което беше анатема за Лий.

— Ако склуча тази сделка с Фаръдей — каза бавно тя, — аз на практика го пращам заедно с бандитските му приятелчета в губернаторската мисия. — Тя поклати глава, като хвърли последен печален поглед към документите, преди да ги пхне отново в плика. — Трябва да ги препратя на главния прокурор.

— Скъпа моя Лий — въздъхна протяжно Матю, — за интелигентна жена, понякога показваш забележителна липса на житейска досетливост. Нима баща ти не те е научил, че когато преговаряш, би трябвало винаги да държиш най-жизненоважния къс информация в запас?

— Да, но...

— Хеда Хопър или Луела Парсънс бе казала, че колкото по-надълбоко проникваш, толкова повече се цапаш? — риторично запита Матю. — Ето я димящата пушка, която ще ни освободи от присъствието на Фаръдей завинаги — каза той и ѝ подаде още един лист хартия.

Очите на Лий се разшириха, докато четеше сведението върху страницата.

— Не мога да повярвам! Брендън Фаръдей е убил баща си?

— Всъщност Арни Столър е надупчил стареца си на решето — потвърди Матю. — Но тъй като са едно и също лице, смятам, че полицията в Невада ще е много доволна да може да затвори папката с делото. — Той се ухили. — Щях да ги осведомя по-рано, но исках да ти дам възможност да си откупиш дяловете на Фаръдей, преди да бъде арестуван. Няма смисъл толкова много от собствеността на студиото да затъне в някакво гражданско дело, което ще се точи през следващите двайсет години.

— Не бързах да кажа това, понеже щеше да прозвучи като диалог от ням филм, но ти наистина спасяваш студиото. — Гласът ѝ трепереше; тя се изправи ѝ го погледна с несдържано възхищение и любов. — Как ще мога да ти се отплатя?

— Не се тревожи — весело отвърна Матю; той я придърпа върху скута си. — И двамата сме интелигентни люде. Ако си напънем главите заедно, смятам, че все ще измислим нещо.

[1] Пирекс е марка стъкло, което не се напуква при високи температури. — Б.пр. ↑

[2] USO (United Services Organization) — американска организация за подпомагане на въоръжените сили, особено ако те са на път или зад граница. — Б.пр. ↑

[3] По-точно е да се казва суфражистки, защото става дума само за жени (предимно във Великобритания и САЩ) от началото на века, които са се борили за правото на жените да гласуват; някои от тях са се привързвали за оградите на важни институционални сгради като знак на протест. — Б.пр. ↑

[4] Това е в превод името на списанието, посочено по-горе — „Синдърела комплекс“. — Б.пр. ↑

[5] Лилиан Гиш (1896) — една от най-известните американски актриси на нямото кино. — Б.пр. ↑

[6] Едуард Дж. Робинсън (1893–1973) — американски характерен актьор, известен като изпълнител на гангстерски роли. — Б.пр. ↑

За голямо облекчение на Лий събранието на акционерите не поднесе изненади. Очите на Фаръдей се бяха присвили злокобно, когато тя влезе в залата с Кейт Фарел, но гласуването бе пито-платено и привърши за минути. Успокоена, че е спечелила, Лий изпита леко съжаление за пропуснатите възможности, когато Мариса изхвъркна от залата за конференции, ругаейки, че Лий ще си плати за всичко. Беше чувала тези думи толкова пъти, че вече не ги и броеше. Все пак на Лий ѝ се прииска по някакъв начин да настигне сестра си. За беда семената на ревността, които Джошуа бе посял толкова отдавна, бяха родили горчив плод.

— А, Брендън! — уж между другото подхвърли Лий, когато актьорът, превърнал се в политик, напусна залата, — има само още една дреболия.

Той се извърна на прага и я прониза с поглед.

— Каква?

— Бих искала да откупя твоите дялове.

Ако не беше успокояващото присъствие на Матю, който чакаше пред вратата, Лий щеше да се уплаши от яростта в буреносните му сини очи.

— Ще ти продам дяловете си на оня свят!

— По добре си стягай торбата, Брендън — отсече на свой ред Лий. — Защото по пътя те чака виелица. Виждаш ли, имам големи планове за „Барън студиоуз“. Планове, които не включват мошеници. — Тя протегна доклада на детектива, като запази онези документи, които Матю в началото също не ѝ бе показал. — Не ми се вярва гласоподавателите да са толкова нетърпеливи да изберат човек с престъпни връзки.

— За какво, мамка му стара, говориш? — ревно той и дръпна листите от ръката ѝ.

Прехвърли ги бързо, цветът на лицето му ставаше все по-сив с всеки ред.

— Ще ти платя точно колкото баща ми ти дължи — каза тя и извади чековата си книжка. — Нито пени повече.

Той грабна чека от протегнатата ѝ ръка.

— Сестра ти е права. Ти си курва.

Хладното ѝ изражение не издаваше нищо.

— Моля те, затвори вратата, като излизаш, Брендън.

След миг той си бе отишъл, а Лий се къпеше в освежителен прилив на облекчение.

— Хей, барман! — Мариса размаха празната си чаша. — Защо не си размърдаш хубавия задник? Човек може да умре от жажда на това събиране, преди да са му напълнили отново чашата!

Тя пиеше яко вече четири часа, но за беда още не беше достатъчно пияна, че да забрави начина, по който Лий се бе отнесла с нея. Шибана кучка. Къде пишеше, че винаги трябва да побеждава тя?

Дойде нова смяна и вечерният барман, добре сложен мускулест плажен Адонис, и то непознат в „Дрифтудс“, погледна Мариса дълго и учудено:

— Хей, та ти си Мариса Барън!

— Взе че позна. Удари къоравото. — Тя се облакъти на бара и сластно облиза устни. — Освен ако не ти се ще нещо друго, мистър Висок, Мургав и Увиснал.

Като взе празната ѝ чаша, той я замени с пълна:

— Съжалявам — спокойно каза той. — Но се боя, че ще си изгубите времето.

— Мамка му! Трябваше да се сетя по тесните панталони. Само педалите се рекламират така открито.

Вместо да се обиди от нейното отношение, той се ухили.

— Татко обича да казва, че ако нямаш месо за продан, трябва да свалиш табелата от прозореца. От друга страна, понякога е печелившо да държиш табелата.

— Е, от това, което виждам, никой няма да те обвини във фалшива реклама — каза Мариса, докато погледът ѝ целенасочено се спусна към члена му. — Но това все още не решава проблема ми: какво ще правя тази нощ...

— Навярно джентълменът в края на бара има някаква представа — подметна барманът. — Той предложи да ви плати пиетието.

Мариса се обърна. Когато видя познатото лице, устните ѝ се извиха в протяжна, чувствена усмивка:

— Джефи! Колко време мина!

Джеф Мартин се смъкна от стола и дойде до нея:

— Ужасно много, ако ме питаш. Липсваше ми, бейб.

Той изобщо не приличаше на напереното красиво жиголо, което тя бе срещнала преди години. Цветът на лицето му беше блед; някога изрусената му от слънцето коса висеше дълга и отъняла; имаше далечен, отчужден поглед в очите и когато потри нос с опакото на ръката си, тя забеляза отчетливо треперене.

Но какво от това, по дяволите, реши Мариса, докато човекът все още можеше да чука като супермен, какво ѝ пука как изглежда!

— Имаш ли някаква трева?

Той се ухили, като ѝ припомни старият Джеф а ла дявол *ме взел*.

— Странно как го изтресе. Току-що спечелих малко превъзходна кока, която би трябвало да те изшути като динамит. Ако ти стиска да опиташ.

Тя върна остатъка от рома.

— Сладурче, ти си на моята вълна.

След издевателството на Лий тя имаше нужда от нещо по-специално, за да си повдигне духа, каза си Мариса, когато напускате „Дрифттуудс“ с Джеф. Утре ще измисли начин да си го върне.

— Ти си напълно завършена актриса, мила моя — каза Кейт. Лий и Матю я бяха завели на обяд, за да отпразнуват победата. — Страхотна сценка изигра този следобед.

— Сигурни ли сте, че Фаръдей не видя как ми треперят коленете?

— Тя изглеждаше хладнокръвна като краставица — каза Кейт на Матю. — Трябва да се гордееш с нея.

— Винаги съм се гордял.

— Сигурна ли сте, че не можете да останете още някой и друг ден? — попита Лий.

— Повече от сигурна — със съжаление отрони Кейт. — Наслаждавах се на посещението си, но имам да ожребвам сума кобили и да засаждам градина. Освен това — намигна тя — трябва да напусна, преди тези нагли репортери да открият, че съм в града и да изтипосат портрета ми на първите страници на онези ужасни таблоиди в супермаркетите. Винаги съм смятала, че е по-добре поклонниците ми да ме запомнят такава, каквато бях — жена-вамп, — отколкото като изкуфяла старица.

— Изобщо не сте такава! — възрази Лий. — Всъщност изглеждате прелестно. — Кейт беше махнала лъжливото си облекло; тя носеше гористозелен гроздоберачески костюм от „Майнбохер“, който разнасяше слаб, подмолен аромат на нафталин, и подходяща зелена шапка с щръкнало жълто-черно перце. Изключително отиващи ѝ диаманти от Канарските острови, вгнездени в старо злато се полюшваха на ушите ѝ. — Не знам как да ви благодаря.

— Просто. Като акционер в това студио, искам да видя как то печели. И макар да схващам, че три процента не ми дават кой знае какъв глас в текущите операции, ако ме питащ, трябва да включиш и този приятел в сметките. — Когато тя поклати глава към Матю, перцето заподскача.

Очите на Лий срещнаха неговите.

— Тъкмо това имам намерение да направя.

Когато пристигнаха вкъщи, полицията ги чакаше.

— Какво, за бога... — промърмори Лий, когато видя паркираните полицейски коли на пътя пред входа. — Толкова бързо ли си натопил Фаръдей?

— Не. Исках да ти дам време да уредиш документите.

— Тогава, щом не е за Фаръдей... — По гърба ѝ полази лед. — О, боже мой, Мариса... — прошепна тя и се вкопчи в ръката му.

— Не можеш да си сигурна.

Но Матю бе видял как Мариса изхвъркна от кабинета. Той бе живял с нея през онези проклетни седмици. И много добре знаеше на какво е способна обзетата от мания за саморазрушение сестра на Лий. И дори преди да бе затънала толкова дълбоко в залеза на боговете с наркотици и алкохол.

— Мис Барън? — Лицето на полицаия беше сурово, в очите му се четеше съчувствие.

— Да, аз съм Лий Барън. — Пръстите ѝ се впиха още по-силно в ръката на Матю, когато предчувствията ѝ се засилиха. — Нещо не е наред ли, полицаю?

Той свали фуражката си.

— Съжалявам, мис Барън. Но става дума за сестра ви.

Лий бе очаквала това от години. Но въпреки това коленете ѝ омекнаха:

— Тя...

— Съжалявам, госпожо. Но тя е мъртва. — Той изглеждаше нервен, сякаш очакваше Лий да се разпадне, да стане истерична, да започне да пищи или нещо такова, помисли си тя. — Не можем да сме сигурни преди аутопсията, но от наркотичните средства, разпилени по спалнята ѝ, и по белезите от игли по ръката ѝ, предполагаемата причина за смъртта е свръхдоза.

Образът на Мариса, легнала мъртва на атлазеното си легло с цвят на праскова, с ръце надупчени от инжекции, накара сърцето на Лий да се свие. Тя затвори очи с надеждата, като ги отвори, патрулният полицаю да си е заминал и всичко да се е оказало ужасен кошмар. Отвори ги пак. Де тоя късмет! За зла беда всичко беше съвсем истинско.

— Тъ, ако нямате нищо против, мис Барън — протяжно изрече младият патрулен полицаю, — имаме нужда някой да дойде в моргата и да разпознае тялото.

Тялото. Никога не бе забелязвала каква фаталистичност крие тази дума. Чувствата ѝ странно избледняха, тя се облегна на доверителната опора на Матювата ръка, увита около кръста ѝ:

— Разбира се — смънка тя; думите ѝ бяха някакъв далечен отглас в ушите ѝ, като шумът на морето, който уж бучи в раковините.

Лий беше признателна, че Матю не поведе разговор, докато се връщаха от общинската лосанджелиска морга по-късно през същата вечер. Мозъкът ѝ беше странно вцепенен, а стомахът ѝ сякаш яхаше едно от онези влакчета в увеселителните паркове, които правеха стръмни осморки. Не можеше да изхвърли от главата си Мариса,

напъхвана обратно в онова ужасно чекмедже, сякаш я криеха в някаква свръхголяма каса за влогове.

Дори смъртта на баща ѝ не я бе накарала така да почувства загубата на близък човек; след ужаса от първоначалния му удар, смъртта на Джошуа бе очаквана; вторият удар, който му бе отнел живота, докато спеше бе сравнително лек. Но Мариса бе умряла насилствено. Подутините по нейното лице и по тялото ѝ, и белезите от игли по ръцете ѝ го показваха ясно.

Неканената картина се маеше пред очите ѝ. Лий изстена тихо и притисна с пръсти спуснатите си клепачи. Без да отклонява вниманието си от шофирането Матю хвана ръката ѝ.

Беше наистина ден на контрастите. Като продължаваше да вижда необичайно спокойните, но восъчни черти на Мариса, Лий се помъчи да си припомни, че преди няколко часа тя беше на седмото небе.

Ако погребението на Джошуа приличаше на погребение на държавен глава или на далекоизточен властелин, Марисиното пък гъмжеше от журналисти, а на подобно нещо Тинсълтаун не беше свидетел от смъртта на Валентино. На входа на обредния дом трябваше да бъдат поставени пазачи, за да възпират ордите поклонници, които напиреха към вратите, за да зърнат тялото на Мариса. Опашката от коли по магистралите Голдън стейт и Вентура се точеше километри, по улиците, които обграждаха Форист лон, движението беше спряно. Тълпи почитатели покриваха тучните, сочнозелени хълмове.

— Боже мой, прилича на стълпотворението за Роуз Боул^[1] — каза Тина на мъжа си, когато видяха обкичения с цветя бял ковчег. — Съмнявам се, че е останало живо цвете в целия Западен свят.

— Нали знаеш какво казват — тихо отвърна Корбет. — Дай на народа хубаво зрелище, и всички ще дойдат. А Мариса, за добро или за зло, поднесе на хората страхотно зрелище.

— Амин за това — смънка Тина.

Хеликоптерите се бяха върнали, кръжаха над гробищата, перките им издухваха нежни листенца от акрите оранжерийни цветя. Лий не им обръщаше внимание. Беше казала последно сбогом на сестра си в два часа, в неприкосновеността на тихия погребален параклис. Тя

намираше сложната церемония болезнено непоносима, но знаеше, че Мариса би искала точно това.

— Мариса щеше да е доволна от множеството — каза Лий.

Матю реши да не изрича мнението си, че Мариса бе престанала да е доволна от каквото и да било още преди години.

— Ирония на съдбата, не мислиш ли?

Тя го погледна.

— Кое?

— Богинята на любовта всъщност умира от липса на любов.

Думите му, помисли Лий, бяха за нещастие съвсем верни.

Те напускаха погребението, Халил — от едната страна на Лий, Матю — от другата, когато един репортер се отскубна от полицейския кордон.

— Мис Барън, мистър Сейнт Джеймс! — извика Питър Брадшо от WBC; той се затича през ливадата, а по петите му го следваха облечените в джинси оператори и теглеха електронен централен кабел. — Само минутка!

Матю свойски прегърна Лий през рамо. Халил застана отбранително до нея.

— Не виждате ли, че мис Барън е опечалена? — изръмжа Матю. — Какво ви става, момчета, в края на краищата?

Телевизионният репортер не трепна пред пламналия му поглед.

— Просто си върша работата, мистър Сейнт Джеймс. Носи се слух, че смъртта на Мариса Барън е бандитско убийство. Същите слухове твърдят, че „Барън студиоуз“ ще отстъпи пред гангстерските заплахи против живота ви и ще бутне в шкафа „Окото на тигъра“. Би ли коментирал това някой от вас?

Той им тикна микрофон.

— По дяволите! — изохка Матю. — Нямате ли поне малко уважение към мъртвите? Защо не оставите това?

— Съжалявам, мистър Сейнт Джеймс — безпощадно натърти Брадшо, — но това е голяма история; не може да я оставим само защото не искате да говорите.

— Слушайте! — Матю отблъсна микрофона настрана, сякаш беше нахална муха. — Давам ви десет секунди да се ометете оттук; след това ще бъдете арестуван за посегателство.

Решени да не оставят репортера от натегаческата телевизионна мрежа да се добере сам до новината, останалите репортери се спуснаха към тримата, докато те крачеха към чакащата ги лимузина. Защракаха светкавици и ослепиха Лий; микрофоните бяха под устата ѝ; грубо подвикваните въпроси бяха какофония от пискливи гласове.

Осъзнала безсмислието да отговаря на въпросите им тук, Лий се спря и дълго обмисля краткото си изявление. Беше нужно усилие, но тя остана спокойна, и се изправи в пълния си ръст.

— Мистър Сейнт Джеймс и аз даваме пресконференция утре сутринта в десет часа в прес залата на „Барън студиоуз“. Двамата ще направим кратки изявления и после ще отговорим на всички въпроси, които бихте искали да ни зададете. — Тя свали слънчевите си очила, меките ѝ сиви очи гледаха право в очите на Брадшо. — А сега, ако нямате нищо против, бих искала да оплача сестра си на спокойствие.

Питър Брадшо не бе получил каквото искаше — новина, — но поне бе търкулнал топката. Освен това, реши той, като гледаше гневното лице на Матю Сейнт Джеймс, щеше да е рисковано да се мотае тук повече.

— Десет часа — каза той и се отдръпна като видя, че полицията бърза насреща. — Ще чакам с нетърпение.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита Матю загрижено, когато се настаниха на задната седалка на лимузината.

— Не може вечно да извъртаме, Матю — промълви уморено тя. — Време е да ударим с глава стената.

Халил, който се бе разположил по диагонал срещу двойката, погледна към Лий; загрижеността му се отразяваше в трезвите му тъмни очи.

— Сигурна ли си, че е настанал часът за нова конференция? Последните три дена бяха изтощителни, че и по-лошо, заради твоето настояване да огледаш всяка подробност за погребението на сестра си сама. Защо просто не изготви едно изявление чрез адвоката си?

— Халил е прав — присъедини се Матю. — Едно официално изявление щеше да задържи сега-засега лешоядите далеч от плячката. Освен това — изтъкна той, — арестува ли полицията Фаръдей,

Минети ще остане без кандидат, когото да пробута, така че сганта ще отстъпи крачка назад.

— До следващия път — вирна брадичка Лий. — Няма да позволя повече да ме заплашва който и да било, Матю.

Халил и Матю се спогледаха. Те и двамата познаваха Лий достатъчно добре, за да знаят, че опитите да променят решението на Лий ще са губивреме. А и двамата я обичаха достатъчно, за да се тревожат, че като се изправя публично против Минети, тя рискува живота си.

[1] Роуз Боул — мач по американски футбол между първенците от двете главни състезания на колежанските отбори в САЩ, който се играе на 1 януари всяка година в Пасадена, Калифорния. — Б.пр. ↑

21.

Джеф Мартин беше отчаян.

Когато се вкопчи в слушалката на телефона, ръцете му, които рядко се случваше да не треперят през последните дни, се тресяха като листо в ураган.

— Хей, мистър Минети — завика той, — сбъркали сте човека.

— Не. Не съм. Слушай, Мартин, Мариса Барън се е обадила на Брендън Фаръдей през нощта на своята смърт. Казаха, че е напуснала „Дрифтуудс“ с теб.

— Хей, пиленцето не се обади на никого!

От другата страна на телефона се възцари кратко мълчание.

— Сега, след като призна, че в края на краищата си бил с нея, нека ти кажа и това: тя е тръснала на Фаръдей, че си я изучал.

— Добре де, бях с нея. И какво от това?

— Трябва да приема, че човекът, който е бил с нея през онази нощ, е същият, дето я е надупчил с кокаина и хероина, които са я убили.

Потта потече по лицето на Джеф, изпод мишниците и по слабините му.

— Хей, мистър Минети, това беше нещастен случай, ясно? Нямах намерение да убивам пиленцето. Мама му стара, аз я харесвах! Освен това тя си имаше този навик да забърсва момчета, разни непознати, нали разбирате. Би могъл да е всеки... който и да е.

— Но не е бил който и да е, Мартин. Бил си ти.

Джеф прокара пръсти през сплъстената си, потъмняла руса коса:

— Казах ти, беше гаден нещастен случай!

— А подутините?

— Какво мога да кажа! Пиленцето го харесваше по-грубо и аз нямах нищо против да ѝ угодя. Има ли закон против малко садомазохизъм между приятели?

— Ти май не схващаш мисълта ми, Мартин — отрязва Роко Минети с хладно, смъртоносно спокойствие. — Ако не бяха тези

подутини, полицията без съмнение щеше да припише смъртта на тази Баръновка на нещастен случай. Сега имат подозрение за убийство, а това значи, че привличаме повече внимание, отколкото бихме желали, при приближаващата кампания на Брандън Фаръдей...

— Ще ти кажа ето какво: само ми подхвърли трохица хляб, и ще взривя града! — прекъсна го Джеф. — Ще замина за Мексико, за Колумбия, за Бразилия. Някъде, където ченгетата няма да ме намерят никога.

— Съжалявам, Мартин — отрони Минети, — но ти си опасно безотговорен. Нищо не мога да направя за теб.

Той затвори.

Последните му думи отекваха в ушите на Джеф като клепало.

— Мамка му!

Викът проеца между голите стени на апартамента. Минети щеше да го убие. И той нищо не можеше да направи. Нищичко. Освен да побегне като дявол.

Като метна малкото си партакеши в една торбеста чанта, Джеф хукна от апартамента, без да има наум каквато и да е посока. Знаеше само, че трябва да изчезне на майната си, преди Минети да е изпратил хората си.

Главата му бучеше и болка като от инжекция се разсейваше под кожата му. Когато тогава осъзна, че Мариса е мъртва, той бе излетял навън и си бе оставил всичките наркотици. От три дена беше само на малко трева и на няколко „Куелюдз“ и беше на път да си изгуби ума.

Отчаяно търсец избавление, той отиде до един магазин за алкохолни напитки и купи четвъртинка уиски. Когато броеше смачканите банкноти на тезгяха, той забеляза голямото заглавие на „Ел Ей таймс“: *СТУДИО ЩЕ НАРУШИ МЪЛЧАНИЕТО ОКОЛО СЦЕНАРИЙ НА СЕЙНТ ДЖЕЙМС*. Като потърка насълзените си очи с пръсти, той се помъчи да се съсредоточи върху плуващия черен шрифт и прогизналият му от алкохол мозък си спомни, че Минети искаше да не допуска този сценарий до екран.

Ето това беше!

Начинът да спечели обратно благоволенieto на Роко Минети.

Щеше да издуха Матю.

— По дяволите, Лий — каза Матю на другата сутрин, — не трябва да правиш това! — Той приличаше на човек, готов да издаде заповед, стига да намери начин тя да подейства. — Полицията би трябвало да арестува Фаръдей, преди новинарските екипи да са инсталирали камерите си. Ще е свършен факт.

— С човек като Минети, никога не е свършен факт — стана от масата Лий. — Освен ако хората не наскачат и не кажат „не“ на сплашването. — Тя притисна с ръка стомаха си, където гигантски кондори размахваха крила. — Готов ли си да тръгваме?

— След минута. — Той я придърпа в прегръдките си и я целуна силно. — Сега вече съм готов — каза той, когато и двамата си поеха дъх.

В мига, в който влязоха в залата, светкавиците затрещяха като изстрели. Покрай трите най-големи телевизионни мрежи, и WBC също бе изпратила телевизионен екип, което никак не беше учудващо, след като Питър Брадшо бе надушил историята и бе предизвикал верижната реакция, която ги бе събрала тук днес.

В екипите на местните телевизионни станции подскачаха, за да заемат по-добра позиция оператори и операторки по джинси и фланелки. Край тях стояха полевите репортери: мъжете — бронзови, руси и хубави, жените — мургави, руси и красиви, доказателство за това, че калифорнийските момичета, популяризирани във всички онези песни на Бийч бойс, бяха здрави и читави и живееха в Холивуд. Зад тези униформено привлекателни особи с бележници в ръце бяха журналистите от печата, разположени, както винаги, в задната част на залата.

На пост от двете страни на входа бяха двама готови на всичко блюстителни, чиито бдителни очи непрестанно обхождаха пълната зала. Само преди няколко секунди униформените мъже бяха доставили на Лий Барън един милион долара в новоотпечатани банкноти от по хиляда долара. И бяха останали, за да бъдат сигурни, че ни един от тези свежи зелени портрети на Гроувър Кливлънд няма да попадне в чужди ръце.

Лий не беше изненадана от броя на присъстващите. Смятани от мнозина за управляващата кралска двойка на Холивуд, тя и Матю години наред бяха живели в къщи от стъкло.

Както бяха решили, Лий говори първа.

— Дами и господа, имам да кажа няколко неща, преди да дам микрофона на мистър Сейнт Джеймс. Първото е от личен характер. Както всички знаете, имах нелеката задача да погребя сестра си вчера. През последните четири дена бях известявана с предположения, че тя е жертва на убийство. Имаше дори слухове, че е умряла от ръката на гангстери. Тези истории са безсрамни измислици. Тъжният факт е, че сестра ми беше много неспокойна жена. Беше пристрастена към наркотиците и алкохола и макар ние, приятелите и семейството ѝ да правехме всичко, което беше по силите ни, за да ѝ помогнем, за зла участ в крайна сметка това се оказа недостатъчно. И въпреки че винаги ще съжалявам, задето не можах да я избавя от разрушителната власт на зависимостта ѝ, надявам се, че нейната смърт ще послужи като предупреждение за онези членове на нашето малко общество, които смятат възстановителните наркотици за безопасни и модни. Искам също да кажа, че пристрастеността на Мариса не отне нищо от огромния ѝ талант, както и от удоволствието, което хиляди кино поклонници изпитваха по време на твърде кратката ѝ кариера. И макар да бяхме различни, и професионално, и в личен план, никога не съм спирала да обичам сестра си. И мога само да се надявам, че тя е намерила мира и покоя, които все ѝ убягваха през по-голямата част от нейния живот.

Залата беше тиха като гроб. Лий пое дълбоко въздух, като погледна към Матю за морална подкрепа, преди да продължи:

— А сега, по повод настойчивите слухове, че „Барън студиоуз“ ще замрази „Окото на тигъра“ заради някои отвратителни елементи в нашата общност, ще призная, че и аз, и мистър Сейнт Джеймс сме получавали безброй заплахи.

Тих шепот като израз на събудено любопитство се понесе из събраната група репортери.

— Повечето от тези заплахи бяха анонимни, което само доказва страхливостта на хората, с които си имаме работа. Други бяха пооткрити. Един от тези индивиди, които се смятаха задължени да ме предупредят да не правя филма на мистър Сейнт Джеймс, беше Брендън Фаръдей.

Шептенето премина в шумно разбунено жужене.

— Но „Барън студиоуз“ няма да преклони глава пред натиска на такива хора — наблегна тя, а гласът ѝ ставаше все по-силен с всяка

дума. — Ние ще доведем „Окото на тигъра“ до екраните. „Барън студиоуз“ смята, че периодът на загърбване на темата за вьетнамската война продължава вече твърде дълго. Време е да се даде възможност на хората да зърнат поне зрънце от живота през тази епоха, описан от човек, който е бил там. И ние сме така убедени, че има интерес към този филм, че залагаме рекламен бюджет от един милион долара. — Като бръкна в дипломатическото куфарче, тя извади спретнато подредените банкноти, за да ги видят всички.

Защракаха светкавиците. Заръмжаха портативните видеокамери. Възбудата клокочеше сред множеството като кипнал адреналин и беше очевидно, че репортерите умират да се измъкнат от залата и да изпратят файла си с *Историята на годината*. Но не можеха. Не и преди да изслушат мъжа, който стоеше до нея.

— А сега искам да ви представя автора на „Окото на тигъра“, човек, чиито качества говорят сами за себе си: Матю Сейнт Джеймс.

Представянето беше ненужно, Лий го знаеше още докато седеше отзад. Всички го познаваха. През по-голямата част на последното десетилетие това име се бе появявало на филмовите екрани в притъмнените кина по цял свят: *Сценарий: Матю Сейнт Джеймс. Продуцент: Матю Сейнт Джеймс*. Някога той бе отровил съществуването на Джошуа Барън. Днес Матю Сейнт Джеймс беше асът на „Барън студиоуз“. Казано на холивудски жаргон, той беше хванал света за оная работа.

Лий наблюдаваше как Матю прелъстително омайва слушателите си. После погледът ѝ се понесе бавно по унесеното множество, като от време на време се връщаше за миг на един мъж, който стоеше отпред, с очи приковани без да мигнат върху Матю. Липсата на апарат подсказваше, че не е фотограф. Той не носеше и някой от онези дълги тънки бележници, по които си падаха репортерите от цял свят. Нито имаше портативен магнетофон в ръката, която бе в ползрението ѝ. Другата му ръка, отбеляза тя с бавно надигащо се опасение, беше пъхната в джоба на избелялото му дънково яке.

Позна го твърде късно. Джеф Мартин. Преди да проумее какво прави той тук, втрещен със сълзливите си сини очи в Матю с такава концентрация, тя го видя. Пистолета. Насочен право към Матю.

Не! Събитията сякаш се движеха в агонизиращо-бавен каданс от десет кадъра в минута. Тя сграбчи от мраморния пиедестал до себе си

бронзовия бюст на баща си Джошуа Барън и го запрати по стрелеца. После изпищя.

Внезапният гръм отекна из залата като избухването на бомбичка. Отчетливият изстрел бе мигновено последван от втори. После от трети.

Сякаш след цяла вечност репортерите реагираха, като закрещяха и взеха да се бутат, опитвайки да си проправят път напред. Кървавочервена омара покри очите на Лий, някой далече викаше за линейка. Обгърна я студена тъмна мъгла и тя се попита дали не умира. Инстинктивно протегна ръка към Матю.

— Матю? — попита тя почти шепнешком.

Матю беше на колене до нея и отмяташе кичурите разпиляна руса коса от челото ѝ.

— Тук съм, Лий. Не се безпокой, скъпа. Всичко ще е наред.

Тя щеше да умре! Точно когато нещата най-накрая бяха потръгнали между тях.

— Обичам те! — Устните ѝ се размърдаха, но от тях не излезе звук.

Точно когато пръстите им се докоснаха, Лий се предаде на мрака.

22.

Беше лудница.

В същия миг, в който Лий бе вкарана в стаята за спешна медицинска помощ, един подземен паркинг в близост до болницата бе пропаднал, убивайки трима строителни работници и ранявайки много повече. За минути залата за спешна медицинска помощ беше наводнена от пациенти, доктори, сестри и помощен персонал.

Матю разбираше, че е наред пътя, притискаше се до болничната количка, но не искаше да напусне страната, в която беше Лий. Накрая един младок от тукашните, облечен необичайно с омачкани дочени панталони, тениска с щампа на „Грейтфул дед“, чифт цели баскетболни обувки и синьо бейзболно кепе с надпис „Ел Ей ейнджълс“, успя да го убеди, че ще помогне повече, ако остави докторите да си вършат спокойно работата.

— Какво, по дяволите, се моткат толкова дълго... — замърмори Матю.

Той крачеше из частната чакалня на болницата, която болничният администратор бе разпоредил за него, та да е далеч от дебнещите очи на репортерите. Острите черти, които обрамчваха устата му, бяха по-дълбоки и по-отчетливи от обикновено.

— Матю, нали видя какъв хаос е в залата за спешни случаи! — каза Халил. — Фактът, че Лий не им е първа грижа, може да означава само, че тя не е така лошо ранена като останалите. — Гласът му беше спокоен, но пепелникът до него, препълнен от цигарени фасове говореше за друго.

Отсяване. Матю си спомни как лежеше на земята в евакуационния пункт във Виетнам и как разпределяха прииждащите ранени според техните рани — на око.

— Ако нещо ѝ се случи... — Гласът му заглъхна, думите му заседнаха от голямата буца в гърлото му.

— Знам. — Халил загаси изпушената цигара и мигновено запали друга. — Май не е тайна, че я обичам.

— Не.

Халил се взря в Матю през мъгла от синкав дим.

— Представлява ли това някаква трудност?

Матю спря да крачи и дълго обмисля въпроса на Халил.

— Имаше време, когато смятах доверието за невъзможна работа — каза най-накрая той. — През онези дни бих гледал на теб като на заплаха.

— А сега?

— А сега те смятам за свой приятел. И за приятел на Лий.

Халил кимна доволен. Той не искаше да къса връзките си, па били те невинни с Лий, но не искаше и да е отговорен за нова раздяла между Лий и Матю.

— Опитах се да си извоювам място в сърцето ѝ — промълви той.

— Но ти винаги беше там. Ти, приятелю мой, си голям късметлия.

— Знам.

Матю поднови краченето из стаята. Надяваше се, че все още късметът му работи.

Лий отвори очи, неориентирана сред непознатата обстановка. Тя примига в опит да проясни паметта си.

— Слава на бога, ти си в съзнание!

При този чудесен, познат глас Лий се съсредоточи върху мъжа, който седеше до леглото.

— Матю?

— До теб, мила. — Той стана и се надвеси над нея. — Как се чувстваш?

— Жадна — реши тя. — Устата ми е цялата залепнала.

— Това е от упойката, която ти биха преди да те зашият.

— И се чувствам така, сякаш съм на детска въртележка. От летящите.

Той отмахна зацапаната ѝ с кръв коса от челото.

— Въобрази си, че си се напила с евтино бренди.

Тя се полуусмихна.

— Но аз никога не се напивам. — Тя докосна с пръсти слепоочието си, където наниз черни конци издълбаваха просека в косата ѝ. — Толкова съм замаяна...

Той се наведе и я целуна по сухите устни.

— Защо не поспиш малко? — предложи той.

Изтощена от опитите да държи очите си отворени, тя си позволи да спусне клепачи.

— Ще останеш ли?

— Завинаги — каза той.

Беше привечер, когато тя се събуди отново.

— Как се чувстваш? — попита Матю.

— Добре съм — успокои го тя.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, но съжали, че го е сторила, защото в главата ѝ се затъркаляха валчести камъни.

— Май спомена нещо за шевове, последния път когато беше тук?

— Не се безпокой — белегът няма изобщо да се вижда под косата ти.

— Не за това се безпокоях. Мъчех се да си спомня какво се случи.

— Джеф се опита да ме простреля, но онзи бронзов бюст на Джошуа, който ти хвърли по него отклони куршума и той близна скалпа ти. — Той се навъси. — Хич не ти беше работа да рискуваш по този начин живота си. Ако нещо се бе случило с теб...

Лий си припомни паниката, която я обзе, когато видя пистолета, насочен към Матю.

— Не можех да позволя да те убият. Какво стана с Джеф?

— Пазачите го застреляха. Мъртъв е. — Матю бе впрегнал всяка фибра на самообладанието си, за да не ѝ закрепци, че се е изложила на опасност; като осъзнаваше, че вече ѝ се бе насъбрало достатъчно, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Вече два пъти спасяваш живота ми. Трябва да измисля начин да ти се отплатя.

— Бижутата са винаги добро заплащане — размисли се Лий. — Винаги съм била луда по сапфирите. И изумрудите също не са лоши. Но знаеш ли какво наистина би ми харесало?

— Само го кажи и е твое!

— Обикновена златна халка — меко предложи Лий.

— Колко странно, че го споменавах! — Матю бръкна в джоба си и извади кутийка; сърцето на Лий биеше със сто удара в секунда: тя отвори капака.

— О, Матю! — Когато зърна пръстена в неговото виолетово кадифено ложе, сълзите бликнаха от очите ѝ; три шлифовани диаманта блестяха върху широката платинена халка. — Абсолютно бижу е.

— Три камъка — каза той, като пое ръката ѝ и наниза халката на пръста ѝ. — По един за всеки път, когато сме били заедно; но хич да не ти минава през ума за четвърти, лейди, защото този път ще е завинаги.

— Завинаги — съгласи се тя, без да отпуска ръка; диамантите отразяваха светлината и я пречупваха на мънички бели горещи пламъчета.

Той наведе глава с намерение да я целуне, но на болничната врата се почука.

— Мистър Сейнт Джеймс? — Сестрата на етажа промуши глава. — Не ми се ще да ви притеснявам, но ми казахте да ви се обадя, когато започнат новините.

Матю се усмихна:

— Благодаря, мисис Уилкинсън.

Той грабна дистанционното, което беше до леглото на Лий и го насочи към телевизора край стената.

— Не съм сигурна, че искам да гледам как стрелят по мен, Матю — неуверено отрони Лий.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, скъпа, но ти си стара новина.

— Тогава какво...? О, Брендън!

— Ъ-хъ. Арни Столър.

Те и двамата гледаха как изкарват актьора от задната седалка на патрулната кола с китки, захванати в неръждиви стоманени белезници.

— Е, това е то! — промълви Матю и изгаси телевизора. — Фаръдей е извън играта, а благодарение на теб, която се изправи пред него публично, Минети няма да посмее да направи нищо, за да провали „Окото на тигъра“. Така че, щом те измъкнем от това сборище, можем да отпразнуваме приближаващата ни сватба в добър стил.

— В леглото, имаш предвид — подхвърли Лий с котешка усмивка.

— Хей, какво съм виновен, че това ми е любимият стил. — Когато той се наведе и я целуна без да бърза, тя забрави главоболието си. — Имам друго предложение за теб — каза той.

— Какво?

— Толкова добре работихме заедно над „Окото на тигъра“, така че как ти се струва, да се съберем за още една продукция на „Барън студиоуз“?

— Когато кажеш — отвърна тя незабавно. — Имаш ли нещо наум? — Тя не знаеше той да работи над нов сценарий.

Матю седна на крайчеца на леглото, взе ръката ѝ в своята и сплете пръсти с нейните.

— През целия си живот съм избягвал да се обвързвам с когото и да било — каза той. — А после се влюбих в теб и открих, че искам съобщност. Нишки. Нишки, които да ни свързват в един дълъг, прекрасен живот.

— И аз искам това — меко отрони тя.

— Знам. И колкото и щастлив да ме прави това, напоследък открих, че съм егоист. Искам всичко, Лий. — Той пое дълбоко въздух. — Искам да имам дете от теб.

— Само едно?

— Това зависи от теб. Макар да съм винаги готов за преговори относно броя и пола.

Тя погледна нагоре към тъмните очи, пълни с обещания:

— За мен няма да има нищо по-хубаво от това, да имам бебета от теб — искрено отговори тя. — И след като постави въпроса, според мен ще е чудесно, ако са две, а по-добре — три... Но има още нещо.

Сърцето му се сви.

— Какво?

— Ами, аз съм на трийсет и четири, Матю. Не смяташ ли, че съм твърде стара, да завъждам семейство?

Матю никога не бе обичал Лий толкова много, колкото в този миг. Той я прегърна, неспособен да си спомни кога е бил по-щастлив.

— Направо си древна — каза той. — Още една причина да се захванем за работа колкото се може по-бързо.

Издание:

Автор: Джоан Рос

Заглавие: Тайни грехове

Преводач: Георги Димитров

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“

Редактор: Любен Иванов

Художник: Борислав Чонков (фотограф)

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-701-002-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4493>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.